

בסייעתא דשמיא

אימתי קאתי מר ?

לכשיפוצו מעיינותיך חוצה ויעשו

"יחודים כמוד"

(אגרת הבעש"ט)

יחודים לכל עת

עם ביאורים קצרים ודרכי עבודה והנהגות הצדיקים

יחידה ליחידך – בדרכי הצדיקים

נועם אלימלך. עיקר תכלית תורה ומעש"ט לעשות יחודים בעולמות כידוע. (בהעלותך)

בקר ויודע ה' כו'... פירוש לא כדבריכם שעל ידיכם באתי למדריגה זו, לא כן הוא, כי אם מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזו, שתיכף ומיד בקומי ב"בקר" יחדתי שמו הגדול והנורא ביהודים ודביקות. (קורח)

כתבי האר"י הם אצלם כמפתח, ופותחים בהם מעינות החכמה ויחודים גדולים, ואף כשמדברים אם בני אדם מחשבתם תמיד ברוממות אל ובשאר יחודים... (אגרת בסוף ספר)

זאת זכרון. והנה בעבודת השי"ת שצריך להיות ביראה ואהבה וליחד שמותיו ית' בא לו לאדם אור עליון ליהנות מנועם זיו אורו יתברך וכמו בשב"ק שהוא ראוי ליהנות מעין עוה"ב ליהנות מזיו השכינה. (בשלח)

סידור כתר נהורא. "זוה מעשה המנורה מקשה זהב" פי' בתחילה היה המנורה מקשה זהב גשמי ואח"כ ע"י יחודים וכונותיו של אהרן הכהן ע"כ "כמראה אשר הראה ה' את משה" במרום מנורה רוחנית, כן עשה אהרן את המנורה להיותה רוחנית ע"י גודל כוונותיו ויחודים הקדושים, כן יכוין האדם לקדש את הספר ואת התיבות ואת הפסוקים והאותיות שאומר ולומד ומתפלל יכוין כאילו האותיות הם ענני שמיא והעננים נושאים את התורה והתפילה ופורחים לאר"י לירושלים ולביהמ"ק ולשער השמים. (הקדמה)

זוהר חי להרה"ק מקאמארנא. מרן האריז"ל הזהיר על עסק היחודים שנותן בזה סמך ועזר גדול לשכינה הק' הנמצאת בגלות... ועסק היחודים גדול מן עסק התורה אבל אינו אלא שעה ושתיים ושאר היום עוסק בתורה לשמה כי הוא חי עולם של העוה"ז והעוה"ב. (לה:)

ודע מי שיודע ליחד יחודים עליונים ונמנע מהם גורם שאותם הצדיקים הבאים לסייע לו ולהאיר עליו בתורה ובמצוות מסתלקים ממנו, וגורם היזק גדול בעצמו כי הנה גדול עסק היחודים והדביקות מעסק התורה ולכן טוב ליחד תמיד בכל יום שמועיל לו יותר מעסק התורה וגם מתעברים בו נשמתו הצדיקים בהארה נפלאה להאיר עליו בעת עוסקו בתורה ובמצוות כי הם חפצים מאד ביחודים כי גם הם מתדבקים באותו היחוד ונמשך להם אור, והם מאירים על האדם המייחד, ונותנים חלק מאור זה על האדם המייחד ומגלין לו רזי תורה, ואע"פ לא זכה האדם שיגלה לו הצדיקים בפועל מ"מ לא ימנע האדם מלייחד כי שכרו גדול, ולכן כאשר מייחד יכוין למעלה ולא היה כוונתו לצורכו או להמשיך הנשמה אליו, וא"א לאדם להתעורר כי אם ע"י יחודים ודביקות. (הקדמת זוהר 1:)

ראיתי למורי דודי (ר"צ מוידויטשוב) שאמר בפה מלא לשם יחוד קוב"הו ואמר שהוא מכוין להמשיך אור החסדים של היודין להמשיך לכל הדרגין קדישין לכנסת ישראל, והיה מיוחד על כל דבר קטן וגדול.

כן ראיתי לרבינו יעקב יצחק מלובלין שהיה מיוחד על כל תנועה לעשות בתחתון ולרמוז בעליון עליונים ברזי דרזין ועל ידי זה נמצא בשר גוף האדם זך ונקי מכל חומריות וקליפה... ואזי ישרה עליו שכינתו ית' ויתגלה בו נשמתו להטעימו בעוה"ז מעין עוה"ב ותאיר בו אור וחיות אלוקות עד שגוף החומרי נעשה שכלי ויהיה לבו מלא אור אלוקי ושמחה ויאהב כל ישראל כבבת עינו (הרה"ק מקאמארנא)

ראיתי למורי רבי רבי נפתלי (מראפשיץ) שבכל דבריו היה יחודים ושכליות נפלאות עד שהייתי מרעיד עליהם (זוהר חי פר' יתרו)

בספר חיים טובים וכו' לעסוק בתורתך לשמה יומם ולילה מתוך הרחבה ושאינו השגה גדולה כמעין הנובע. ויהיה כוונתו לשם שמים ושיהיה שם ה' לנגדי תמיד ושאוזדעזע מפניו ולעשות יחודים קדושים ושאצליח בהם. (תפילה לר"ה ויה"כ מבבל האור לשמים)

אגרת שכתב הרב הקדוש ר' ישראל בעש"ט זלה"ה

לארץ הקדושה בר"ה שנת תק"ז עשיתי השבעת עליית הנשמה כידוע לך, וראיתי דברים נפלאים במראה מה שלא ראיתי עד הנה מיום עמדי על דעתי, ואשר ראיתי ולמדתי בעלותי לשם בלתי אפשרי לספר ולדבר אפי' פה אל פה, אך בחזירתי לג"ע התחתון וראיתי כמה נשמות החיים והמתים, הידועים לי ושאינם ידועים לי, בלי שיעור ומספר, ברצוא ושוב, לעלות מעולם לעולם דרך העמוד הידוע ליודעי חן, בשמחה רבה וגדולה אשר ילאה הפה לספר וכבד אוזן הגשמי משמוע, וגם רשעים רבים חזרו בתשובה ונמחל להם עונותיהם, באשר שהי' עת רצון גדול שגם בעיני יפלא מאד שכמה וכמה נתקבלו בתשובה, שגם אתה ידעת אותם, והיה ביניהם ג"כ שמחה רבה עד מאד ועלו ג"כ בעליות הנ"ל. וכולם כאחד בקשו ממני והפצירו בי עד בוש באמרם, לרום מעלת כבוד תורתך חננך ד' בבינה יתירה להשיג ולדעת מענינים האלה, עמנו תעלה להיות לנו לעזר ולסעד. ומחמת השמחה הגדולה שראיתי ביניהם, אמרתי לעלות עמם, וראיתי במראה כי הם"א עלה לקטרג בשמחה גדולה אשר לא היה כמוהו, ופעל פעולותיו גזירות שמד על כמה נפשות שיהרגו במיתות משונות, ואחותני פלצות ומסרתי ממש נפשי ובקשתי ממורי ורבי שלי שילך עמי, כי סכנה גדולה לילך ולעלות לעולמות העליונים, כי מיום היותי על עמדי לא עליתי בעליות גדולות כמוהו.

ועליתי מדריגה אחר מדריגה, עד שנכנסתי להיכל משיח ששם לומד משיח תורה עם כל התנאים והצדיקים וגם עם שבעה רועים, ושם ראיתי שמחה גדולה עד מאד, ואיני יודע לשמחה זו מה הוא עושה, והייתי סובר שהשמחה הזו ח"ו על פטירתי מהעוה"ז, והודיעו לי אח"כ שאיני נפטר עדיין כי הנאה להם למעלה כשאני מייחד יחודים למטה ע"י תורתם הקדושה, אבל מהות השמחה איני יודע עד היום הזה.

ושאלתי את פי משיח, אימת אתי מר, והשיב לי, בזאת תדע, בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעיינותיך חוצה מה שלמדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות יחודים ועליות כמוך, ואז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה. ותמהתי ע"ז, והי' לי צער גדול באריכות הזמן כל כך מתי זה אפשר להיות. אך ממה שלמדתי בהיותי שם שלשה דברים סגולות ושלשה שמות הקדושים, והם בנקל ללמוד ולפרש, ונתקרב דעתי, וחשבתי אפשר שע"ז יוכלו גם אנשי גילי לבוא למדרגה ובהינה כמותי, דהיינו בהיותם יכולים לעליות נשמות וילמדו וישגו כמו אני. ולא נתנה רשות כל ימי חי לגלות זאת. ובקשתי עבורך ללמד אותך ולא הורשיתי כלל, ומושבע ועומד אני על זה.

אך זאת אני מודיעך והשם יהיה בעזרך לנכח ה' דרכך ואל יליוז ובפרט בארץ הקדושה בעת תפלתך ולימודך וכל דיבור ודיבור ומוצא שפתיך תכוין לייחד שם, כי בכל אות מתיקשרים ומתייחדים האותיות ונעשים תיבה ומתייחדים יחוד אמיתי באלהות, ותכלול נשמתך עמם בכל בחינה ובהינה מהנ"ל, ומתייחדים כל העולמות כאחד ועולים ונעשה שמחה ותענוג גדול לאין שיעור, בהבינך בשמחת חתן וכלה בקטנות וגשמויות, וכ"ש במעלה העליונה כזאת. ובודאי ה' יהיה בעזרך ובכל אשר תפנה תצליח ותשכיל, תן לחכם ויחכם עוד.

”פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יה”

בני היכלא דכסיפין למחזי זיו שכינתו ית' וגילוי אלוקותו ית' בכל העולמות בכלל ובעומק לבנו בפרט ע"י מה שנתגלה מצדיקי הדורות בעבודה עליונה וקדושה יחודים עליונים וקדושים מהררי קודש הצובים שבילין נהירין ומפתחות אמיתיים להיכלות עליונים ועולמות מופלאים של יהוד ה' והשגה ודביקות אלוקית עריבות ידידות נעימות שכינתו ית' ברומי רקיעא למעלה למעלה נתיב לא ידעו עיט לא עבר אדם שם בין מלאכים ושרפים ונשמות הצדיקים אשר גילה ברוח קודשו ובהשגתו הנוראה מלאך האלוהים האר"י הקדוש זללה"ה למען נוכל לעלות ולראות ולאשתמודעא אלוקותו ית"ש בהשגה אמיתית וידיעה ברורה ה' הוא אלהים אין עוד מלבדו לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

וזרח השמ"ש והפציע אור שבעת הימים אור החיי"ם רבינו הבעל שם טוב הקדוש שהאיר העולם מחשכת הגלות להביא לימות המשיח בלמדו את עבודת היהודים למטה למטה בעוה"ז בעומק נפש האדם בכל עת ורגע, בדרכי העבודה והיראה, כל אחד לפי דרכו ומקומו לגלות יהודו ית"ש כפי שורש נשמתו, לזכך חומרו לטהר נפשו לעורר רוחו לגלות נשמתו לידבק בחי העולמים יחידו של עולם ית"ש.

וכמו שכתב באגרת הידועה בעלותו להיכל משיח בשאלתו אימתי קאתי מר ? וענה לו משיח צדקנו "לכשיפוצו מעינותיך חוצה וידעו ליחד יהודים כמותך" ולימד אותו ג' שמות בהם יוכל כל אחד ואחד לייחד אלו היהודים. אך לא יכול היה לגלותם. וגילו לנו הצדיקים שאלו הם ג' שמות הקדושים 'אהיה יהוה אדני' שהם כנגד בחינות 'נשמה רוח נפש' (חכ"ד הג"ת נה"י – 'מחשבה דיבור מעשה') שהם כללות כל היהודים. ומה שכן גילה הבעש"ט הק' שהם סוד 'עולמות נשמות אלוקות' ש'עולמות' הם היצוניות העולם – בחינת 'נפש' של העולם, והוא שם 'אדני'. ועולה ומתייחד ע"י 'נשמות' שהם פנימיות העולמות – בחינת 'רוח' של העולם, והוא שם הק' 'יהוה'. ומתייחדים ב'אלוקות' – נקודה הפנימית של הכל – בחינת 'נשמה' של העולם והוא שם הק' 'אהיה'. וג' בחינות אלו נמצאים בכל דבר ודבר. והמכווין לייחד זה בכל דבר ודבר, מעלה הכל להשי"ת. וזה כללות כל היהודים.

ועיקר גילוי הבעש"ט הק' בגילוי נקודת היחידה (ה' חלקים יש באדם, 'נפש' – ענין המעשה – מצוות. 'רוח' ענין הדיבור – תורה. 'נשמה' ענין כוונה – תפילה. 'אהיה' ענין מחשבה – ביטול. 'יחידה' ענין רעותא דליבא – הכל אלוקות.) שהוא ענין היות כל יהודי מיוחד בעצם בהשי"ת חלק אלוקי ממעל ממש, וכלשונו קדשו של בעל התניא "יהודי לא יכול ולא רוצה ליפרד מהשי"ת" שזהו ענין הארת הכתר (ה' חלקי נרנח"י כנגד ספירות כתר, חכמה, בינה, הג"ת נה"י, ומלכות. והם גם כנגד ה' עולמות אדם קדמון אצילות בריאה יצירה עשיה) שהארתו למעלה מכל ואין דבר מפריע וחוצץ להארתו והוא ענין השראה. השראת אלוקות ודביקות תמידית, שע"י הביטול בתכלית ע"י גילוי היחידה, והארת הכתר, זוכה להשראה עליונה של רוח הקודש וגילוי שכינה וחיות אלוקית בענווה ושמחה ותענוג תמידי כידוע לטועמים ממעינות החיים של הבעש"ט הק' ותלמידיו הק'

(ומדרכי גילוי היחידה הוא אחדות החברים שהוא מיסודות החסידות ועיין בספה"ק נועם אלימלך פר' דברים שע"י התקשרות לכל ישראל עולה לאדם קדמון' שהוא עולם היחידה והכתר והבן)

סדר היחודים

האר"י הקדוש בשער רוח הקודש גילה הרבה מיני כוונות שמות הקדושים שע"י פועלים פעולות עליונות בעולמות העליונים ובנפש האדם. ונחלק לג' חלקים. א. יחודים לזיכוד וטהרה ותוספת קדושה. ב. יחודים לתיקונים שונים שצריך לתקן מה שנפגם בעולמות ע"י הטאים וכו' ח"ו. ג. יחודים להמשכות עליונות ועליות נפלאות ולהעשות מרכבה לשכינה הק' והשגת רוח הקודש ודביקות אלוקית ועוד דברים נפלאים.

מהות היחודים

וכוונת יחודים הללו אע"פ שהם כתובים בספרים הלשון שהגיד להם, כבר אמרנו כי הנסתרות הוא מה שא"א אמיתתו להתוודע כלל אלא למי שיודע. ועיקר ענין יחוד הוא כמשמעו השגת היחוד האמיתי שזכרנו להשיג שאין עוד מלבדו ממש, זהו יחוד. ואין שום דבר זולת זה קרוי יחוד. וכל אותם כוונות הם דרכים ליודעים להגיע להשגת היחוד האמיתי שהוא מעין רוח"ק וזוכה להתגלות דרך צפיה (רבי צדוק הכהן ספר הזכרונות מצוה ג')

דהיחוד עצמו אינו כל השמות המבוארים בשער היחודים אלא שהם מפתחות ושער שנכנסים בו לפנימיות היחוד שהוא בחינת רעוא (-רצון ודביקות באל חי) (נר ישראל למגיד מקאזניץ. פט')

והיינו שהעיקר הוא היחוד והדביקות בהשי"ת וממילא הדרך להשיג היחוד הוא ע"י הרגשת הלב ובקשת הדביקות ויחוד השי"ת ואז זוכה ליכנס לפני ולפנים. וענין הרגשת הלב הוא בחינת בי"ע (בריאה יצירה עשיה) וענין כוונת השמות הוא בחינת אצילות וצריך לכלול שניהם יחד ואז יעלה בידו השגת שלימות היחוד בעוז ותעצומות (ליקוטי ים החכמה בלק תשע"א)

מהות היחוד שלוקחים את מציאות הנאצל שהיא המציאות דהאי עלמא שפילה, ומתפכים אותה לבחי' מאציל (ים החכמה בחוקותי ס"ז)

מתנאי ההצלחה בעבודת היחודים

שיהיה נקי מן החטא, טהור מכל טומאה, מתרחק מן הגאוה, והכעס עד קצה האחרון, ומכל קפידא אפילו יש לו סיבה להקפיד, ויזהר מליצנות ומן העצבות ולשון הרע. וירחיק עצמו מריח רע, ויהיה שפל רוח מאד מאד, ובענוה ויראת חטא, וישמח על כל מצוה ותורה יותר מאילו הרוויח או מצא אלף אלפי דינרי זהב. ויכווין בלימודו להמשיך עליו השגה וקדושה עליונה לקשר נפשו למעלה ע"י התורה. ויבכה מאד על מה שלא מבין בתורה הק'. וירבה בלימוד הזוהר הקדוש, בעיון גדול ובגירסא מרובה. וישמור שבת בכל פרטיה במעשה ודיבור. וישב בביתהכ"ס ברעדה ובמורא ובכוונה. וירבה בשתיקה, ויזהר בברכת הנהנין. ויקום בחצות ויאמר קפיטל אודה ה' ויכווין אחריו מנצפ"ך. ויזהר בתפילין

דר"ת, ובקביעות לימוד מקרא משנה תלמוד וקבלה בכונותיהם. וישא עיניו לשמים ככל האפשר. ויעיין בהלכה. ועל כולם טהרת מקווה תמידית (שערוה"ק ט:; וכמוכן ענין החסידות ותיקון המידות בתכלית (שערי קדושה) וכן אמונה ובטחון בהשי"ת בכל תוקף ליחד השי"ת בכל עת בכל מאודו ונפשו. (ליקוטי י"ה) ולהאמין בכח וחוזק עבודת היחודים וגודל המשכת הקדושה על ידיהם בין למעלה בין למטה, בין לראוי להם ובין לשאינו ראוי – שאדרבה מיטהר ומתקדש על ידם – אם רק מכין עצמו ורוצה ליטהר ולהתקדש בהם.

אף כל אדם אם אפילו עדיין לא תיקן לגמרי אם קיבל עליו לתקן **אין לו להתעצל ולומר מי אני ליחד יחודים** הלוא אני מלא פגמים, והאיך ישרה קדושה במלוא פגימות, דח"ו לומר כן רק אדרבה אם עשה חבילות עבירות, יעשה כנגדן חבילות מצוות, ...ויגלה טוב מחשבתו אשר אהבתו להשי"ת ויתעלה, ויעשה כל מה דאפשר, והתיקון הוא מעט מעט עד אשר יזכה להתקן לגמרי ואז יעשה המצות כמו צדיק גמור, (דברי חיים סוף תרומה)

וכשהופרש מעניני החומר מעט אזי הדרך הנכון רפואות מתוקים לעפוק עם כל דבר ההוה **שבועלם ביחודים** כל אחד לפי בחינתו וזכות חומרו (היכל ברכה דברים)

זמן היחודים

צריך ליוהר בענין השעות הראויות אל היחוד. וכבר נתבאר (בפ"ג) כי **כל השעות יוכל האדם לייחד**. האמנם העיקר הוא אחר חצות לילה כי אז הוא עת רצון העליון, עת שמשתעשע הקב"ה עם נשמת הצדיקים בגן עדן הארץ. (שער היחודים פ"ה) המייחד בעת רצון גורם לייחד כל השרשים העליונים כלם. וזו היא מעלה גדולה מאד. (שערוה"ק דף כד.)
(מעטות הרצון : אחר חצות הלילה. קודם עלוה"ש. שבת קודש. עת רעוא דרעוין. מ' ימים מר"ח אלול עד יוה"כ. ועוד)

התמדת היחודים

איתא בשער הגלגולים (כ"א:) יום א' הייתי לפניו ונתעכבתי חדש ימים שלא עשתי שום יחוד מן היחודים שמדר לי והביט בפרצופי וא"ל אם תעזביני יום יומים אעזבך ואתה גורם בזה נזק גדול שתגרום שיתפרשו ממך הנשמות שרוצו' להדבק בך ונתתי לו טענה שהיתי רוצה לעסוק בתורה באותו זמן ובפרט שלא היו באים כפי הראוי אותם הנשמות בגלוי והשיב לי שעכ"ז לא אמנע מלעשות היחודים ההם בכל יום כי הוא גדול מעסק התורה כי הוא מיחד העולמות העליונים והוא עסק התורה ויחוד הכל יחד והזהרני שכאשר אייחד היחודים שלא תהיה כוונתי להמשיך הנשמה אלא לתקן למעלה עכ"ל

שמעתי מאא"ז זלה"ה ע"פ "ואתהלכה ברחבה כי פקודיך דרשתי" שדוד המלך ע"ה התפאר בעצמו שהיה יכול לילך בשווקים וברחובות, והטעם כי פקודיך דרשתי" היינו שלא היה דורש מעולם כי אם יחודים, וזה היה כל מגמותיו תמיד שיוכל לייחד קוב"ה ושכינתיה (דגל מחנה אפרים תצא)

"אך האמת כי שנים שקדתי על ענין היחודים ליחד יהודים כמעט כל רביע שעה יחוד אחד, כאשר אני מתמיד עתה ת"ל, וגם ראיתי לעמוד בטהרה, אך תעניות לא עשיתי הרבה, כי אם זאת היתה לי התמדת היחודים. ושורש הכל הארת המדרגה אשר שלטה בזמן ההוא, (במקו"א מסביר שבכל זמן זמן יש הארה מיוחדת לזמן ההוא וצריך לכווין ליחד לפי אותו הארה והבן) ולקח אותי הב"ה לכלי כאשר חפין. (אגרות הרמח"ל (טו))

יש צדיק אשר הולך תמיד בדביקות ויחודים בלי הפסק כלל.. הוא על מדריגה גדולה שיכול להביא הגאולה בצדקתו ויחודו שהולך תמיד בדביקות ויחודים (נועם אלימלך בהר)

אופני היחודים

בשער היחודים כתב (פ"ה) צריך בעת היחוד כוונה עצומה מאד שיפנה לבו מכל מחשבה ויפשיט גופו מעל נשמתו וכו'

(אין ענין ההתפשטות הזוה... התפשטות ממישי שהנשמה יוצאה מגופו ממש כענין השינה... אבל ענין ההתפשטות הוא כי יסיר כל מחשבותיו לגמרי, והכה המדמה שבו... יפסיקהו מלדמות ולהרהר בשום ענין מעניני עוה"ז וכאילו יצאה נפשו ממנו. (שערי קדושה לרח"ו ש"ה))

והבן איש חי (בניהו ברכות ז.) כתב האדם המיוחד יחודים ומתקן תיקונים צריך תחלת הכל לעשות כוונה להעלות נפשו מן העשיה אל גדר היצירה (וכמ"ש בשערוה"ק נב בכוונת העפיפה. מובא כאן בקונטרס) ...ואז יצליח בכל מעשה המצוות שלו ובכל יחודים שמיחד.

ובתולדות יעקב יוסף כתב : האדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו הן במעשה הן בדיבור כגון בתפילה ובלימוד, וכשאינו יכול לייחד גם בדיבור אזי יש לייחד במחשבה בסוד "לך דומיה תהילה" כי גם בחי' ומדריגה זו יש בשכינה בעת ההיא, ויקבל גם זה בשמחה שהוא יחוד כאמור ואין יחוד בקטטה והבן (וכן כתוב בדגל מחנה אפרים ליקוטים) (חזינן שבכל מצב אפשר וצריך לייחד רק שיהיה בשמחה והבן)

והאמת שאלו ואלו דא"ח וצריך כל האופנים (ואולי ג' הדרכים כנגד נפש רוח נשמה) וכל אחד יתחיל כפי שורשו ונטיית לבו ואל תאמר לכשאפנה... ובהמשך ייחד בכל האופנים לפי צורך התיקון הנצרך בעת ומקום ההוא והבן.

ובהיכל הברכה (לרה"ק מקאמרנא ריש ויקרא) כתב : תכלית השלימות הוא להיות מעלה ומטה, וכך שמעתי מאת אדמו"ר מוה"ר אברהם יהושע העשיל ממעזיביו (הרה"ק מאפטא) מה שקיבלתי ממורי ורבי רבינו אלימלך "אובין הונטן הונטן אובין" (למעלה למטה למטה למעלה)... בכל בחינות קטנות וגשמיות שם גניז אלופו של עולם, וכל טנופת לא תטנפך כי אש אוכלה הוא, ובבחינה זאת יהיה משיח שיתלבש בכל בחינות עולם ולא יפול ממדריגתו וזהו בחינות אלקות דלא אישתני בכל אתר. והבן.

דרכי הכוונה והיחודים הם רק באופן של דביקות, להתקשר ולהדבק בהשי"ת ולחשוב עליו, אך אם אינו מרגיש דבקות פנימית על ידי הכוונות והיחודים אלא רק מביט וחושב בשמות הקדושים הרי האותיות נשארים יבשים בבחי' מיתה.

אמנם באמת גם הבטה בלבד בשמות הק' מעוררת איזה מדרגה, ויש מעלה אף בזה, ועפ"י עומק הקבלה הענין הוא שבהבטה והסתכלות חיצונית מעוררים מידת המלכות של אותה מדרגה, ונקראת בחי' תמונה, שמעורר בדמיונו איזה בחי' ולכן אין לזלזל בזה כי מועיל עכ"פ מעט, אולם בוודאי אין זה המהלך האמיתי של הכוונות והיחודים.

וצריך שלכל הפחות תביא אותו הכוונה לדבקות (כללית) בהשי"ת וכדברי הבעש"ט הק' "אם כיוון ליבו יצא" שיגעו הדברים בליבו, ויהיה לו דבקות עמהם. אך באמת צריך להחיות האותיות והמחשבות ולהתקשר בהם בהרגשה באותה צורה שבה נעשים הדברים בעת הזו למעלה (ליקוטי ים החכמה תשס"ז)

גם עיקר הכל תלוי שתכנין בהשק גדול נמריץ ובשמחה. (שערוח"ק מ)

דרכי היחודים

תחילת עבודת היחודים אינו מרגיש המדרגות (הבחינות - הענינים) כראוי אלא רק במחשבה והשתוקקות בלבד, והם יחודים בסוד הכנה, שהם מחשבות קדושות, שאף שאינו משיג היחוד הוא משתוקק וחושב ורוצה ביחוד, והוא עבודה חשובה מאד, (בחי' לאה) וצריך אלפי יחודים כאלו כי צריך להשתוקק בלי סוף ולחשוב ולרצות את כל המדרגות, וכל השתוקקות הוא הכנה (העלאת מ"ן) לפנימיות היחוד. לפנימיות היחוד היא המדרגה של ביטול באין הגמור עד שזוכה להשראה העליונה וליחוד השלם לצאת לגמרי ממציאות האי עלמא ומרגיש השראת אלוקות אף על הגופניות. אך צריך להקדים לזה את התמדת היחודים שהוא ההשתוקקות בכל עת ולייחד אף כשלא משיג וגם בשעת הסתר לא יניח את העבודה אפי' רגע אחד (ים החכמה וארא ע"ג)

יש כמה מיני יחודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאינן יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

עולם היחודים

הכלל, כל יחוד צריך לייחד עד שמגיע לבחי' החכמה שבאותה מדרגה, והסימן הוא שמרגיש עונג רוחני והתפשטות הארה בתוכו (ים החכמה ס"ו)

איתא בזוה"ק שלח רבי אבא לר"ש איזה הוא רזא דיהודא, שלח ליה "אמנם אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי" שהיחודים הם מרזא דאבא (בחי' חכמה) ולא מאימא (בחי' בינה) (דגל מחנה אפרים וישב)

כלל גדול בכל היחודים להמשיך הנשמה בתוך אותיות השמות וזכור זה (תולדות יעקב יוסף שלח)

נתיבות היהודים

איתא בכתבי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב קצ"ג) בשם בעל החרדים ויהי מורא שמים עליכם וכאילו השמים ואור השכינה עליכם ממש וכאילו האור מתפשט סביבו והוא בתוך האור זוהר הרקיע יושב ויגיל ברעדה, והוא יהוד השלם.

ובשם הרמב"ן מובא (בעש"ט עה"ת פר' נח נ"ו) להתבונן בעת התפילה האיך אור השי"ת מקיפו מכל צדדיו.

ובפרדס רימונים (שער הגוונים) איתא לכווין הספירות לפי גוונים כגון חסד הויה בגוון לבן, גבורה בגוון אדום, תפארת בגוון ירוק – צהוב, וספירת המלכות היא תכלת ושחרות (וכן בזה"ק ח"א יח):

ואף שאין למעלה לא גוונים ולא אותיות מכל מקום בכח הציור לעורר נפש האדם להרגשת דביקות עליונה, וזהו ענין הדמיון שהוא סוד עבודת המלכות – השכינה הק'. שהיא שורש וראש לראיה העליונה. בסוד "תמונת ה'"

וכן הוא בענין היהודים יצייר האדם אורות היהודים בציור אמיתי, וכן אור השי"ת המקיף וסובב אותו יחד עם ציור השמות הק'. (ובעמק המלך כתב שירגיש איך שמן משחת קודש נמשך בכל גופו) ואף שזה בחינת דמיון, אך משך הזמן ידכך ויתעלה להארה אמיתית והרגשת מציאותו ית"ש.

וכן בניגון טוב הוא מאד להעלות עצמו יחד עם השמות הק' וכדי ליכנס בעומק היהודים יחזור שוב ושוב על היהודים ברציפות, וכן משך היום הרבה פעמים, וימחוק מחשבות המפריעים מחשבתו, וזה ע"י שמות הק' (גדשנאל. טפמפיה. ועוד יהודים) וכן יעלה כל מחשב"ז ליחוד ה' בדרך העלאת המידות (ועיין הרחבה סוף הקונטרס) וכן יחשוב שכל מפריע וחוצץ למחשבתו הוא מאת השי"ת ובהשגח"פ וזה חלק מענין היחוד הנצרך עתה וד"ל...

הבנת היהודים

להבין כח המחשבה ואיך נפעל על ידה יובן עפ"י דאיתא בשערי קדושה (ח"ג) שהאדם כלול מכל העולמות (ובספרים איתא מד' רוחות או מד' יסודות והכל ענין אחד) וזהו "נעשה אדם" לשון רבים שכולם נתנו בו חלקם, ובאופן כללי הם ה' חלקים – נרנח"י, וע"י נפשו עולה האדם בעולם העשייה וע"י רוחו בעולם היצירה, וע"י נשמתו בעולם הבריאה, וע"י חיה שלו לעולם האצילות וכו'. והנה אלו האורות המתפשטות באדם רובם נמצא למעלה בשורשם בעולמות העליונים ורק חלק קטן יורד ומתפשט למטה ונכנס תוך האדם בסוד נשמתו הנותנת לו חיות. ובתיקון המעשים והמידות הרעות ובהסיר המסכים המבדילים של העוונות, אזי יוכל האדם להתקשר לשורשו למעלה ולקבל הארה ודביקות באל חי בלי צמצומים ומסכים המבדילים, וזה ע"י עליה לשורש נשמתו ומחשבתו אשר שורשה למעלה בכל העולמות.

וזהו דאיתא על החסידים הראשונים שהיו מדבקין מחשבתן בעליונים ומושכין האור העליון למטה (ראשית חכמה ט"ז ע"ה) ומהבעש"ט הק' איתא במקום שמחשבתו של אדם שם הוא כולו (כתר שם טוב נ"ז) שעיקר היות האדם הוא במקום מחשבתו למעלה. והבן כח המחשבה ויחוד המעשה.

שמעתי בשם מורי שענין התפילה וכוונתה והיהודים שצריך לקשר עצמו בהם, וידוע שהוא עולם קטן ובהתעוררות שלמטה יתעוררו למעלה למעלה וישפיעו למטה עד מדרגתו של זה האדם הממשיך זה ומקבל השפעה (תו"י קדושים)

משך היהודים

מצינו לצדיקים שפעמים היו מכוונים במהירות גדול כמראה הבזק, ופעמים היו מכוונים באריכות גדולה וכיוצא בזה שינויי טובא כפי המקום והזמן. והענין יען דשורש ענין הכוונות תלוי באבנתא דליבא כפי גודל מעלת הביטול והדביקות והרעותא דליבא שעומד בהם המכווין, ולפעמים "מאריך בתיבה בדביקות ואינו יכול ליפרד מאותו התיבה" כמבואר בדברי הבעש"ט הק' (כתר שם טוב מ"ד) ולפעמים להיפך כי "פעמים יכול לומר התפילה במהירות גדול מחמת שבוער ליבו אהבת ה' מאד והתיבות יוצאים מעצמם" (שם ר"ב) וכדברי הרה"ק הבני יששכר (הוספות מהרצ"א לספר סור מרע ועשה טוב פ"ה) "כשזוכה לדבק עצמו בשורש המחשבה אזי ה' יתברך ילמדהו דעת איך יכוין כל כוונות האר"י ז"ל ויותר ויותר מהמבואר בכתב הכל כרגע אחד... וכמש"כ מוהרנ"ת "ומי שרוצה באמת והולך בדרך אמת א"א לידע דרכו כי פעמים בא בארוכה ופעמים בא בקצרה פעמים מאריך בתפילתו ופעמים מקצר בבחינת אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את ליבו לשמים. שזהו בחינת אמת שיכוין את ליבו לשמים באמת

השארת אור היהודים

אחד מסודות דרכי השכינה הק' (גילוי ה' בליבו של אדם) שהיא נתגלית בעת קיום המצווה והיחוד, אך פעמים נעלמת ההארה והבהירות, ואם האדם נחלש או מתבלבל אזי אינו יכול לפעול שלימות התיקון.

והעצה לכך הוא כי בעת התגלות האהבה והיראה והדביקות בעת היחוד צריך גם להוסיף לדבר לפני השי"ת, אם בדיבור ממש, אם בדיבור במחשבה בהירה, ועי"ז ישאר בקדושת היחוד ובדביקות בשכינה הק'. שצריך להכין כלים לאור היהודים ע"י דיבורים בפשיטות לפני הקב"ה וכן לפני היחוד בסוד "פה אל פה אדבר בו" לפנות ולהשיח בכל עת אל הבורא ית"ש בדיבור ובמחשבה כאחת וזהו שלימות היחוד. (ליקוטי ים החכמה) (ועיין ריש שערוד"ק מענין הנבואה המתלבשת תוך הדיבור וההבל של הנביא ואכמלא"ב)

פנימיות היהודים

עבודת היהודים האמיתית נעלמת, ורוב האנשים אינם מבינים כלל את ענין היהודים באמת, אלא למטה בבחי' נוגה שהוא עם ישות שזהו היפך הכוונה, כי באמת עיקר ענין השמות הוא רק ביטול גמור במאציל.

וצריך להתיגע ולהתעמק יותר ויותר בביטול הגמור, בשמות הקודש, כמ"ש רבינו הבעל התניא שבמחשבת השמות לא עביד מידי, אלא צריך לחשוב מהשי"ת בעמקות, ובביטול לפנים מביטול. וצריך תחילה לעלות במדרגות הביטול, קודם ביטול בקבלת עול, ואח"כ ביטול באהבה ויראה, וביטול בהתבוננות, שהם מדריגות של בי"ע, ואח"כ ביטול במציאות בדרגת אצילות.

והנה עולם המחשבה הוא עולם רחב לאין שיעור, והוא מתחיל ממקום צר – שמתבונן באמונה פשוטה, וככל שמעמיק והולך בה הקב"ה פותח לפניו שערי רקיע אשר כלל לא ידע והכיר בהם, ויעלוהו מעולם לעולם וממדרגה למדרגה להשיג את בוראו עם מידת מלכותו, שזהו רצון הבורא ית' לקרב כל איש יהודי לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו.

והדרך הוא שלא להישאר לעמוד במחשבה אחת של אמונה, אלא יש להעמיק ולהרחיב בה ממדרגה למדרגה, והתחלה היא במחשבות פשוטות של אמונה, וצריך ליכנס דרכם אל אור עומק האמונה, ע"י הכוונה בשמות הק'.

וצריך שיכנס כ"כ בעומק אל אור האמונה פשוטה עם דבקות השמות הק', ובהתבוננות בבחי' היות השי"ת ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין עד שירגיש בנפשו ביטול גמור אל בוראו ית"ש. וצריך להגות בספרי תלמידי בעש"ט הק' כדי להשכיל את הדרך איך לדבק עצמו בביטול אל השי"ת ביחודים קדושים בדרכי ההתבוננות של ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין (ים החכמה משפטים תשס"ז)

ענין היהודים אינו להסתכל על שמות בעלמא, אלא שע"י שמסתכל על השמות יכנים לעצמו אמונה. והמהלך האמיתי של היהודים הוא סוד תורת החסידות שגילה הבעש"ט הק' והוא ענין השראת אלוקות והתבוננות בעניני האמונה והיחוד. (ים החכמה תשע"ד)
(המשך הקדמה הסוף הקונטרס)

מצווה רבה ללמד עצמו תמיד לעשות יהודים הנוגעים בשכינה ואין

בעזונותינו הרבים עתה תומך ומנהל לה רק מי שיודע לייחד (אור צדיקים למהר"ם פאפירוש הנהגות ו')

דבר המכון

נפתחו השמים ואראה מראות אלוקים (ר"ת אמונה)

ידוע בדורנו, דור עיקבתא דמשיחא, שארובות השמים ושערי החכמה נפתחו כדאיתא בזה"ק. ואיתא מצדיקים (שארית ישראל ווילעדניק) שמזמן הבעש"ט הק' התחיל אורו של משיח, וזה תכלית גילוי הבעש"ט – 'להביא לימות המשיח' ועיקר העבודה ביחודים קדושים כפי שכתב באגרת הקדושה שנתגלה מפי משיח צדקנו. וכן בשאר ספרים הקדושים שהלהיבו הלבבות לעבודה לצורך גבוה לסעוד השכינה הק' ליחד קוב"ה ושכינתיה לעשות נחת רוח להבית"ש

ובאמת בספרים מצינו הרבה דרכי היחוד והדביקות כל אחד לפי דרכו מיוסדים על אדני פז התנא אלוקי רשב"י שגילה יחודים בפסוקים ומדרשים, ואחריו האר"י הקדוש בדרך השמות הק', ואחריו הבעש"ט הק' ביחוד הלב והמעשה.

אך בכ"ז השתדלנו לקצר שהרי התכלית הוא ליחד לאחד להגיע להויה השרשי והעצמי שאין עוד מלבדו. "שויתי ה' לנגדי תמיד" וע"כ פתחנו קצת הדברים בבחי' תן לחכם ויחכם עוד 'והשי"ת יהב חכמתא לחכימין' וכל אחד ירחיב הדברים לפי שורש נשמתו ע"מ להגיע להבנת והארת היחוד. ואפשר באריכות בספרים הק' שער רוח הקודש להאר"י הק'. שערי קדושה לרח"ו. ועוד הרבה ספרי ראשונים ואחרונים מענין הדביקות ויחוד ה' ובעיקר בספרי החסידות העוסקים בתורת היחוד, בכללות היחוד, או בפרטי היחוד, או בעבודת השי"ת על פי דרכי היחוד, עד שיאיר השחר ויפציע אורו של משיח צדקנו בפרטות ובכללות, אכי"ר.

השתדלנו להביא היחודים הקצרים, אשר משך הזמן אפשר לכוונם בע"פ ללא קושי, ואפשר לכוונם בכל עת ורגע ממש, והרגל נעשה טבע. ויהי"ר שיתקיים "בצל שדי יתלונן... אשגבהו כי ידע שמי... אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי"

שגיאות מי יבין. ואם ישנם יתלו בחוסר הבנת המלקט,

נשלם בס"ד פעיה"ק ירושלים

י"ט כסליו תשפ"ג יו"ד קדישא המגיד ממעזריטש ויום גאולת בעל התניא

לְנַגְדֵי תַמִּיד

שְׁוִיתִי

לְנַגְדֵי תַמִּיד

כִּי מִיִּבְיַנִּי בָּלְ אֲמוֹטָה (תהלים ט"ז)

טוב לאדם שיצייר אותיות שם יהוה תמיד בציוורם לנגד עיניו ודבר זה גורם להביא בלב האדם יראתו ית' וגם לזכך הנפש, וז"ש דוד המלך ע"ה "שויתי יהוה לנגדי תמיד" זה כלל גדול בתורה ובמעלת הצדיקים ההולכים לפני האלהים (רמ"א סי' א') וזהו כל מעלת הצדיקים (ביאור הגר"א שם)

זה חיוב על כל איש מישראל לצייר השם הויה ב"ה לנגד עיניו. אך הצדיק השלם העובד ה' ומתקן את השם הויה ב"ה אזי ממילא תמיד עומד לנגד עיניו ואין צריך לצייר עוד וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "שויתי ה'" היינו שעבדתי ותקנתי את השם הויה ב"ה עד שהוא תמיד לנגד עיני (נוע"א תרומה)

וגם אני זעירא דמן חבריא לקחתי כוונתי להתפילות והברכות כולם מיוסדים על אדני פז אותיות שם הויה, והייתי מרגיש ורואה נפלאות, שהם ממש מפתחות החכמה ופותחים ארובות השמים העליונים, אשרי מי שזכה להם. וע"ז נאמר "בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך" (משלי ג' ו') במבואות המרכבה, ויצילך מכל נזק ופחד, ויקיים בך "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך... ואם תכווין לעולם בשם הויה שבכל ברכה וברכה לבנין הפרצופים ואורם הגדול היורד למעלה על ידי כוונתך, לכן בכל דרכיך תדעהו תצליח ותרוויה ותהיה אהוב למעלה ונחמד למטה ולא יהיה לך שום מקטרג ומסטיין עליך, וכל זה מועיל כל ימות השנה, וטובה הכוונה מאד מאד ותרגיש בעצמך הפלא ופלא פעולת הכוונה (עמק המלך יד קנג)

יצייר במחשבתו צורת ארבעה אותיות ההוי"ה מצויירת בכתיבה אשורית. כי ז"ס "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים ט"ז) ובשעה שמצוירו לפניו אם חטא באיזה חטא הפוגם באיזה אות מארבעתם אז אותה האות לא תוכל להצטייר בין עיניו ועי"כ ידע כי יש שם פגם בן אם האות הוא מצויר בין עיניו בדיו שחורה ידע שעדיין הוא בעשיה. ואם אדום הוא ביצירתו. ואם לבן בבריאתו. ואם לבן ומאיר ומתנוצץ הארתו הנה הוא באצי. ועי"ז יכיר האדם באיזה עולם הוא נדבק. וכן עד"ז יצייר ההוי"ה בכל אבר ואבר שבו או בפניו או בידו ואם שם יתראה החסרון יכיר כי באותו אבר חטא. ואני הכותב חיים שמעתי ממורי ז"ל שעיקר עיון ההוי"ה באמיתותה הוא בהיותה כמראה שלהבת אש, ואם יוכל לציירה בדרך זה הנה האיש הזה בלתי פגום ושלם. (שערות"ק

דף ט')

יְהוָה

טוב לאדם שיצייר אותיות הויה נגד פניו בניקוד יְהוָה וזה סוד "שויתי ה' לנגדי תמיד", וזהו הגורם להביא יראה גדולה בלב אדם, ולזכך נפש המתורה

יְהוָה

וכן יצייר אותיות הויה בניקוד בְּרִית ומסוגל לטהר מחשבתו

יחוד ד' מיתות ב"ד

קודם כל לימוד ומצווה ומעש"ט ויחודים צריך למסור נפשו עק"ה ית' כדי שבזמן הלימוד או המצווה וכו' יהיה צדיק וכילד הנולד וממילא כל מעשיו יהיו רצוים לפני הקב"ה כריח ניחוח, משא"כ אם לא רוחץ וכו' יהיו מאוסים בבחי' ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חקי ונותן כח לקלי' ח"ו, אבל אם עושה תשובה קודם כל מצוה ולימוד וכו' יהיה נקי ואז יש כח במעשיו לתקן ולברר מה שלא יוכלו המלאכים (ועיין שעה"כ כד: שצריך לתקן מה שפגם בד' אותיות הויה, ויקבל ד' מיתות והם ע"י ד' אותיות אדני, ויחד הויה באדני ע"י ד' אותיות אהיה וע"י ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן)

וזה סדר כוונת ד' מיתות ב"ד

סקילה י א א יוד ה' ויו ה' ע"צ – עולם האלימות

שריפה ה ד ה יוד ה' ואו ה' ס"ג – עולם הבחיאה

הרג ו ז י יוד ה' ואו ה' מ"ה – עולם היצירה

חנק ה י ה יוד ה' וו ה' ז"ן – עולם העשיה

ותכוין בלב שלם כאלו אתה עומד לפני ב"ד ונידון לפניהם ונתחייב מיתה ואתה מוסר עצמך לקבל מיתה בסבר פנים יפות ע"י ב"ד לכפר עונות ותכוין כאלו אתה מקבל ד' מיתות ב"ד.. (שעה"כ שם)

אם קשה לו לצייר ממש בפועל מספיק כוונת השמות ויטהר ע"י (זכרון דברים קאמארנא)

יחוד 'מחשבה' (פע"ח שער הנהגת הלימוד)

לטהר המחשבה – יצייר לפניו ה"פ ק"ל, שהוא (ריבוע) שם מ"ה, פשוט כמ"מ, וזה רמוז במלת מחשבה – חשב מ"ה, ופי' אם תכבסי בנת"ר, כי ה"פ ק"ל, גי' נת"ר.

יוד. יוד. הא. יוד. הא. ואו. יוד. הא. ואו. הא.
יוד. יוד. הא. יוד. הא. ואו. יוד. הא. ואו. הא.
יוד. יוד. הא. יוד. הא. ואו. יוד. הא. ואו. הא.
יוד. יוד. הא. יוד. הא. ואו. יוד. הא. ואו. הא.
יוד. יוד. הא. יוד. הא. ואו. יוד. הא. ואו. הא.

שמות הקדושים לטהרת המחשבה

גְּדֻשָּׁנָאֵל

איתא בסה"ק דהשם גְּדֻשָּׁנָאֵל מסוגל מאד לבטל הרהורים רעים ח"ו וזפ"ה חשף ה' את זרוע קדשו" דהנה המידות הק' שברא השי"ת הם אורות הקדושים ונתפשטו למטה הכל בשביל שיהיה שכר ועונש, וכאשר בא לאדם איזה הרהור רע ח"ו יבין שההרהור הזה בא ממקום גבוה ויעלה המחשבה לשרשה ונתגלה הניצוץ הק' ונתעלה והקליפות נופלים, והשם הנ"ל גימ' 'חשף' וזפ"ה "חשף ה'" ע"י שעשה כנ"ל נתגלה הניצוץ הק' כי חשף לשון גילוי, "את זרוע קדשו" עד שמעלה ניצוץ עד היראה ואהבה אמיתית שנקרא "זרועות עולם" (אור לשמים שופטים)

בְּמוֹדֵי טִירוֹן טַפְּטִיפִיָּה קָרַע שֵׁטָן

יחוד 'נחת' (שערוה"ק דף ה:)

אם יכוין האדם תמיד בשלשה שמות אלו שנכתוב, יזכה לדעת. והנה הם ג' שמות של אהי"ה אחד במלוי יודי"ן, ואחד במלוי אלפי"ן, ואחד במלוי התי"ן, אשר שלשתם הם בגי' תנ"ה, ועם שלשה הכוללים יהיו בגי' נח"ת, ועליהם נרמוז "דברי חכמים בנח"ת הם נשמעים" (קהלת ט')

**אֵלֶּף הִי יוֹד הִי אֵלֶּף הִהּ יוֹד הִהּ
אֵלֶּף הֵא יוֹד הֵא**

ונלע"ד שהם סוד מוחין דגדלות של ז"א שבאים מלובשים תוך נה"י (נצח הוד יסוד) דאימא (נה"י דאימא נעשים מוחין - חכ"ד לז"א) שהם אלו שמות 'נחת' (כלי נה"י דאימא הם ג' שמות אהיה - נצח במילוי יודין גימ' קס"א, הוד במילוי ההין גימ' קנ"א. יסוד במילוי אלפי"ן גימ' קמ"ג. עם הכוללים גימ' נחת הנ"ל) וידוע שנה"י של אבא מלובשים תוך נה"י של אימא. וזהו רמוז "דברי חכמים" שהם נה"י דאבא (אבא-חכמה) "בנחת" ע"י נה"י דאימא "נשמעים" יקבלם ז"א. והכוונה שע"י המשכת מוחין של אבא נדחים הקלי' ועי"כ ז"א זוכה לדעת. (סידור הרש"ש בקצת שינוי לשון)

קודם כל יחוד יכוין לג' שמות אד"נִי יהוה אהיה בשילוב כזה

קודם דרך עליה אֵיֵא דֵהֵא נְוִי יֵהֵא

ואח"כ דרך ירידה אֵיֵא דֵהֵא יוֹנֵ דֵהֵא

(והם כנגד ד' עולמות שיחשוב שעולה בהם)

(ובשערוה"ק : אם התחיל להשיג איזה דבור בפיו ע"י היחודים שעושה ואין לו רק שפתים נעות בלתי התוך אותיות.)

יחוד להוציא הדיבור (שערוה"ק דף מב.)

והוא אם כבר זכה האדם המייחד אל איזה התעוררות מצד נשמתו המדברת עמו. על ידי איזה יחוד שעושה, ואין בו כח להוציא הדבור בשפתיו. מן הכח אל הפועל. יעשה יחוד זה קודם שיעשה היחוד האחר שהוא עושה. וזהו, תחלה יכוין בג' מלוויים של אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן ששלשתם הם בגי' תנ"ה. ותצרף עמהם רבוע אהי"ה פשוט שהוא מ"ד בגי' הרי הכל בגי' תצ"ט. ותכוין להוריד אלו ארבעה שמות בשם צבאו"ת שהוא היסוד ברית הלשון והוא ג"כ בגי' צבאות כמנין תצ"ט ואחר כך יעשה היחוד שירצה

**אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא
א אה אהי אהיה**

גימ' תצ"ט להורידם
ליסוד שחול הלשון

צבאות

גימ' תצ"ט

יחוד להבריה השטן (שערוה"ק דף מב.)

(לייחד אותו אחר היחודים) ותכוין לסלק ולדחות כח החצונים ביחוד הזה. והוא שתכוין לחבר ולשלב ב' שמות אלהי"ם ויהיו מנוקדים כזה **אֵאֵלֵהֵיִים** ותכוין כי ב' שמות אלו, עם עשר אותיותיהם הם בגימ' יעקב. גם תכוין כי נקודם הם בגי' גם כן יעקב (דע"ה הובא בספרי האחרונים שהם בגי' השטן ור"ל שבכח שמות הנז' ובנקודות העולים ב' יעקב ישבר כח השטן שגי' הנז')

אֵאֵלֵהֵיִים גימ' עק"ב.

מספר ב' אלהי"ם עם הנקודות הוא מספר 'השטן'. בכח אלו השמות יבריה כל צר ומשטין

ויכוין בשם היוצא מר"ת הפסוק **"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל הַשָּׁטָן יַגְעֵר"** **יְהוָה!**

יחוד שמות המלאכים (שערוה"ק דף ח:)

יכוין בכל יום, שם הויה בנקודתו המושל בו.

ושמות המלאכים הממונים בו (והם בר"ת של הניקוד של אותו יום)

יום א' - יכוין יהוה והמלאכים סטוטריה גוריאל וענאל לבואל

יום ב' - יהוה והמלאכים שמעאל ברכיאל אהניאל

יום ג' - יהוה והמלאכים זזניאל להדיאל מזזניאל

יום ד' - יהוה והמלאכים זזקיאל רהטיאל קדושיאל

יום ה' - יהוה והמלאכים שמועאל רביאל קניאל

יום ו' - יהוה והמלאכים שובושואול רופואול

קדושיואול

ליל שבת קודש - יהוה בניקוד שבא וצירי, מלאכי השבא - שמיעל

ברכיאל אהניאל מלאכי הצירי - צוריאל רזיאל יופיאל

יום שבת קודש - יהוה בשבא וקמין, מלאכי השבא - שמיעל ברכיאל

אהניאל מלאכי הקמין - קדמיאל מלכיאל צוריאל

מנחת שבת - יהוה בשבא פתח. מלאכי השבא - שמיעל ברכיאל

אהניאל מלאכי הפתח - פדיאל תוביאל זזסדיאל

יחוד לזיכוכ הנפש (שערוה"ק דף ח:)

ועתה נבאר סדר נאה, לזכוכ הנפש ולהאירה ולהוסיף בה כח והארה, להתקשר למעלה בקדושה עליונה. בלילה, קודם שתעסוק בתורה, תכוין לכל הכוונות שנבאר, ואח"כ בכל שעה ובכל רגע, וכפי מה שתראה לכוין בהם, כך תרבה הארה בנפשך. ומה טוב ומה נעים, אם כל היום כולו יהיה נגד פניך, כי זה מתקן הנשמות ומאירה מאוד

יחוד לבא ולמא עילאין – פס ע"ב ופס קס"א

יאולדף הלהי ויחוד הלהי

יחוד ישראל סבא ותבונה – פס ס"ג ופס קס"א

יאולדף הלהי ויאוד הלהי

יחוד ישראל ורחל הגדולים (ז"א ונוק') – פס מ"ה ופס קמ"ג

יאולדף ההא ויאוד ההא

יחוד יעקב ורחל – פס ז"ן ופס קנ"א

יאולדף ההלה ויוד ההלה

וביום, תכוין אח"כ לשלב שם הוי"ה פשוטה בשם אהי"ה פשוט, ותתחיל (השילוב) מן אהי"ה. ואח"כ תכוין ג"כ לשלב שם אדני בשם הויה, ותתחיל (השילוב) מן אדני. (אדני אהיה הם בחינת לילה ע"כ מתחילים בהם – לכלול לילה ביום.)

יחוד לבא ולמא **איהלהלה**

יחוד ז"א ונוק' **אידהנה**

ובלילה יכוין להיפך (קודם הויה – בחי' יום, לכוללו בלילה)

יחוד לבא ולמא **יאהלהלה**

יחוד ז"א ונוק' **יאהדונהי**

כוונה ב'. ידוע כי ג' עולמות בריאה יצירה עשייה הם, ויחוסם (שמות הק' שלהם) – **אל שדי** בבריאה, **אל הויה** ביצירה. **אל אדני** בעשייה. וידוע, שיש לאדם תוספת נשמה בכל שבת מן אבי"ע. (אצילות בריאה יצירה עשייה) ובליל מוצאי שבת, מסתלקת בחינת האצילות, ונשארים עמו ג' בחינת – בריאה יצירה ועשייה. וביום ב' מסתלק בחינת בריאה, ונשארים יצירה ועשייה. וביום ג', מסתלקת יצירה, ונשארים עשייה. וביום ד', מסתלק גם העשייה משל שבת שעברה. ..וחוזר האדם לקנות תוספות שבת הבאה מבחינת עשייה. וביום ה', קונה יצירה. וביום ו', קונה בריאה. וביום ז', אצילות.

תכוין תמיד שיבוא לך הארה לקיים תוספת שבת מבחינת אותו יום

מתוספת שבת העבר –	מתוספת שבת הבאה –
יום א' אל שדי . (לאה)	יום ד' אל אדני (רחל)
יום ב' אל יהוה (ז"א)	יום ה' אל יהוה (יעקב)
יום ג' אל אדני (לאה)	יום ו' אל שדי (רחל)

(הג' ימים ראשונים תכוין, כי אל שדי ואל אדני שהם נוקבא, (שהם כנגד עולמות בריאה ועשייה) הם בחינת לאה, ובחינת אל הויה (כנגד עולם היצירה) הוא ז"א – ישראל, ובג' ימים אחרונים ליעקב ורחל (שהם כנגד ז"א ולאה, אך למטה מהם))

ובדרך העבודה

אל שדי כנגד עולם הבריאה (כנגד בחינת חב"ד) והוא עולם המחשבה – בחינת נשמה. וע"כ העבודה בעיקר במחשבות קדושות וכוונות ויחודים.

אל יהוה כנגד עולם היצירה (כנגד בחינת חג"ת) והוא עולם הדיבור – בחינת רוח. וע"כ העבודה בעיקר בדיבור בתורה הק'.

אל אדני כנגד עולם העשייה (כנגד בחינת נה"י) והוא עולם המעשה – בחינת נפש. וע"כ העבודה בעיקר במעשי המצוות בעיקר מצוות מעשיות.

לחשוב באהבת השי"ת. ובפרט ביום א' בשבוע. ביום ב' – יראה. ביום ג' – תורה באהבה ויראה. וכן ביום א' – כונת הלב. ביום ב' – דבור. ביום ג' – מעשה. להתרחק מן הכעס. ובפרט מאנשי הבית. להתרחק מן השבועה תכלית הריחוק. להזהר בתפילין כראוי. בקור חולים. מזוזה. להזהיר לבני ביתו על שמירת שבת כראוי בע"ש. (שערוה"ק עז)

כוונה ג'

יום א' תכוין בשם ס"ג. **יֹדֵי הַאֵל וְאֵל הַאֵל** (כנגד עולם הבריאה)

יום ב' שם מ"ה. **יֹדֵי הַאֵל וְאֵל הַאֵל** (כנגד עולם היצירה)

יום ג' שם ב"ן. **יֹדֵי הַאֵל וְהַאֵל** (כנגד עולם העשיה)

ואח"כ תכוין מלמטה למעלה

יום ד' ב"ן. **יֹדֵי הַאֵל וְהַאֵל** (כנגד עולם העשיה)

יום ה' מ"ה. **יֹדֵי הַאֵל וְאֵל הַאֵל** (כנגד עולם היצירה)

יום ו' ס"ג. **יֹדֵי הַאֵל וְאֵל הַאֵל** (כנגד עולם הבריאה)

כוונה ד'

ואחר כך מלמטה למעלה כנוזכר.

תכוין לאותיות הויה לפי בחינת היום

יום ד' **יְהוָה** (כנגד עולם העשיה)

יום א' **יְהוָה** (כנגד עולם הבריאה)

יום ה' **יְהוָה** (כנגד עולם היצירה)

יום ב' **יְהוָה** (כנגד עולם היצירה)

יום ו' **יְהוָה** (כנגד עולם הבריאה)

יום ג' **יְהוָה** (כנגד עולם העשיה)

כוונה ה'

תכוין לשם מ"ב (השייך לעולם) דיצירה,

שהוא אב"ג ית"ן כל הז' שמות

להעלות בהם נפשך מעשיה ליצירה ע"י שם מ"ב.

אֲבָג ית"ן

קֶרַע ש"ט"ן

נֶגֶד יכש

בְּטָר צַתג

זַקב טַנַע

יגל פֹּזֶק

שֶׁקו צִית

אך ביום ב' (יום ב' וה'), אמרנו לעיל שכוונתם כנגד עולם היצירה) תכוין שגובר
קר"ע שט"ן, על כל השאר,
כדי שע"י תעלה.

אבגיתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג זקב טנע יגלפוק שקוצית

וביום ה', גובר ח"ק ב"ט נ"ע -

אבגיתן קרעשטן נגדיכש בטרצתג זקב טנע יגלפוק שקוצית

גם צריך לשלב ולקשר השם האחרון עמו, כי כיון שכוונתך לקבל תוספת
שבת, וידוע כי שם יום שבת שק"ו צי"ת,

ביום ב', לקשר ולשלב שם יום ב' עם שם יום ז' קשרקעושיצטינת

וביום ה' תשלב שם יום ה' עם שם יום שבת, שיקבל הארה משם כל
היום, משם של השבת:
זשקקבוטצזיעת

מצאתי, טוב לאדם לכוין ביום א' בשם אבגית"ן. וביום ב', קרעשט"ן
וכו'. וביום ז', שקוצי"ת. שעד עתה היה מתלבשת בימי החול, ועתה
הוא עולה למעלה, והיא מאירה עלינו מבלי מלבוש דחול, ע"כ.

יום א'	אבג' יתן	יום ד'	בטר צתג
יום ב'	קרע שטן	יום ה'	זקב טנע
יום ג'	נגד יכש	יום ו'	יגל פזק
יום ז'	שקו צית		

כוונה ו' תכוין להעלות נפשך, מן העשיה אל גדר היצירה, באופן זה. דע, כי סוד הכנפים המעלים את האדם למעלה הוא הזרועות, שהם נגד כנפי העוף. וידוע, כי ה' חסדים מתפשטים בו"ק (ו' קצוות – חג"ת נה"י של) האדם. אמנם, יש בהם (חסדים) מגולים, ויש בהם מכוסים, והם ב' חסדים שהם בחסד גבורה – הזרועות, ושליש תפארת העליון, נמצא, כי בג' קוים אלו, (חג"ת) יש חסדים אלו הסתומים. והנה זה סוד עפירת האדם ע"י כנפים שהם הזרועות, ולא ע"י רגלים או איברים אחרים. והטעם, כי בכל אלו הזרועות החסדים שבהם אין יכולין להאיר ולהתפשט, (כי הם מכוסים) וידוע כל דבר היושב במקום צר ודוחק גדול, נותן כוחו בפנים, (וגורם) כדי לנענע לכאן ולכאן, וע"י הניענוע ההוא הוא מתנוודד. ואמנם, אלו החסדים (המתפשטים בגוף) שורשם הוא למעלה בדעת, כי שם מקומם, כי אלו החסדים המתפשטים, (בגוף) הם אורות המתחדשים מהם, לכן רוצים לעלות לשרשם שבדעת, לינק ולקבל הארה משם, ולהיותם עומדים שם בדוחק ובצרות גדול, כשהן עולין הן מעלים את האדם עמהן למעלה. וזהו הטעם, למה הכנפים הם בזרועות, יותר מבשאר מקומות, ולפי שכל עליות הוא בשם מ"ב, לכן תכוין, כי שם אבגית"ן בזרועך הימני. ושם קרע שטן, בזרועך השמאלי. ושם נגדיכ"ש, בשליש ת"ת העליון המכוסה. וע"י אלו הג' שמות, מתעופפים אותן החסדים לעלות למעלה בשרשם בדעת עליון, ובדרך עלייתם הם מעלים את האדם עד היצירה, כמו אלכסנדר מוקדן שעלה למרום ע"י אותו העוף. אמנם, כדי לחזק ולהגביה עפיפה זו יותר, תכוין להוריד (עוד הארה של) חסדים (משורשם אשר בדעת – שיתפשטו למטה) בז"א, ועי"ז יתוסף כח בחסדים, (המתפשטים למטה) ויעופפו יותר בכח, ותעלה עשיה ביצירה

אבג יתין נגד יכש קרע שטן

בהכנסו לבית המדרש יכוין באחוריים דאחיה דיודין שהוא עולה כמנין מדרש. ומורי זלה"ה, כשהיה נכנס לב"ה, היה אומר יהי רצון מלפניך וכו', ואחריה לא שמעתי

אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף. אלף.

יחוד לזכך האדם נפשו, ולצחצחה ולהדביקה למעלה

הנה נפש האדם היא מעולם העשיה אשר נק' אדנ"י. (ובעולם העשיה יש ג' חלקים כנגד חב"ד חג"ת נה"י והם שמות אהיה יהוה אדני. וכן בכל עולם ועולם) ולכן יכוין האדם לחבר שם זה של אדנ"י, עם שם הוי"ה שבעולם העשיה עצמו, וכן שם ההוי"ה הזוה, יחברנו עם שם אהי"ה שבעולם העשיה עצמו, ואח"כ יכוין להעלות ולחבר שם אהי"ה של עשיה, בשם אדנ"י שביצירה, ואדנ"י דיצירה בהוי"ה דיצירה וכו', וכן יעלה ממדריגה למדריגה עד אהי"ה דאצי, ואז יחבר אהי"ה דאצי' בא"ס ב"ה.

א"ס ב"ה

חב"ד אהיה

אצילות חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם הבריאה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם היצירה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

חב"ד אהיה

עולם העשיה חג"ת יהוה

נה"י אדנ"י

יכוין מלמטה למעלה

יהוה

אצילות

אהיה

יהוה

אדני

בריאה

אהיה

יהוה

אדני

יצירה

אהיה

יהוה

אדני

עשייה

אהיה

יהוה

אדני

מצאתי כתוב בשם הרה"ק מוהר"י בעש"ט זללה"ה בשם הרמב"ן זללה"ה וז"ל : ראיתי להורות לך דרך באופני היחוד השלם וזהו. כשתרצה להתלהב בדביקות ה' אזי תעשה כך יעלה במחשבתך כאילו אתה בוקע אורים ורקיעים ואתה מעלה נשמתך לעולם העשיה שהיא נגד ה' אחרונה של השם הויה ית' ואח"כ יעלה במחשבתך כאילו אתה עולה מעולם העשיה ואתה מעלה נשמתך לעולם היצירה ותכווין אות ו' משם הויה ית' ואח"כ בכונה זו תכווין כאילו אתה עולה לעולם הבריאה ותכווין אות ה' ראשונה משם הויה ית' ומשם לעולם האצילות ותכווין אות י' משם הויה ית' ובעלם האצילות שם תעשה יחוד הויה שלימה (כלומר תכווין הויה שלם לעצמו) כי שם הוא עולם השמות. ואח"כ תחזור ותרד בהדרגה כאילו אתה יורד מעולם האצילות לעולם הבריאה ותכווין שאתה יורד מן (אות) י' של שם אל (אות) ה' ראשונה ומשם אל ו' שרומז לעולם היצירה ומשם אל ה' אחרונה שרומז לעולם העשיה, כי כל עליה היא בחינת אהבת ה', וירידה היא בחינת יראת ה', והירידה היא צורך העליה. ע"ש כמה טעמים. וזה דרך הדביקות והיחוד כמ"ש והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וארז"ל (מו"נ ח"ב בשם מדרש תנחומא) שהיה סולם של ד' שליבות שהם נגד ד' עולמות הנ"ל וזה "שיויתי ה' לנגדי תמיד" (הקדמת סידור 'כתר נהורא')

עיקר עבודתינו להשי"ת הוא לייחד ולקשר העולמות העליונים וזהו אם בחוקותי תלכו פי' שתהיו הולכים בעולמות העליונים הנקראים חק ותהרהרו במחשבותיכם לקשרם תפעלו זאת ונתתי גשמיכם בעתם שגם הגשמיות העולם יהיה בהתקשרות עם העולמות העליונים (נוע"א בחוקותי)

הצדיק צריך לקשר ולייחד העולמות העליונים ותחתונים דהיינו שצריך לעבוד ולתקן ד' אותיות הויה ב"ה וב"ש שהם ד' עולמות עד הגיע אל החכמה דהיוד הוא חכמה, ומשם יעלה עד עולם החמישי שהוא קוצו של יוד... וזהו עולם הפוך ראיתי עליונים למטה וכו' היינו עולמות העליונים הצדיק ממשיך למטה והתחתונים הוא מעלה אותם למעלה לקשר ולייחד אותם כאחד. אמר ליה בני עולם ברור ראית פירוש זה צריך כל אדם להיות עבודתו כך (נוע"א תרומה)

עוד מדרכי עליה וטיול בעולמות

עולם המחשבה הוא עולם מלא והוא מציאות שלם בפני עצמו, יש דבקות בשם ב"ן יוד'ה ו'ה'ה' כשנמצאים בדרגת עשייה וכשעולים לעולם היצירה מכוונים בשם מ"ה יוד'ה'ה' ואו'ה'ה' ובבריאה בשם ס"ג יוד'ה'ה' ואו'ה'ה' ובאצילות בשם ע"ב יוד'ה'ה' ויו'ה'ה' וביאורם בדרך עבודה ביאר רבינו בעל התניא שעולם העשייה הוא עבודה של קבלת עול מלכות שמים, ועולם היצירה הוא העבודה שבלב באהבה ויראה ודביקות, ועולם הבריאה הוא עבודת אהבה ויראה שכליים בהתכוננות, וכן עבודת ההשתוקקות. ועולם האצילות הוא עבודת הביטול להשי"ת וכשמכווין על זה הדרך שבכל עולם ועולם מגלה ומרגיש את אור השי"ת השוכן שם אזי נמצא בכל פעם בעולם אחר מעולמות הרוחניים. והם נכללים בד' אותיות הויה ב"ה וקוצו של יוד הוא א"ק (אדם קדמון) והוא בבחי' עבודת מסירות נפש בביטול הגמור אל הבורא ית"ש (ים החכמה)

עוד מצינו ענין היכלות בשמי מרום כדאיתא בזוהר בראשית ופקודי והם

היכל אהבה. היכל הזכות. היכל הרצון.

היכל הנוגה. היכל עצם השמים. היכל לבנת הספיר.

(וסימנם אז"ר נע"ל) והם כנגד חג"ת נהי"ם

ולמעלה מהם **היכל קודש הקדשים**. כנגד חב"ד.

ובגמ' חגיגה מצינו שבעה רקיעים והם **ערבות** כנגד חב"ד

ולמטה ממנו **מכון. מעון. זבול. שחקים. רקיע. וילון.**

והם כנגד חג"ת נהי"ם.

וכן ש"י עולמות לכל צדיק (משניות עוקצין) ות' עלמין דכסופין (זוה"ק) ובשער הגלגולים כתב שכשישן האר"י הקדוש ועלה למעלה, שאלוהו היכן רוצה לילך ללמוד תורה להיכל רבי עקיבא וכו' ובכל פעם הלך להיכל אחר. ובמסכת ב"מ איתא על מרכבתו של רבי חייא שאין רשאים ליסתכל בו כלל עי"ש. ובדברי הצדיקים (מרוך מהר"ש מבעלזא) מצינו שהלומד חורש"י זכאי ליכנס להיכל רש"י. ובחיי מוהר"ן איתא שאמר שהיכל שלו נקרא היכל הגוונים המשתנים ונמצא ליד היכל רר"ב ממעזיבוז. עכ"פ חזינן ריבוי היכלות ועולמות, שהשם אורחותיו למעלה זוכה לטייל בהם ולהתעדן מזיו השכינה. (וביתר עומק: היכל גימ' 'אדני' עולה ל'הויה' שהוא פנימיות ההיכל – חיות האלוקית המהוה אותו, ואח"כ עולה לאהיה' שהוא בחי' "זמין אנא לאתגליא" שעדיין לא השיג כלום ויש הרבה למעלה מזה והבן.)

יחוד "עיניך לנכה יביטו" (משלי ד') (שערוה"ק דף ח:)

נכ"ח בגימ' ג"פ הוי"ה, כי צריך לצייר ג"פ שם ההוי"ה, אחד מימינו של אדם, ואחד משמאלו, ואחד מלפניו, אך לאחריו אינו צריך, וזהו לנכה, כי גם הצדדים נקרא נכה. ובוזה ישמור עצמו מן החטא. כי השי"ת רואה מעשיו הפנימים, בכח שלשה שמות אהי"ה יהו"ה אדנ"י, התלויים בנשמתו ורוחו ונפשו, וז"ס פסוק "והי"ה שם בך לעד" (דברים ל"א) כי שם והי"ה הוא ששם בך לעד. ובחויץ בפניו רמוז שם הוי"ה וכן ביד ימין וכן ביד שמאל.

הקב"ה רואה מעשיו הפנימים בכח

נשמה **אֱלֹהִים**

רוח **יְהוָה**

נפש **אֲדֹנָי**

ובחויץ יכוין

לפניו

מימינו **יְהוָה** **יְהוָה** **יְהוָה** משמאלו

יחוד "לשם יחוד" (שערוה"ק דף ט:)

כונת הצדקה והתפלה. והוא לייחד שם **יְהוָה** הנפרד מן **וְדָה**

וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה. או צדקה.

יאמר לייחודא שמא דקב"ה ושכינתיה. בדחילו (יראה) ורחימו. (אהבה) ורחימו ודחילו. בשם כל ישראל.

ויכוין לחבר שם **יְהוָה** שהם דחילו ורחימו. עם **וְדָה** שהם קב"ה ושכינתיה.

יחוד 'נוצר חסד לאלפים'

(שעה"כ דרושי ר"ה. ובפע"ח הנהגת הלימוד)

כוונה בעת שעוסק בתורה, למי ששולטין עליו מצולת ים סמאל ונחש, ...צריך לכוין בשם א' תמיד ובפרט בעת קביעת התורה אל יוזו מעיניו, ובזה לא ישלטו עליו ולא יתגרה בו יצר הרע. והענין, דע כי שורש הדינין הם (שמות) אדני ואלהים, בסוד ה' גבורות, שהם נער (גימ' ש"ך דינים) ומנצפך (גימ' פ"ר דינים) כידוע, שהם ב' מינים אלהים זכר ומנצפך, אדני נקבה נער, אלו הם שורש כל מציאת הדינים, ואלו הם תיקון הטי' דדיקנא (דאריך אנפין) הנקרא 'לאלפים' כי הם השערות (דדיקנא) דלא תליין, (לא משתלשלים למטה) רק הוא נגד רוחב הפנים ואין תליין בשיקולא, והם בין תיקון ח' ל"ג, והם נקראים מצולת ים העליונים, וב' שמות אלו, גי' קס"א, ומקורם הוא שם אהיה במלוי ההין, שעולה בגי' עם י' אותיותיו קס"א, מנין לאלפים. והנה זה השם, הוא תיקון הטי' הנקרא לאלפים, ונקרא כן ע"ש ג' שמות המתחילין בא', שהוא אהיה אלהים אדני. (לאלפים לשון אותיות אלף) ואמנם סוד הדבר, והכוונה הוא להמשיך מן נוצר חסד שהוא המזל הח' (של הדיקנא) שהוא הויה במלוי יודין כמנין חסד, ממנו תשפיע אור לאלפים שהוא תיקון הטי'. והנה שם אהיה דההין, עולה קס"א עם יוד אותיות, ואז תכוין להמתיק אדני אלהים, הנקראים מצולת ים, והם בגי' קס"א ג"כ, ואז תשליך במצולת ים כל חטאתיך, שהוא תיקון הטי' ג"כ של מי אל כמוך. ואז אותן החטאים שעשה האדם, שהם אותן המזיקין שברא, הם יורדין במצולת ים עם סמאל נחש, ואינם עולים, לפי שכבר נמתק שרשם שהוא אדני אלהים, ואינם נשפעים מהם. אמנם, בוודאי שאין כח החטאים הנבראים ע"י האדם, שאין מתערבין בהם נצוצי קדושה ע"י העון, לכן אח"כ בהגיעך אל ונקה מזל הי"ג, שהוא אהיה דיודין, ועולה ג"כ קס"א, אז תכוין להעלות אותן הניצוצות ולנקותם, ולהוציאם משם ע"י שם זה וזהו ונקה, נקוי כסף מן העופרת. וסדר שמות אלו, יהיו תמיד נגד עיניך, ובפרט כשתעסוק בתורה תכוונם במחשבתך, בראותך שהחצונים רוצים להתגבר עליך ולהחטיאך, ובפרט...

ובדרך העבודה – הנה שם אדני ושם אלהים הם שורש הנהגת העולם והטבע, אשר בו מכוסה אלוקותו ית"ש. ופעמים מריבוי ההסתר נעשים חטאים וכו' ח"ו. ונגרם מזה גם עצבות וכעס, וכללות הכל זה ש"ך ופ"ר דינים שנפלו לקלי'. והתיקון ע"י שהאדם יודע שאין כלל העדר לאורו ית"ש וזה רק הסתרה הנעשית ע"י אלו השמות. וע"י ידיעה זו ממתק אותם ואת הקלי' שנתאחזו בהם, והקלי' נופלים למצולות ים (ענין קלי' כשמה קליפה לפרי – הסתר יחוד ה', וכשמגלה השי"ת אזי בטלה ההסתרה והבין)

והארת ידיעה זו היא ענין שם הויה במילוי ע"ב – חסד, הארת 'נוצר חסד' שהכל חסדו ית' בלי שום דין והסתר והכל לצורך חסד והטבה אמיתית.

ולבסוף יעלה הניצוצות ע"י שם אהיה שהוא ענין תשובה ובמילוי יודין הרומז על יהוד ה'. ועומק
ושלימות התשובה ע"י גילוי הטוב והיהוד אשר תוך הרע וזהו ענין העלאת הניצוצ"ק משם. (ליקוטי
ים החכמה)

וזה סדר היהוד

ימשיך הארה מתיקון ה' דדיקנא (מזלא קדישא) דאריך אנפין הנקרא 'נוצר חסד' גימ' ע"ב

יוד ה' ויו ה' ע"ג

להמתיק אהיה דההין (קנ"א) עם י' אותיותיו (ביחד קס"א) כמס' ל'אלפים'

אלף ה' יוד ה' מספר

אלף ה' יוד ה' אותיות

וגם להמתיק ב' שמות אלהים ואדני עם ט' אותיותיהם (ביחד קס"א) כמס' ל'אלפים'

אלהים אדני מספר

אלהים אדני אותיות

ולתקן בחי' אלהים במילוי אלפין גימ' ארין

אלף לבמד הא יוד במ

ולהמתיק ש"ך דינים שהם ה"פ ופ"ר דינים שהם אותיות

דין דין דין דין דין במ ז צ פ ר

ותשליך במצולות ים כל הטאתם. ותוציא משם ניצוצות קדושות

בכח שם מזל י"ג דדיקנא דאריך אנפין הנקרא 'זנקה' גימ' קס"א. גימ'

אלף ה' יוד ה' קס"א

ועי"ז יתנקו הניצוצות הק' מתוך הקלי'

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף בד:)

יחוד א' להחזיר את הרשע בתשובה, והוא להרמ"א זלה"ה על אודות בנו, שנשתמד ולמד לו מורי זלה"ה שיכוין ליחוד הזה להשיבו בתשובה, והועיל לו ושב לדת ישראל: כבר ידעת, כי ברכת השיבנו אבינו לתורתך שבתפלת י"ח היא בנינה הנק' תשובה, ולכן בהגיעך בברכה זו בתפלתך, תאמר תפלה זו קודם החתימה

יהי רצון מלפניך ה' אלוֹקֵינו ואלוֹקֵי אבותינו

שתזוזתור זזתירה מתזוזת כסא כבודך וקבל בתשובה

את פב"פ כי ימינך פשוטה לקבל שבים

ובמלת ימינך תכוין אל ספי' החסד. הנק' ימין. ותכוין בה שהיא שם הוי"ה בניקוד סגול. והנה החסד נקשר עם בינה, ולכן תכוין לקשר ולחבר החסד עם בינה והם ימין ותשובה, ותכוין שיפשוט יד ימינו הנק' חסד, כדי לקבלו בתשובה הנקרא בינה (נתקן לכווננו בברכת השיבנו אך אפשר לכווננו בכל עת)

ימין – חסד בינה – תשובה

יְהוָה יְהוָה

יכוין לקשר החסד עם הבינה

יְהוָה יְהוָה

פשיטת יד ימין לקבלו בתשובה

יְהוָה יְהוָה

זכאין אינון מאריהון דתשובה דהא בשעתא חדא ביומא חדא ברגע
חדא קריבין אינון לגבי קוב"ה מה דלא הוה הכי אפילו לצדיקים
גמורים דאתקריבו לגבי קוב"ה בכמה שנין.. (זוהר הקדוש חיי שרה קכ"ט.
ולשון הזוהר הקדוש מסוגל לתשובה כידוע)

יחוד צלם הויה (שערוה"ק דף נ:)

יכוין האדם תמיד. איך הוא נברא ונעשה בצלם אלהי"ם. והענין הוא, כי הנה יש באדם התחתון פנימיות וחצוניות. וכדוגמתו באדם העליון. והנה הפנימיות הם המוחין המתפשטים בכל הגוף כנודע, ובו רמוז צלם ההוי"ה. כיצד שתי אותיות י"ה הם שני מוחין חכמה בינה שבראש האדם. ואות ו' היא גוף האדם. והתפשטות המוחין בו. ואות ה' אחרונה היא העטרה שביסוד. והיא בת זוגו של האדם.

יכוין האדם פנימיותו הוא צלם יהוה

קוץו של	י	ה	ו	ה
כתר	חכמה	בינה	חסד גבורה תפארת נצה הוד יסוד	מלכות
גולגולת	מח ימין	מח שמאל	ידים גוף רגלים ברית	עטה"י

יחוד צלם אלהים

ואמנם החצוניות הוא בשר האדם. בו רמוז צלם שם אלהי"ם. כי הא' הוא גלגלתא שהוא הכתר, ול' שהוא מקום ג' המוחין חב"ד. וה' הם ה' קצוות שבו מחסד עד הוד, וי' הוא יו"ד דיסוד. ומ"ם שתומה היא המלכות שבו והיא העטרה שביסוד. או הנקבה בת זוגו. וז"ם "ויברא יהוה אלהי"ם את האדם בצלמו בצלם אלהי"ם וגו' (בראשית א')

יכוין האדם חיצוניתו הוא צלם אלהים

א	ל	ה	י	ם
כתר	חכמה בינה דעת	חסד גבורה תפארת נצה הוד	יסוד	מלכות
גולגולת	ג' המוחות	ידים גוף רגלים	ברית	עטרה

הרי הם ב' צלמים. אחד צלם דהוי"ה וזהו בצלמו בצלם ו' שהוא הוי"ה דז"א, והב' בצלם אלהי"ם.

יחוד המרכבה (שערוה"ק דף ג:)

ראוי לאדם תמיד לכוין ולהעריך את עצמו כאלו הוא מדור וכסא אל האצ"י הקדוש. כי הנה כתיב "ויברא אלהים את האדם בצלמו וכתוב כי בצלם אלהים עשה את האדם" (בראשית ט') ובפרט בזמן שהאדם מתפלל הוא יותר ראוי ומוכרח שיכוין בכך. וע"י כך יוכל לשיענוהו מן השמים ותקובל תפלתו. לפי שיוכל ע"י כונה זו לקשר כל העולמות ע"י, שתשרה ותחול עליו קדושה עליונה. וזהו מה שיכוין יחשוב האדם להכין ראשו שיהיה כסא אל שם ההוי"ה בנקוד קמ"ץ. ומוח חכמה שבו בשם הוי"ה בנקוד פת"ח. ומוח בינה שבו בהוי"ה בנקוד ציר"י. וזרועו הימין בהוי"ה בנקוד סגול. וזרועו השמאלית בהוי"ה בנקוד שב"א. וגופו בהוי"ה בנקוד חול"ם. וירך ימין בהוי"ה בנקוד חירי"ק. וירך שמאל בהוי"ה בנקוד קבו"ץ. ויסוד שלו בהוי"ה בנקוד שורק בוא"ו יוהוואהו. והעטרה שבו בהוי"ה בלתי נקוד. כנז' בתקון ע' [קכ"ח ע"א] (דע"ה : ...מהשמ"ש זלה"ה שצריך לכוין בדעת עליון שהוא ז' (שמות) ס"ג ימין ושמאל ואמצעי. ודעת תחתון ב' הוי"ת בנקוד מוצא, וב' נקבי החוטם ב' ס"ג, וכללותו ג' אהי"ה, וגם אהי"ה הוי"ה אהי"ה ג' חיים עם האותיות והכולל ובפה גם ס"ג ואהי"ה וגם רבוע מ"ה בהסיר המ"ה (האהרון) וגם בקול יהו"ה בלתי דבור ע"ה ג' ופיא"ל, והדבור אדנ"י בלי קול ע"ה ג' רי"ו, וגם פשוט ומלא ורבוע המלא דמ"ה גימ' דבור ור"ל וי' אותיות דמ"ה כמבו' בכ"מ. וגם קול ודבור הם הוי"ה ואדנ"י משולבים) ויכוין כי און שלו הוא הוי"ת דס"ג חוץ מן ה' אחרונה כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה. כמבואר הטעם אצלינו שה' אחרונה ירדה עד החוטם. והוי"ה זו היא בגי' און. וע"י כונה זו אולי יזכה לשמוע איזו קדושה מלמעלה בתפלתו. ויכוין בחוטם שלו אל הוי"ה דס"ג. כי כך עולה בגימ'. וכמבואר אצלינו פירושו. ואולי יזכה להריח ריח קדוש. ובפה שלו יכוין להוי"ה דס"ג ולכ"ב אותיות היוצאות מן המש מוצאות הפה. אשר כל זה בגי' פ"ה. ואולי יזכה למ"ש דוד הע"ה "רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני" (שמואל ב' כ"ג) בעת תפלתו. ובבחי' העינים שלו. אם הוא בעולם העשיה. שהוא בזמן שמסדר הקרבנות. אז יכוין לה' הוי"ת אשר בהיותם פשוטות חשבונם בגי' עי"ץ. אמנם יכוין בהם שהם במלוי החי"ץ. ואם הוא ביצירה. שהוא כשמסדר סדר הזמירות בברוך שאמר. אז יכוין בה' הוי"ת שהם בגי' עי"ץ. ויכוין שהם במלוי אלפי"ץ דמ"ה. וביוצר יכוין בה' הוי"ת דס"ג. ובעמידה בה' הוי"ת דע"ב דיודי"ץ. וכן אם מהלך בשוק. יכוין שהם נצח והוד. וכשמסתכל בעיניו באיזה ענין. יכוין כי שתי עיניו הם חכמה ובינה. וכן עד"ז יכוין בכל פרטיו. ויכוין עצמו כאלו הוא כסא אל הקדושה העליונה. וז"ם "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג') ואין ספק כי אם יתמיד האדם לנהוג עצמו בכונות אלו, שיהיה כאחד מן המלאכים המשרתים ברקיע. וישיג לדעת כל אשר ירצה. ובפרט אם לא יפסיק, ויחשוב בכל רגע ורגע, ולא יפריד המחשבה, והכל תלוי כפי עוצם כונתו והתדבקותו למעלה. ואל יליו זה מנגד עיניך.

קבלתי ממורי ורבי הרה"ק ר' אלימלך מליזענפסק בכל עת שהוא לומד יחשוב "הרינו עושה עצמי מרכבה לשכינה" כדאיתא בשעה"צ בתיקון הנפש אפ' אלף פעמים ביום יאמר כן. ואמר מ"ו ע"ז כי הגוף מתקדש (דרכי צדק כו)

יכוין לעשות עצמו מרכבה לאדם העליון דאצילות

יְהוָה

מוח שמאל - בינה

יוד הי ואו הה
אוזן שמאל פנימיות

אל יהוה

אוזן שמאל חיצונית

קדושה מלמעלה

יְהוָה יְהוָה
יהוה
יְהוָה יְהוָה

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

עין שמאל

יְהוָה

גולגלת - כתר

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

דעת עליון

יְהוָה יְהוָה

דעת תחתון

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי

נקב חוטם ימין נקב חוטם שמאל

אהיה אהיה אהיה

חיצונית החוטם

אהיה יהוה אהיה גי' חיים

(אולי יזכה להריח ריח קדוש)

יוד הי ואו הי

אזוה"ע גי'כ"ק ד"טל"ת אסער"ץ בומ"ף

פה

יוד הי ואו הי אהיה פנימיות הפה יוד, יוד הא, יוד הא ואו חיצוניתו

יְהוָה

מוח ימין - חכמה

יוד הי ואו הה
אוזן ימין פנימיות

אל יהוה

אוזן ימין חיצונית

(אולי יזכה לשמוע איזה

יְהוָה יְהוָה
יהוה
יְהוָה יְהוָה

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

עין ימין

יהודה קול אדני דיבור יאהדונהי יהוד קול ודיבור

יופיאל שר התורה רי"ו גבורה

גימ' קול גימ' דיבור

יהודה כו' יוד הא ואו הא מה' יוד הא ואו הא י' אותיות

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא קל.

סה"כ גימ' דבור

(רוח ה' דבר פי ומלתו על לשוני")

יהודה

יד שמאל – גבורה

יהודה

יד ימין – חסד

יהודה

גוף – תפארת

יהודה

שוק שמאל – חוד

יהודה

שוק ימין – נצה

יהודה

ברית קודש – יסוד

יהודה

מלכות

יוד אלקי ה' וי' יוד הזה

רגל שמאל (ע"ב קס"א גימ' רגל)

יוד אלקי ה' וי' יוד הזה

רגל ימין (ע"ב קס"א גימ' רגל)

קצת דרכי עבודה עפ"י יחוד המרכבה

כתר – הויה בניקוד קמץ – ענין אורות הקמוצים ונעלמים בתוך הכתר – וענינו עבודת הרצון והשראת אלוקות מלמעלה.

חכמה – הויה בניקוד פתח – האורות נפתחים ומתגלים – ענינו עונג והארה אלוקית ע"י ביטול להשי"ת "כולם בחכמה עשית"

בינה – ניקוד צירי – ענין ציור – הבנה פרטית והתבוננות באלוקות בהשתוקקות ויגיעה. **דעת** – בדעת תחתון יש חסדים וגבורות ושם יש שינו הנהגה, משא"כ בדעת עליון נכללים החסדים בגבורות. וצריך להמשיך הדעת עליון למלכות (הנהגת העולם) שיחיה במדת ההשתוות בלא שום שינוי כלל ובלי להתפעל מחיזו דהאי עלמא כלל, לידבק בכל עת בדעת עליון "אורייתא דכולא ימינא". ודעת עליון נמשך מדעת של 'עתיק יומין' הגנוז באווירא (דעת) של 'אריך אנפין' דרך הפה של עתיקא (א"א) והם מאירים גם בדעת תחתון ע"י החסד הראשון אשר בדעת הנקרא 'חסד יומא דכולהו' כידוע. ובזה תלוי הנבואה ורוח הקודש שתחזור לישראל, כי ענין הנבואה הוא להמשיך מז' הבלים דדעת עליון (הם ז"פ מילוי שם ס"ג בגימ' הבל) שאור ההבלים הם החושים ראייה שמיעה ריח דיבור וצריך לקדשם ועי"ז דבוק בדעת עליון בכל עת. (ים החכמה)

כוונת הפה – שם ס"ג וכ"ב אותיות גימ' 'פה' – איתא בספר יצירה 'קבען בפה' ירצה על כ"ב אתוון שבהם ברא הבורא ית"ש כל העולמות וקבען בפה האדם, ונמצא שכן הוא וודאי שכשאדם מדבר איזה דיבורים הן בתורה הן בתפילה ודאי מנענע כל העולמות בזה. וזהו 'אמור מעט ועשה הרבה' שאף שהדיבור הוא דבר קטן, ועשה הרבה – עושה הרבה בעולמות. (עבודת ישראל אבות)

תפארת – הויה בניקוד חולם – "ויחלום" סוד הויה בניקוד חולם.. "והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה ה" נצב עליו" היינו שכל היחוד נצב עליו (אוהב ישראל ויצא) שזה סוד הדבקות התמידי שה' נצב עליו בסוד נקודת החולם מלמעלה. ...מדור לצדיקים הגדולים, שעבודתם... היתה בבחינת מרכבה ממש לאין סוף ברוך הוא, וליבטל אליו במציאות ולהכלל באורו יתברך, הם וכל אשר להם, על ידי קיום התורה והמצוות, על דרך שאמרו: האבות הן הן המרכבה. והיינו לפי שכל ימיהם היתה זאת עבודתם. (תניא פל"ט)

והנה האדם הישראלי הוא מלא שמות הקדושים, הגולגולת הויה בניקוד קמץ וכו'.. וזהו "ואלה שמות בני ישראל" שהם מלאים שמות הקדושים כנ"ל "הבאים מצרימה" רצה לומר אפילו בשעה שהם נופלים ממדריגתם ובאין לקלי' "את יעקב וגו'" רצה לומר י- עקב שהי' שהיא המחשבה העליונה ירדה לבחי' עקב, כדי ש"איש וביתו באו" שיעלו עם כל הנשמות שלמטה מהם כנ"ל (מאור עינים ריש פר' שמות)

וענין המרכבה הוא כי כאשר יחזיק אדם במצוה מן המצוות יהיה פותח עליו צנור אור מן הספירה שהמצווה רומזת אליה, ובהיות הצינור ההוא שופע עליו השכינה רודפת אחריו לידבק עמו כדי לקבל מהאור ההוא עד שתתלבש השכינה בנשמת הצדיק ההוא ויהיה נשמתו כהיכל ובית מנוחה לשכינה... יתגלה אור הספירה העליונה ההוא...עד שימצא נשמת הצדיק ההוא היכל לשכינה ומרכבה לספירה... שופעת שפעה וברכותיה ע"י הצדיק ההוא אל כל העולמות. (עמים רמונים פ"כ)

יחוד לתיקון הכעס (שערוה"ק דף יג.)

תקון י"ג והוא תקון אל האדם הכועס, והנה היה רוצה מורי ז"ל, קודם שנפטר לחיי העוה"ב, לתת לכל החברים תקון על הכעס, ולא זכינו לעשותו בעונותינו הרבים ונשכח עניינו ממני, אמנם עיקרו של דבר להתענות קנ"א תעניות כמנין כע"ס. (א"ש עם הכולל). ולכוין בשם אהי"ה דההי"ן (אלף הה יוד הה) שהוא בגי' כע"ס. והנה שלשה קנאות נרמזות בפנחס, ואלו הם בקנאו את קנאתי ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, והם אהי"ה דההי"ן בגי' קנ"א וזה צריך לכוין בתפלת שחרית. ובמנחה צריך לכוין לשם אהי"ה שעולה קנ"א באופן אחר כזה, א פעמים א', ה' פעמים ה', י' פעמים י', ה"פ ה', (א ההההה ייחיייההההה) ובערבית צריך לכוין לקנ"א השלישי והוא שני שמות אדנ"י אלהים שהם בגי' קנ"א. ואני מסופק אם אמר לנו לכוין להפך שהוא של מנחה בערבית ושל ערבית במנחה, והנה אופן הכונה הוא זה, ולכן נבאר קנ"א הא' דשחרית ומשם תבין האחרים הנה תתענה קנ"א תעניות וכיום הא' תכוין לא' פשוטה, ובשלישים תעניות האחרות תכוין אל אות ל' של מלוי האלף, ובשמונים תעניות האחרים תכוין באות פ' של מלוי האלף וכן עד"ו תכוין שאר ימים של הקנ"א בשם הנז' ואמנם הנקודות של השמות הנז' אינני זוכר, גם אינני זוכר המקום הפרטי שראוי לכוין בו כוונות אלו, אך מה שאני זוכר הוא, שצריך לכוין זה בשעת התפלה כנז'. והנה אם ירצה לכוין זה בכל שאר רגעי ושעות היום, הוא יותר טוב, וגם להסיר הכעס טוב הוא, שבשעת הכעס יכוין בשם אהי"ה דמלוי ההי"ן כנז' שהוא בגימ' כעס:

תקון י"ד גם מצאתי ענין אחד לתקון הכעס והוא זה, כל פעם שתקרא ק"ש בשחרית, תקבץ בידך ד' כנפות הציצית כנודע, ושים אותם על החוזה, ותכוין כי כל כנ"ף מארבעת עולה בגי' כע"ס, והוא ג"כ בגי' אהי"ה דמלוי ההי"ן העולה בגי' קנ"א, והנה ד' כנפות הם בגי' ציצית ותכוין כי אלו ד' פעמים אהי"ה הנז' אשר מהם נמשך הדין והכעס יתמתקו ע"י אורות החסדים המתגלים במקום הזה דז"א כנודע.

יחוד ט"ז גם מצאתי תקון אחר להסיר הכעס מן האדם כשמתגבר עליו, זולת מה שכתבנו למעלה שיכוין בשם אהי"ה דמלוי ההי"ן שהוא בגי' כעס [וע"ה], גם יכוין במה שנכתוב ויתבטל ממנו היצה"ר הגורם לו להתכעס ויועיל לו, זולתי אם בבחירתו של האדם רוצה להמשיך עליו הכעס, ונבאר תחלה מהו ענין הכעס, דע כי ג' קנ"א הם כאשר ביארנו למעלה, הא' הוא אהי"ה דההי"ן שהוא בגי' קנ"א כמנין כע"ס, הב' הוא אדנ"י אלהים שהם בגי' קנ"א כמנין כע"ס [וע"ה], הג' הוא א' פעמים א', ה' פעמים ה', י' פעמים י', ה' פעמים ה', והם בגי' קנ"א כמנין כע"ס [וע"ה], נמצא כי הכעס נמשך מב' שמות אדנ"י אלהים תרי בתי דינא רפיא וקשיא, וכשמתחברים שניהם יחד אז הכעס נמשך מהם, וז"ש כי [אנכי] ה' אלהיך אל קנא (שמות כ' דברים ה') כי מן אדנ"י ואלהי"ם נמשך הכעס שהוא קנ"א, וז"ס מש"ה "כי כעס בחיק כסילים ינוח" (קהלת ז') פי

מלת בחי"ק הם בגי' ק"ך צרופי שם אלהי"ם. ומשם נמשך הכעס, והנה בחיק הם אותיות יב"ק ועוד אות ח' שהושמה באמצעם, והענין הוא כי בהיות הוי"ה ואלהי"ם מחוברים יחד מתמתק הדין של אלהים עם הרחמים שהוא יהו"ה, ואז הם בגי' יב"ק. וע"י הכעס גורם שאות ח' שהם הח' מלכים שמלכו בארץ אדום (והם שורש הדינים) מתחברים שם, ועי"כ מחזירים העולם לתהו ובהו, וזו"ס... ואחר שביארנו הפגם. נבאר עתה התקון. כי כיון שהפגם היה שע"י הכעס גרם להפריד הוי"ה מן אלהי"ם. תקונו עתה הוא שיחזור לחברם יחד, כמו שנבאר, והוא, כי בתפלת שחרית מנחה ערבית בג' ברכות ראשונות של העמידה, יכוין זה, כי בברכה א' דאבות כשאומר בא"י. יכוין בהוי"ה זו אל הויה דע"ב יודי"ן. ותכוין לחבר ולייחד עמה שם אהי"ה ביודי"ן. (יוד אֵלֶף הֵי וְיֵי יוֹד הֵי הֵי) ובברכה ב' דגבורות כשאומר בא"י יכוין בהוי"ה זו אל יהו"ה דס"ג. ויחבר וייחד עמה שם אלהי"ם באופן זה והוא שיכוין בהוי"ה בניקוד אלהי"ם, יהו"ה כנודע. ובהוי"ה של ברכה ג' דקדושת השם כשאומר בא"י יכוין ביהו"ה דמ"ה דאלפי"ן. ויחבר וייחד עמה שם אדנ"י. (יוד א הא ד ואו ז הא י) ונמצא עתה כי בברכה ב' וג' כבר נתכוון אל חבר יהו"ה ואלהי"ם ויהו"ה ואדנ"י. שהם ב' כחות הדין אלהי"ם ואדנ"י, שמשניהם הכעס נמשך בגי' כנוז. ונתמתקו ע"י ההוי"ה. ובברכה א' נתכוון גם למתק השרש של שני הדינים הנז' שהוא שם אהי"ה, אשר גם ממנו נמשך הכעס בהיותו מלא בהי"ן כנוז, ונמתק ע"י ההוי"ה דע"ב. והרי נמתקו ג' מיני הכעס שהם השרש ושתי ענפין כנוז"ל. גם צריך שיטבול ב' פעמים בכל שבוע, והוא כיום הג' וכיום הו"ס... גם כאשר יטבול יכוין כי מקו"ה הוא בגי' כע"ס ובגי' אהי"ה דההי"ן ויכוין כי ע"י טבילות אלו יתבטל הכעס המתגבר עליו לאנסו, אם יתמיד בטבילות בכונה זו:

יחודים לתיקון הכעס

לכווין בתענית לתיקון כעס, (קנ"א תעניות) ומועיל ג"כ שלא לכעוס

אֵלֶף הֵה יוֹד הֵה א הֵהההה ייִיִיִיִיִי הֵהההה אֵדְנִי אֵלֵהִים

יכוין בעת קיבוץ הציציות קודם קרי"ש בד"פ אהיה גימ' ציצית

אֵלֶף הֵה יוֹד הֵה אֵלֶף הֵה יוֹד הֵה אֵלֶף הֵה יוֹד הֵה

שלא יכשל בכעס – יכוין בג' תפילות היום בג' ברכות ראשונות שלהם

בשחרית בהויה של חתימת מגן אברהם **יֹוֹד אֵלֶף הֵי הֵי וְיֵי יוֹד הֵי הֵי**

במנחה בהויה של חתימת ברכת אתה גבור **יֹוֹד י הֵי הֵי וְאֵו ו הֵי הֵי**

בערבית בהויה של חתימת ברכת האל הקדוש **יֹוֹד א הֵה ד ואו ז הֵה י**

כאשר יטבול יכוין כי מקוה הוא בגי' כעס ובגי' אֵלֶף הֵה יוֹד הֵה

ומשמיה דהבעש"ט הק' איתא לכווין בר"ת הפסוק

"במה יזכה נער את ארחו לשמור כדברך" – בֵּין אֵאֵלֶךְ (נתיב מצוותיך)

יחוד לתשובה (שערוה"ק דף כד:)

להחזיר הרשע בתשובה וצריך שיכוין החוטא ההוא אלו הכונות שנכתוב על הסדר [ימי השבוע].

ביום א' קח יום ב' לך יום ג' סמים יום ד' נטף יום ה' ושיחלת יום ו' וְחִלְבְּנָה ליל שבת קודש סמים יום שבת קודש וְלִבְנָה מנחה של שבת זכה

וביאור הענין הוא, כי כשהאדם עוסק בתורה,

יכוין תמיד ויצויר נגד עיניו שם הויה בא"ת ב"ש שהוא מצפץ

יום א' מִצְפִּץ בנקוד קח

יום ב' מִצְפִּץ בנקוד לך

יום ג' מִצְפִּץ בנקוד סמים

יום ד' מִצְפִּץ בנקוד נטף

יום ה' מִצְפִּץ בנקוד ושיחלת

יום ו' מִצְפִּץ בנקוד וְחִלְבְּנָה

ליל שבת מִצְפִּץ בנקוד סמים

יום שבת מִצְפִּץ בנקוד וְלִבְנָה

מנחת שבת מִצְפִּץ בנקוד זכה

(דע"ה. כי מצפ"ץ (הם שמות של) ב' פאות הראש, שהם עיקר יציאת הדיקנא. וגם שם זה הוא כללוי דיקנא דאריך אנפין, ודז"א, כנ"ל יחוד ח'. והנה כל הבירורים והתיקונים (שצריך לתקן ע"י תשובה) הוא כללות (ענין) הדיקנא (שענין הדיקנא הוא) לאכפויא (הדינים) וע"כ ננקדו כלם בניקוד פסוק זה, (של מעשה הקטורת) כי פסוק זה מסוגל למגפה ח"ו (שענין המגפה) הוא תיקון הז' מלכים – תיקון ניצוצות שנשברו בבריאת העולם) כדאיתא בהל' שחרי' דחול בס' הקרבנות):

יחוד 'מגן' (שערוה"ק דף עז:)

מגן בגי' ג"פ אל. טוב להישיר הרהור. וז"ס "אנכי מגן לך" (בראשית ט"ו)

הנאמר באברהם

אל אל אל

יחוד לעזרר י"ג מדה"ר למלכות (שכינה הק')

וצריך שתמיד תשימונו לנגד עיניך, הנה אלהי"ם במלוי יודי"ן הוא ש' כמנין מצפ"ן, שהוא תמורת הוי"ה בא"ת ב"ש, ויש בו י"ג אותיות בהיותו במלוי יודי"ן, (אלף למד הי יוד מם) ותכוין כי המלכות נקראת אלהי"ם, והיא כלולה מן י"ג מדות שהם כנגד י"ג אותיות דמלוי אלהי"ם. כי התחלתם של י"ג מדות דרחמים הוא שם ההוי"ה, כמש"ה ה' ה' אל רחום וחנון וגו' (שמות ל"ד) ואותה ההוי"ה תמורתה הוא מצפ"ן (גימ' ש' כמנין אלהים הנ"ל)

תכוין כי המלכות מתמלאת מן י"ג מדות הנז', הרומזות ב"ג אותיות אלהים

אלף למד הי יוד במם

מצפ"ן

גם תכוין כי ב' אותיות יש באלהים במלואו, והם מ' ה' שהם בגי' הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן (יוד הא ואו הא) של ז"א המשפיע בה

ז"א יוד הא ואו הא משפיע למלכות

אלף למד הי יוד במם

וזה השם הנז' דאלהי"ם בכונה הנז', יהיה תמיד בין עיניך לעולם

יחוד להכרית הקלי'

אבגית"ן

גם תכוין בשם אבגית"ן. והוא בגי' שו"ר, כי שם זה כורת כח המקטריגים והקליפות, העולים עד שש קצות

אבג

העליונים, וז"ם השם הנז' כי אותיות אב"ג שבו הם סוד ששה קצוות הנז' העולים בגי' אב"ג

ית"ן

ואותיות ית"ן שבו הוא לנת"ן המקטרג

גם אב"ג פי' שט"ן כמ"ש בתלמוד אבנא דבי רב:

יחוד "מצפ"ץ" לפתוח הדיבור בקדושה (שערוה"ק דף מב.)
...וצוה אותי מורי ז"ל לייחד זה קודם היחודים שארצה לעשות, וזהו תכוין
בשם מצפ"ץ. ותכוין בו שהוא כולל כל י"ג תקוני דיקנא דעתיקא (אריך אנפין)
וט' תקוני דיקנא דז"א, באופן זה –

מ ארבעה ראשונות (דיקנא דאריך – כתר חכמה דדיקנא)

צ מן הבינה ולמטה.

פ מן החסד ולמטה.

ץ ט' תקוני דיקנא דז"א.

ואח"כ תעשה היחודים שתרצה. ...נבארהו בה בקצור. והנה מן הי"ג חוורתיו דרישא
דעתיקא שהם ג' הויו"ת. ארבעה נמשכים אחורי רישא. וארבעה (יורדים) כנגד פנים
מצד הימין. וארבעה (יורדים) כנגד השמאל. והרי הם שתי הויו"ת שהם שמנה אותיות.
והם (ה)שמנה חוורתיו דרישא, נמשכים דרך ב' צדדי הפנים דעתיקא. ותחלה יורדים
דרך (ה)גלגלתא עד שתי הפאות דרישא דעתיקא. ומאלו השתי הויו"ת יוצאים ב' שמות
של מצפ"ץ מצפ"ץ בא"ת ב"ש. אחד מימין. ואחד משמאל. ומהם נעשים ב' פאות
הראש דעתיקא. וכל פאה בגי' אלהי"ם. והיא בחינת דשערי המלכות דגלגלתא כנודע.
וכשהוא ביודי"ן הוא בגי' ש' כמנין מצפ"ץ. ולפי שהוא בעתיקא. לכן אין נזכר בו
אלהי"ם. רק מצפ"ץ שהוא תמורת ההויו"ת. ולא אלהי"ם ממש. ושם זה דמצפ"ץ שהיא
הפאה של הראש מלכות שערי דרישא. ממנה משתלשלין כל י"ג תקוני דיקנא. וכולל
כולם באופן זה. כי הארבעה עילאין הם בסוד מוחין והם מ' דמצפ"ץ. ונשארים ט'
תקונים ונמנים מן הבינה ולמטה. והם צ' דמצפ"ץ והטעם הוא לפי שארבעה הראשונים
הם בחי' כתר וחכמה. וכוללים רישא דעתיקא שהיא כתר וחכמה בלבד, כנודע. ולכן
יש להם יתור ומעלה. ונמנים בפני עצמם. ואח"כ הטי' אחרונים נמנים לבדם והם מן
הבינה ולמטה. ולהיות כי גם יש יתרון אל הבינה מן השמנה תקונין שתחתיה. לכן חזר
למנות השמנה תקונים אחרונים בפני עצמם, והם פ' דמצפ"ץ ואח"כ צ' אחרונה הם
ט' תקוני דיקנא דז"א. ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל כי ארבעה ראשונים הנכללים
במ' דמצפ"ץ הם ג' בכתר. והם אור צח. אור מצוחצח. אור קדמון. (א"ה עיין בנ"ש ד' ס"ב
ע"א שכ' ששורש דברים אלו הם בש' הצחצחות יע"ש) והרביעי הוא בחכמה:

יחוד "אמרי האזינה יהו"ה בינה הגיגי" (שערוה"ק דף לב):

אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי (תהלים ה') ר"ת חוץ מתיבת בינה הוא אהיה

ואהי"ה הוא בבינה כנודע, וזהו תיבות בינה

וס"ת אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי הם ל"ה בגי' אגלא

היוצא מן ר"ת ארבעה פסוקים והם

יהודה אתה יודוך אוזוך ירך בערף איבך ישתווו לך בני אבך

גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו

לא יסור שבט מיהודה ומוזקק מבין רגליו עד כי יבא שילה וכו' יקחת עמים

אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבשו וברם ענבים סותה:

אמרי עם הכוללות הוא רנ"ב שהם מספר האיברים של האשה.

הגיגי בגי' אל והוא שם בפני עצמו ונקודו במבטאו הגיגי

יחוד "כי רצו עבדיך את אבניה" (שערוה"ק דף לו):

"כי רצו עבדיך את אבניה" ר"ת אלהי"ם דאלפי"ן רצ"א והכולל.

אלף למד הא יוד במ

"כי רצו עבדיך את אבניה" ס"ת הם בגי' אמ"ת שהוא אהי"ה פעמים אהי"ה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

וג"כ הם שבעה הויות דס"ג

יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'

יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'

ואת עפרה יחוננו ר"ת בגי' אלהים והוא הפשוט של מלוי הנז"ל דאלהים דאלפין

ואת עפרה יחוננו ס"ת תה"ו לרמוז כי ע"י האמת הנרמז למעלה בס"ת תחלת

הפסוק מתקיים אפילו עולם התהו הנרמז בס"ת אלו.

יחוד "אוחזה בסנסניו" (שערוה"ק דף מב:)

והוא נכון לעשותו בכל שעה שתרצה. או אם תרצה לעשותו קודם שתישן. או אחר שתישן בקומך אחר חצות. והנה אם תרצה לעשותו קודם שתישן, תעשה באופן זה. תאמר תחלה סדר ק"ש וכל שאר הסדר של קודם השכיבה כמבואר אצלנו:

ואח"כ תאמר פסוק זה **אוֹזְזָה בְּסַנְסְנִיּוֹ וַיְהִי נָא שְׁדִיךְ** (שיר ז') ותתחיל מן

אוחזה ולא מתחלת הפסוק ותכוין באמריך **אוֹזְזָה** שהוא שם אחד קדוש מאד.

ותכוין בנקודו ... ותכוין שהוא מלא ו והוא בגי' רל"ו כמנין כ"ז אותיות של התורה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ ק ר ש ת

אח"כ תכוין בתיבת **בְּסַנְסְנִיּוֹ** שהם אותיות שם אחד היוצא מתיבה זו שהיא

סְנַסְנִי

ותכוין בנקודו שהוא נקוד וְרַב כּוֹז.

ותכוין שג"כ הוא בגי' רל"ו כמנין וְרַב כח

ותכוין כי שם זה הוא סוד השדיים העליונים הנקראים **סנסניו**.

ותכוין לאחוז בהם וליינק ולקבל מהם אור גדול. וזהו אוחזה בסנסניו.

ותכוין כי דדים אלו הם בהיכל אהב"ה של בריאה הנז' בפ' פקודי בזוהר.

ולכן תכוין אח"כ בר"ת וס"ת של **אוחזה בסנסניו** שהם אותיות **אוהב** לרמוז אל

הנז"ל ותכוין כי הוא שם קדוש, ותכוין שהוא דמילוי

אֵלֶּךָ וְאוֹ הֵי בֵּית

אח"כ אמור פסוק **גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כּוֹז** (תהלים קמ"ז)

בגי' סְנַסְנִי כנז"ל בנקוד **וְרַב כח** עצמו. ובגי' שלו.

ותכוין כי הוא סוד הדדים הנז' ותכוין שהם סוד **אלדד ומירד** באופן זה.

כי ב' פעמים ד"ד ד"ד הם שתי הדדים עצמם דד א' ימין ודד ב' שמאל. ולכן שם א"ל שהוא חסד נרמוז בדד א' ימני [שהוא אלדד]. ושני אותיות מ"י שהם חמשים שיערי בינה שהם גבורה נרמוז בדד ב' השמאלי שהוא מידד. ואלו הם ארבעה אותיות אל ים שבשם אלהי"ם. ותכוין שהם הה' הנשארת משם אלהי"ם היא באמצע ב' הדדים:

דד ימין אל דד ה מי דד דד שמאל

ואם תרצה לעשות יחוד זה בקומך משנתיך אחר הצות תעשה ככל הנז"ל. אלא שתקדים פסוק גדול אדוננו אל פסוק אוחזה בסנסניו:

יחוד "עולת תמיד העשויה" (במדבר כ"ח) (שערוה"ק דף עז:)

עולת בגי' אבגיתע

תמיד בגי' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן והחי"ן. (א"ש ע"ה).

אלף הי יוד הי אלף הה יוד הה אלף הא יוד הא

העשייה הם ש"יני נימין שיש בתיקונא קדמאה הנק' אל דבדיקנא קדישא (תיקון הדיקנא הראשון כלול מכל הי"ג תיקונים וכל אחד יש בו י' ספירות הרי ק"ל, ונחלק לג' בחינות 'אל שדי' 'אל יהוה' 'אל אדני' הרי ש"צ נימין. דע"ה)

בהר בגי' אור והם ב' חלקי התפארת

פיני בגי' ק"ל. והם אהוריים דהוי"ה דמ"ה.

יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא.

לריח בגי' רמ"ח.

ניחח בגי' הוי"ה דע"ב וד' אותיותיה.

יוד הי ויו הי ע"ב יהוה ד'

ליהוה בגי' אל יהוה

(א"ש ע"ה. 'אשה' לא נזכר ונלע"ד שהוא אלהים עם ה' אותיותיו והכולל אלף למד' הי יוד במם)

יחוד "מה רב טובך" (תהלים ל"א) (שערוה"ק דף פז).

(מסוגל לשמיעת התפילה וסידרו הרש"ש בכרכת שומע תפילה)

מה הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן

יוד הא ואו הא

רב ע"ב ק"ל דהוי"ה דאלפי"ן

יהוה יוד הא ואו הא ע"ב

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא ק"ל

מה רב בגי' רמ"ח ע"ה.

והכוונה היא כי ע"י הוי"ה דמ"ה וע"ב ק"ל שלה כנז"ל שהם בגי' רמ"ח, ובהם נעשה המלבוש, שבו מתלבשים הצדיקים בג"ע ומלבוש הזה יש בו רמ"ח איברים.

טובך הוא ל"ז, שהוא מלוי דס"ג.

יוד ה' ואו ה'

והוא תיקון הי"ב מדיקנא דאריך אנפין שהוא פומא קדישא דיליה, שממנו יוצא ההבל שהוא בגי' ל"ז הנק' או"ר מקיף לכל כללות ז"א כי כבר ידעת כי יש לו מקיף א' פרטי, לכל אבר מן רמ"ח איבריו, ועוד יש לו מקיף לכל כללותו, ועוד יש לו מקיף שלישי המקיף לו ולנוק' ביחד, ...ונחזור לעניננו כי **הבל הנז'** הוא הנז' באדרא רבא (קל"ד ע"ב) דביה עתידין אבהתנא להתלבשא ביה. ונק' אחסנתא דאבוי ואמיה. הנרמז בתיבת "אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם". יומין קדמאין דא"א. שיהיה להם אור מקיף מהבל הפה. וזש"ה אשר צפנת ליראיך הם האבות הנז'. הבל זה הוא בחי' מרע"ה שהיה גלגולו של הבל כנודע. ולכן זכה ליכתב בו פה אל פה אדבר בו כי השיג עד הפה העליון הזה. משא"כ האבות שלא השיגו לזה רק לעת"ל כנז'. ובזה התקון הוא ענין ברכת שומע תפלה שהוא ברכת שומע תפלת כל פה. ...והם סוד ל"ז אלף עיבר דאתפשט ההוא **הבל** כנז' באדרא רבא. והוא בגי' **טובך** ולכן נאמר במשה כי טוב הוא. גם נאמר בו ותצפנהו כנגד מ"ש כאן אשר צפנת ליראיך

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בגי'

יאההויהת יאהלוההים יאהרונהי

שהם היחודים שמייחדים הצדיקים אשר על ידיהם זוכים להתלבש במלבוש של הטוב וההבל הנז'.

אשר צפנת ליראיך ר"ת אצל

וזשחז"ל בין אצל לאצל הו' תריסר גמלי דדרישא. פי' בין אצל הא' שנקוד פתח לשון עבר ובין אצל הזה ההווה עתה הנקרא אצל בניקוד (שב"א) [צירי].

צפנת ליראיך ר"ת ק"ך צירופי שם אלהים שהם כמנין שנותיו של מרע"ה.

לכן נאמר בו ראה נתתיך אלהי"ם לפרעה:

פעלת לחוסים בך [ר"ת] בני יב"ק

יאהלוהים

(מקיף לזו"ן שהם הויה ואלהים)

נגד בני ר"ת ב"ן שהוא הוי"ה דההי"ן

יוד הו הו הו

(מקיף לנוק' שהיא הויה דב"ן)

אדם גימ' מ"ה

יוד הא ואו הא

(מקיף לז"א שהוא הויה דמ"ה)

יחוד ליראת שמים (שערוה"ק דף עד:)

ירא את יהוה אלהיה

בני ומלך ועם שונים ר"ת בני ע"די

ועם שונים אל תתערב (משלי כ"ד) ר"ת בני תש"ז ועם האותיות עולה תש"ך שהם עשר הויו"ת דע"ב דיודי"ן. (א"ש ויתירים ב' כוללים) ותכוין להמשיך מן ט' הויו"ת שבט' ספי' המלכות וכלם ממלוי יודי"ן, אל ספי' המלכות התחתונה שעולה הוי"ה שלה ע"ב ויהיו תש"ך.

יוד הו ויו הו יוד הו ויו הו יוד הו ויו הו

יוד הו ויו הו יוד הו ויו הו יוד הו ויו הו

יוד הו ויו הו יוד הו ויו הו יוד הו ויו הו

יוד הו ויו הו

ואלו הט' הויו"ת הם ג"פ רי"ו. גימ' יראה, רי"ו מימין, ורי"ו משמאל, ורי"ו באמצע.

גם ימשיך שם אלהיה ושם ע"די הרמוזים למעלה. וימשיכם במלכות.

ובזה יועיל להמשיך האדם עליו יראת ה', אם יכוין תמיד בזה.

יחוד "אותך קויתי כל היום" (תהלים כ"ה)

ר"ת קכ"ו שהם אחוריים פשוטים של אדנ"י. (א אד אדנ אדני) ויכוין בג"פ מ"ב אותיות שיש בג' הויו"ת ע"ב ס"ג מ"ה שהם ג"כ בגי' קכ"ו. ויכוין להמשיכם אל האחורים הנז', שהם במלכות להמתיקם.

יהוה

יוד הי ויו הי

יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד.

מ"ב דע"ב

יהוה

יוד הי ואו הי

יוד ויו דלת. הי יוד. ויו אלק ויו. הי יוד.

מ"ב דס"ג

יהוה

יוד הא ואו הא

יוד ואו דלת. הא אלק ואו אלק ואו הא

מ"ב דמ"ה

ג' מ"ב - קכ"ו

להמשיכם לכתר המלכות

א אד אדנ אדני גימ' קכ"ו

יחוד לרבי יהודה בן אילעי (שערוה"ק דף מד).

תכוין לשם 'יהודה' שהוא בגי' שלשים אותיות שיש בג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה. (יוד הי ויו הי. יוד הי ואו הי. יוד הא ואו הא) שהם סוד הזכר. ותכוין להורידם אל הנקבה באופן זה. שתכוין אל שם מ"ב היוצא מכל שם מאלו. (אלו המ"ב המופיעים למעלה) ...והנה ג' מ"ב...הם בגי' קכ"ו ותורידם אל המלכות הנק' ג"כ יהודה כנודע. ותכוין בשם רבוע אחד א' א"ד אד"נ אדנ"י שיש במלכות שהוא ג"כ בגי' קכ"ו ועי"ז תעלה המלכות עד הזכר ע"י ג' מ"ב אלו ויזדווגו ויטייחדו יחד. (אפשר ליחדו בכל צדיק ששמו יהודה)

יכוין בל' אותיות אלו שהם סוד הזכר

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא

ואח"כ יכוין לג' המ"ב כמו ביחוד הקודם שהם קכ"ו. ולהמשיכם למלכות שהיא קכ"ו.

יחוד פסוק "אור זרוע לצדיק" (שערוה"ק דף סג.)

אור זרוע לצדיק. ר"ת ל"ח והם ב' מלויים דהוי"ה דאלפי"ן י"ט י"ט

יוד הא ואו הא ללאה

יוד הא ואו הא לרחל

(תחלת בנין הנוק)

ולישרי לב שמחה. ר"ת של"ו והם ג' פעמים יב"ק – שם הוי"ה ואלהי"ם

יאהלוההים יאהלוההים יאהלוההים

(דחיית הקטנות)

וס"ת אור זרוע לצדיק הוא ש"ע נהורין שהם

אלף לבמד אלף לבמד

(הארת א"א)

ונמשכים מן שני קפ"ד דאחוריים דהוי"ה דיודי"ן

יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה.

יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה.

אשר בתרין תפוחין דא"א עם כללותיהם

ס"ת של ולישרי לב שמחה הוא י"ז וטו"ב

והוא להמשיך מלמעלה (אור יסוד דאבא) עוד י"ז על מ"ה (שהוא ז"א)

יוד הא ואו הא

ויהיו ס"ב שהם שני

אל אל

ויהיה השם

יוד ה. ה. יוד ה. ה.

אור בגי' ר"ז והוא

אלף לבמד אהיה (א"ש עה"ב)

(לבנות הנוק)

זרוע בגי' רפ"ג והוא
אלף למד אל אדני וב' כוללים
(למתק דיניה למוחין שלה)

לצדיק בגי' הוי"ה דע"ב דיודיין ואהי"ה דיודיין עם הכולל,
יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי
(יהוד אבא ואמא להמשיך מוחין חדשים)

ועוד זרוע בגי'
אל אלף למד
בגי' עם הכולל 'רי"ו' - מוחין חדשים שלה
אדני

שהיא הנוק' - עם הכולל ס"ו - הרי רפ"ג - זרוע

ולישרי בגי' תקנ"ו והם ג' פעמים
אלף למד אלף למד אלף למד

ל"ב שמחה בגי' שפה גימ' אלהים פשוט ומלא

אלהים פ"ו
אלף למד הי יוד מם ש'
(נשלמת הנוק' ונקראת אלקים מלא)

וכל שמות **אל** שזכרנו כלם הם להמשיכם אל זה ה**אלהים** למתקו,

השם מן **שמחה** בא"ת ב"ש הוא **בִּיִּסְצוֹ** והוא בגי' אהי"ה דיודיין קס"א,

אלף הי יוד הי (א"ש עם הכולל),

ונקוד מן אור זרוע לצדיק ולישרי

(ונמתקות הגבורות ע"י השמחה ועיקר החיות מניקוד היסוד דז"א)

וטוב לייחד זה היחוד באשמורת הבוקר בעת גילוי האור הנגזר. וכימות החול לכווין לגנוז האור
תוך יסוד דז"א עד לגילוי בשב"ק. דע"ה.

יחוד "עושה גדולות עד אין חקר" (איוב ט') (שערוה"ק דף עה:)

עושה הם אותיות ש"ע ו"ה. והוא כי ש"ע נהורין הם

אלף למד אלף למד

אר"ך בא"א, וק"ף בז"א,

והם ש"ע נהורין דבתרין תפוחין (של אמא) מכאן ומכאן

אלף למד אלף למד

ותכוין להמשיכם לזו"ן שהם אותיות

ו"ה שביעושה'

ועי"כ יוסרו ויובדלו מהם הקלי' הנק'

'עש' שביעושה'

ותכוין להסירם ע"י האש באופן זה.

כי אלהי"ם דיודי"ן ע"ה בגי' 'אש'

אלף למד הי יוד במם

ותכוין להמשיך אש מן אלהי"ם שהיא בינה אל הקלי' הנק'

'עש' שהיו נאחזות באותיות ו"ה שהם זו"ן

והיו בתחלה 'עושה' ועתה יחזרו 'שעוה' ויותכו וימסו מפני האש.

זו"ם פ' "הרים כדונג נמסו" (תהלים צ"ז).

יחוד אחד מועיל אל השכחה (שערוה"ק דף כט:)

גם כאשר האדם יעשה עונות רבים. גורם לסלק שלשה אלפי"ן. שהם אותיות של"ג,

ולהורידם לקליפות למטה. ועי"כ נתנת השכחה באדם. ושוכח כל מה שלומד. כי כן

שלשה אלפי"ן הנז' הם ג"כ בגי' שכחה. וכאשר האדם חוזר בתשובה. ומכוין להחזיר

ג' אלפי"ן הנז' למקומם. תוסר ממנו השכחה (יחוד זה ג"כ לתשובה למרות השלג על מצחו וכו')

אלף הי יוד הי

הי יוד הי

אלף הה יוד הה

הה יוד הה

אלף הא יוד הא

הא יוד הא

אלף אלף אלף גימ' שכחה

יחוד "פותח את ידיך" (שערוה"ק דף עז:)

פותח את ידיך ר"ת

יאהדוניהי

פותח את ידיך ס"ת

זוהר

בחילוף א"ת ב"ש הוא

סאל

והוא ג"כ בגי'

יאהדוניהי

לכל חי רצון ר"ת רחל שהיא ב"פ דמעה דמעה.

שאליהם נרמז בזוהר (שמות י"ה) באומרו דאחית תרין דמעין לגו ימא רבא,

והם ב' כחות הדין.

ופ"ר דיניב שהם אותיות

ש"ך דיניב שהם ה"פ

מ נ צ פ ך

דין דין דין דין

וצריך לכוין למתקם במלת רצון

שהוא סוד אהי"ה דיודי"ן קס"א.

אלף הי יוד הי

וההוי"ה שהיא בגי' מקו"ם.

ייוייוויייה הוההוה ווווו הוההוה

כנודע סך שניהם שמ"ז (כמנין רצון)

אמר הכותב חיים עיין בשער התפלות בפ' זה. ושם קבלתי באופן אחר. והוא כי רצון

הוא פנים דאהי"ה דיודי"ן קס"א ואחו' דהוי"ה דיודי"ן קפ"ד.

י' פעמי' י'. ה' פ' ה'. ו' פ' ו'. ה' פ' ה'. בגי' מקו"ם.

(א"ש עיין בשער ו' (שעה"כ בכוונת אשרי) בכוונת פסוק זה באורך)

יחוד לבעל תשובה (שער היחודים כ"ג: ומובא ג"כ בשערוה"ק דף ט:)
יכוין ב' פעמים יב"ק שבפרק כ' בתהילים. הא' בראש המזמור בר"ת

יענך יהו"ה ביום צרה בגי' יב"ק.
והב' הוא בסוף המזמור בר"ת
יעננו ביום קראנו ר"ת יב"ק.

גם פסוק **"כי אני ה' רופאך"** (שמות ט"ו), יש בו ד' יודי"ן. וטוב לאמרו בכל יום. ולכוין בו. להסיר מעליו הקליפות. ע"י ד' יודי"ן אלו. שהם ד' יודי"ן של שם הוי"ה דע"ב דיודי"ן.

יוד' ה' וי' ה' ה'

(אמר שמואל מה שנלע"ד הוא. שיאמר כל הפסוק. האמנם הכוונה תהיה בד' יודי"ן שבארבע תיבות הנז'. ועדיין צ"ע. כי במלת רופאך אין בה יו"ד ואפשר שטעות נפל ואפשר לומר יו"ד של מלת עליך)

**ויאמר אם שמוע תשמע לקול ה' אלוקיך והישר בעיניו תעשה
והאזנת למצוותיו ושמרת כל זקיו כל המוזלה אשר שמת**

במצרים לא אשים עליך כי אג' יהוה רופאך

ובסידור הרש"ש כתב כך **כי אג' יהוה רופאך**

יחוד "פקח עיניך" (שערוה"ק דף ז:)

אמר חיים הכותב, שמעתי ממורי ז"ל, שראוי אל האדם שיכוין בקומו אחר חצות לילה, בפ' פקח עיניך וראה שוממותינו, (דניאל ט') ולכוין כך במחשבתו, כי פק"ח בגי' שם הוי"ה מ"ה דאלפי"ן, ושם אחי"ה דאלפי"ן, והוא בגי' קמ"ג.

יוד' הא ואו הא אלק' הא יוד' הא

ושניהם הם בגי' פק"ח (הם העין וכת העין. שער ההקדמות נד:)
ותאיר בהם מן שם אחיה דיודין

אלק' ה' יוד' ה'

שהוא בגי' כמנין עיניך ע"ה, והוא קס"א, והוא מועיל מאד אל האדם.

יחוד "אמת קנה ואל תמכור" (משלי כ"ג). (שערוה"ק דף עז).
(דע"ה ... כבר ידעת שורש הב"ל הוא ל"ז מילוי ס"ג, והנה יציאתו מיסוד דז"א, לאויר שבין נו"ה, מיסוד דאימו, וממנו נעשית הנוק'. מלבד הבל היוצא מיסוד אבא, ויעויין ביחודי השובבים ... אהי"ה פ' אהי"ה שג' אמת שהוא ז"א הנק' אמ"ת הנז'. וגם ביחוד ליל שבת קודש שנקר' אמת הדעת דז"א. והשתא קאמר אחר התפשטות החו"ג עד היסוד דז"א, ונתמתקו כראוי כידוע שנקרא יוסף, וגם יציאת כל בחי' ההבל מפי העטרה שממנו נעשה הנוק' שהיא אדנ"י מלא, אנו מכוונים לעלייתם בסוד או"ח עד חב"ד דז"א לכפילת החסדים כידוע...)

אמת כ"א פעמים

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה
אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

(דעת דז"א הנקרא אמת)

קנה ע"ה יוסף בגי' ג' הויות דב"ן

יוד הו הו הו יוד הו הו הו יוד הו הו הו

(דעת מתפשט ליסוד)

ואל בגי' ל"ז - מלוי דהוי"ה דס"ג.

יוד הי ואו הי

(גימ' 'הבל' - ויוצא מיסוד דז"א לבנות הנוק')

תמכור עם ה' אותיותיו תרע"א. והוא בגי' אדני במלואו.

אלף דלת נון יוד

ויכוין להעלות כל הנ"ל (באור חוזה) אל אמת שהוא אהיה פ' אהיה (דעת דז"א)

יחוד "מה רבו מעשיך" (תהלים ק"ד) (שערוה"ק דף עח:)

מה רבו מעשיך ר"ת בגי' פ"ר כמנין מנצפך

מה רבו מעשיך ס"ת אל

מה במלואו מ"ם ה"א. והוא בגימ' אלהים

יחוד "לך אמר לבי בקשו פני" (שערוה"ק דף עח.)

(ענין היחוד להמשיך מוחין דתבונה כמו בעת קריאת שמע. דע"ה.)

לך אמר לבי בקשו ר"ת בגי' הוי"ה דס"ג

יוד הי ואו הי

(ו"ק דגדלות דאימא)

פני את ר"ת כסא

(כסא רחמים – כחב"ד)

את פניך ר"ת כסא

(כסא דין – ו"ק מלכות דבריאה)

פניך יהוה אבקש ר"ת צ"א

יאהרונהי

(זו"ן המקבלים ס"ג)

והם ב' כסאות ושתי חיות ששמש ישראל.

והם יש"ם (כסא רחמים) וישראל זוטא (כסא דין)

יחוד נר (שערוה"ק דף כא:)

ג' יחודים הם... וביאורם הוא יהו"ה ואהי"ה כתר ז"א עם כתר נוקבית. ויהו"ה אלהי"ם מוחין דז"א עם מוחין דנוקבית. ויהו"ה אדנ"י הם ז' תחתונות דז"א עם שבעה תחתונות דנוקבית. וג' יחודים אלו הם בגי' נ"ר וכלם הם בזווג זו"ן. וכנגדם נ"ר ב' למעלה בזווג או"א ממש. עד"ז.זו"ם חיוב האדם להדליק בכל ליל שבת שתי נרות. [טור רס"ג, והכל בו שם, מביאו ב"ן לרמוז אל ב' זווגים אלו שהם זווג דאבא באימא. וזווג דז"א עם נוקבית.

יאההיתה

יאההיתה

יאהלוהים

יאהלוהים

יאהרונהי

יאהרונהי

מה רב טובך אשר ר"ת נ"ר והם בגי' היחודים שמיוחדים הצדיקים (שערוה"ק סז:)

ועיין בדרושי חנוכה בדרכי העבודה שג' היחודים הם כנגד כתר – רצון ליחוד ה'. חב"ד – מחשבה ביחוד ה'. חג"ת נהי"ם – הרגשת ועשית היחוד. א"נ בחינת חב"ד חג"ת נה"י. חב"ד – מחשבה,

חג"ת – דיבור – הרגשה. נה"י – מעשה. ובכל עת צריך לידבק באלו היחודים (ים החכמה)

יחוד "דבקה נפשי אחריך" (תהלים ס"ג) (שערוה"ק דף עח).

(דע"ה היחוד הקדוש הזה הוא בנין הנוק' אב"א ופב"פ, בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו וכו' וזהו "דבקה נפשי שהיא בחי' נוק' קדישא (נפש) אחריך בסוד האחוריים, ואח"כ "כי תמכה ימיניך" בסוד הפנים. והנה כשהיא באחור שנבנית ע"י הגבו' צריך שיתמתקו הגבו' בתחלה, וזה אומר "דבקה" כשהיא דבוקה עמו באחור הוא גי' תצ"ג ע"ה. והוא חצי שם אבגית"ץ ועוד להדיא גי' אגת"ץ של הנז', ועם מלת ב"י ראש חצי האחרון של הפ' הוא אבגית"ץ (שהוא) ראש שם בן מ"ב הנק' גבורה. וזה הסוד שבתחלת שם בן מ"ב. וז"א ראש הגבו' כי סתם הגבורות בכל מקום שהם לנוק' מתכנים, וזה הורא' מתוק הגבו' בלקחתם באחור, וזה ג"כ ר"ת דנ"א כי בתחל' קודם בניינה היתה נקו' בלתי שום פרצוף, ואח"כ נבנית כל נקודה ונקודה שבי' נקודות בסוד פרצוף (י' נקודות בכל פרצוף) ובמקום שהיתה בת י' נקודות, עתה תהיה בת י' פרצוף. וז"ש עם י' אדנ"י שכל נקו' תהיה בת י"ס. ואח"כ תהיה פב"פ, וזהו כי תמכה ולא דבוקה כבתחלה בכותל א' אלא תמכה ימיניך בסוד וימינו תחבקני, ואז נק' בתי מצד מוחין דגדלות דאבא שלא זו מחבבה עד שקראה בתי, כי כל בחי' מוחין דאימ' לאחור מתכנים, וכל מוחין דאבא (לפנים...))

דבקה בחלופ א"ת ב"ש

קשדץ

והוא בגי' צתג (א"ש ע"ה)

גם הוא בגימ' (וכן הוא בחילוף אי"ק בכ"ר. שע"ח)

אגתץ

ועם מלת ב"י שהיא ראש חצי האחרון של הפסוק ע"ה הרי

אבגיתץ

שהוא ראש הגבורות שבנוק' דז"א

(למתק הגבורות כשהיא באחור)

דבקה נפשי אחריך ר"ת דנ"א ועם י' של בי הרי אדנ"י

(שבתחילה היתה י' נקודות, ועכשיו י' פרצופים)

בי תמכה ימינך ר"ת בתי

(מוחין דפנים – שמקבלת מוחין דאבא ונקראת בתו)

יחוד הצדקה (שערוה"ק ל.)

להוציא ניצוצות מגיהנם ע"י מצוות הצדקה – כל יום לפי בחינתו יום א' – חסד. לתקן י"ג ניצוצות של קרה, ע"י שם יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא ע"י אלישע הנביא. והמלאך הקדוש אוריאל והעבודה – הסתכלות עינים בד' אמות. יום ב' – גבורה. לתקן ו' ניצוצות של יתרו ע"י שם הקדוש יה, יוד הא ואו הא. ע"י רבי יוחנן בן זכאי והמלאך הקדוש מיכאל והעבודה – לשמור האזנים משמוע ברע. יום ג' – תפארת. לתקן ט' ניצוצות של יובל, ע"י שם יאהדוניה ע"י רבי יהודא הנדרואה, והמלאך הקדוש אבתריאל. והעבודה – זהירות משיחה בטילה וליצנות. יום ד' ח' – נצח והוד. לתקן י"ב ניצוצות של דתן ואבירם ע"י ק"כ צירופי אלוקים, ע"י רבן גמליאל, והמלאכים הקדושים רפאל וזכריאל והעבודה – לא ליסתכל ברע. יום ו' – יסוד. לתקן ח' ניצוצות של יבל, ע"י שם יה אדני ע"י באלי, והמלאך הקדוש נוריאל והעבודה – חוטם מלהריח ברע.

שבת קודש – מלכות. לתקן כ"ב ניצוצות של למך ע"י שם הקדוש יוד הא ואו הא אלק דלת נון יוד ע"י רב מלכיו והמלאך הקדוש מטטרון ידיעה ועסק בחכמת האמת. הננו מוכן ומזומן כקיים מצוות עשה שכ צדקה בשם יוזר קוב"ה ושכינתיה, יה בזה, ביחודא שלים, בשם כל ישראל. לאוקמיה שכינתיה בעפרא.

י חיימו להכה
ה לחלו יראה
ו קוב"ה ז"א
ה ושכינתיה נוקביה

י הפרטה
ה אכבעות הנותן
ו זרוע הנותן
ה אכבעות העני

צ רומז על צחי' אחר צאחור
ד רומז על צחי' דלה ועניה
ק רומז על צחי' יחידה לחיור
ה רומז על צחי' יחוד שלם

ע"י נתינת צדקה האדם בא ג"כ למדריגה יותר גדולה שיוכל לפעול הכל. (נועם אלימלך דברים) הרה"ק בעל האמרי יוסף מספינקא. אמר על עצמו, שהוא חד בדרא בצדקה, לא בגלל שנותן הרבה אלא בגלל שמיחד יהודים עליונים בנתינת הצדקה. וכל משכיל על דבר גדול ונפלא כזה ימצא טוט"ד כמה גדולים דברי חז"ל שאמרו הכל לפי רב המעשה דהינו מצות הצדקה הנעשה בפעמים רבות להמשיך חיים עליונים ליחד יהוד עליון פעמים רבות (תניא. אנה"ק כ"א) שיעשה האדם מצוה אחת אז תתראה (הארתה) מאירה, אך מצות הצדקה תאיר כל השבוע ההיא. בסוד "וצדקתו עומדת לעד". (תהלים קי"א) (שערוה"ק דף ד:)

יחוד השתטחות בקברי צדיקים (שערוה"ק דף לט:)

...בכל היהודים שיש בעולם אם אתה מייחד אותו בהשתטחך על קבר הצדיק ממש. צריך שתכוין כי ע"י השתטחותך עליו אתה גורם שגם הצדיק ההוא. גם הוא ישתטח נפשו ותתפשט בעצמותיו אשר שם בקבר. וחוזר להיות ונעשים עצמותיו בחינת גוף אל הנפש המשתטחת ומתפשטת בתוכם. וזו הנפש היא אותה הנשארת בקבר כנודע. והרי הצדיק ההוא באותה שעה כאלו הוא חי בגוף ונפש. ואם אתה מייחד היהודים בביתך, שלא על ידי השתטחות. אין צורך אל הכוננת הנז'. אמנם לעולם צריך שתכוין. בין אם הוא בבחינת השתטחות. בין אם הוא בביתך. תכוין בכל היהודים כלם. להעלות נפשך ונפש הצדיק ההוא קשורים יחד. ונפשך כלולה בנפשו. וצריך שתכוין באותו השרש אשר נפש הצדיק ונפשך תלויים בו באדה"ר, ותכוין לעורר אותו המקום... ואז תעורר את שתי הנפשות ביחד. ותעלה למעלה בסוד מ"ן. (ענין מ"ן – מיינן נוקבין – השתוקקות התחתון, ועי"ז העלאת ניצוצות למעלה. ועי"ז מוריד השפעות למטה, ונקראים מ"ד – מיינן דוכרין. וזהו יחוד שלם).. גם עיקר הכל תלוי שתכוין בחשק גדול נמרץ ובשמחה. וגם בהתפשטות החומר מעל הנפש מכל וכל.

...ענין דבקות עם הצדיקים והשתטחות על קברם לאדבקא רוחא ברוחא ונפשא בנפשא כנז' בזוהר פ' אחרי מות (דף ע"ג) וז"ל ובשעתא דאצטריך עלמא רחמי וחיי. אזלי ומודעי לנפשיהו דצדיקיא, ובכאן על קברייהו אינון דאתחו לאודעא להו מ"ט דשוין רעותייהו דילהון לאתדבקא נפשא בנפשא וכו' ולהזדכך זכוך רב. ולהתקדש קדושה נפלאה. ולהתענג ענג עצום. לחזות בנועם ה'. לדעת איזה דרך ישכון אור בכל מעשיו. ויודיעוהו דברים אמיתיים. לא יחטאו השערה. ובלבד שיתנהג בקדושה ובענוה וביראת הטא. וישים השם הנכבד והנורא לנגדו תמיד. לייחדא שמא דקב"ה ושכינתיה. ברחימו ודחילו, לייחדא שם ו'ה ע"י ו'ה והנה אין ספק שלא ידמה האדם, כי הצדיקים בפטירתם והיותם שוכני עפר. במילים מן העבודה והיחוד ה"ו. כי הם מייחדים תמיד בסוד נשמתם ורוחם ונפשם העולות למעלה המייחדים חכמה עם בינה, בסוד נשמתם. ות"ת עם מלכות, בסוד רוחם. ומ"ן דידה בסוד נפשם. ומה גם בחצי הלילה שהוא משתעשע בסוד רוחי הצדיקים שבג"ע כמבואר בזוהר (פ' לך לך צ"ב)... שסוד עבודתם וייחודם בהיותם בחיים. הולכים ומתחדשים ומוסיפים כח למעלה מידי יום ביום. ומאירים באצילות אור לאין ערך, בכל יום נוסף על חבירו, האמנם אחר פטירתם מייחדים, כאשר כבר עשוהו בהיותם בחיים, וגם הם מתפללים על החיים כנודע, בפ' שמות (דף י"ו:) [ובפ' אחרי דע"א]. כמו שמצינו באבות העולם, שהם מתפללים על החיים, כנודע בזוהר בפ' שמות ובגמרא מס' מציעא פ' הפועלים בעובדא דר' חייא ובניו, ומבואר שם בס' הזוהר שאלמלא תפלת המתים, לא היו החיים מתקיימים, ואחרי שהקדמתי לך שהם עובדים ומייחדים תמיד בסוד רוחם ונפשותם ונשמתם למעלה בעולם העליון, הנה כאשר ייחד האדם היחוד העליון, ויכוין לעשות כל יחוד כנגד הנוגע לו. הנוגע לנפש לנפש. (העלאת מ"ן ע"י המלכות – נוק') והנוגע לרוח לרוח. (הורדת מ"ד ע"י ז"א. ועי"ז ליחד ז"א ונוק'). והנוגע לנשמה לנשמה. (העלאת מ"ן ע"י הנשמה ואמא. והורדת מ"ד ע"י נשמה לנשמה הנקראת 'חיה' ע"י אבא) ויכוין לדבק נר"ן של הצדיק ההוא ביהודים אלו. כל אחת בנוגע לו. וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו בנר"ן של אותו הצדיק בשעת היחוד. הנה אז בלי ספק תדבק נפשו בנפשו ורוחו ברוחו בסוד נפשם.

יחוד ההשתטחות על קברי הצדיקים

א
יכוין לדבק ולקשר נשמתו
עם נשמת הצדיק

ובכח שם ס"ג
יוד ה' ואו ה'י

לעורך מ"ן דאמא
ה' אהיה

יחוד או"א

ג
וייחד או"א

יאהיהיה

בכח שם ע"ב

יוד ה' ויו ה'י

ב
יכוין לדבק ולקשר היה שלו
עם היה של הצדיק

ובכח שם ע"ב
יוד ה' ויו ה'י

לעורך מ"ד דאבא
י יהיה

א
יכוין לדבק ולקשר נפשו
עם נפש הצדיק

ובכח שם ב"ן
יוד ה' וו ה'ה

לעורך מ"ן דנוק'
ה' אדני

יחוד זו"ן

ג
וייחד זו"ן

יאהדוניה

ולייחדם בכח מ"ה

יוד הא ואו הא

ב
יכוין לדבק ולקשר רוח שלו
עם רוח של הצדיק

ובכח שם מ"ה
יוד הא ואו הא

לעורך מ"ד דז"א
ו יהיה

הצדיקים אשר קברותיהם נעלמים מבני אדם, ואינם ידועות להם, אלא לפרטים, כמו אלו שנכתוב בעהי"ת בשער הגלגולים, הנה התפללות שהאדם מתפלל עליהם, הם יותר מתקבלות לפני הקב"ה, ויותר נשמעות (שערוה"ק כד):

מצינו במעשה דרח"ו שכיוון קודם יחוד "חוטם פה" והבאנום בהמשך

מוטב לייחד אצל צדיק שקברו לבד. ולא בבית הקברות, שיכול להתעבר בו רוחות רעות, אם לא תיקן עצמו

ובשירגיל לשמוח נפשו בה' על ידי התבוננות בגדלת ה', הרי באתערוותא דלתתא אתערוותא דלעלא, וכולי האי ואולי יערה עליו רוח מפרום, ויזכה לבחינת רוח משרש אינה צדיק שתתעבר בו לעבד ה' בשמחה אמתית, פדכתיב "שמחו צדיקים בה" ותתקנים בו באמת השבועה שמשפיעים "תחי צדיק" (תניא פי"ד)

יחוד הוֹטֵם פה (בלשון שערות"ק מ: לתועלת המתחילים. עם הוספות ממידור בניהו)

דע כי הרבוע של שם מ"ה דמלוי אלפי"ן שהוא בגי' ק"ל (יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא) הוא בפה של עתיקא קדישא, וז"ס מי שם פה לאדם (שמות ד') כי שם מ"ה הוא בגי' אדם וריבוע ומלוי שם זה דמ"ה חוץ ממ"ה שבריבוע (יוד. יוד הא. יוד הא ואו). הוא בגי' פה של האדם, שהוא שם מ"ה (יוד הא ואו הא) עצמו, וחבור שניהם הוא ק"ל וזהו בחינת הצוניותו, (של הפה) ואמנם פנימיות זה הפה הוא הוי"ה של ס"ג, (יוד הי ואו הי) וכבר ידעת במ"א (שער א"א פי"ב כל ענין שביחוד זה) כי גם בפה יש בחינת זווג מן הגרון והחיד אשר בו, שהם אהה"ע וגיב"ק, כמו שנבאר בע"ה, ואז יוצאים שאר השלשה מוצאות, (דמלג"ת זשכר"ץ בומ"ף) עד שנעשים כ"ב אותיותיהם, והנה החוטם של עתיקא קדישא, פנימיותו הוא הוי"ה דס"ג, (יוד הי ואו הי גימ' חוטם) והצוניותו הוא שלשה שמות של אהי"ה, (גי' גימ' חוטם) שיוצאים מן ג' אלפי"ן שיש בשם מ"ה (יוד הא ואו הא) אשר בפה עתיקא כנז', והם נמשכים למעלה. ונעשה החוטם בבחינת הצוניותו. וכדי לקצר נכתוב היחוד בקצרה ושים עיניך בו:

וזהו סדר היחוד שתייחד, תחלה תכוין כי משם מ"ה דמלוי אלפי"ן שיש בפה של עתיקא קדישא יוצאים שלשה שמות אהיה משלשה אלפי"ן שבו ונמשכים למעלה. ומהם נעשה בחינת החוטם של העתיקא בבחינת הצוניותו, ותכוין כי ג"פ אהיה הם בגי' חוטם וכל אות מהם תנקדה בקמץ,

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה חיצוניות החוטם

יוד, יוד הא, יוד הא ואו. חיצוניות הפה

ונמצא כי בכל שם מאלו הג' פעמים אהיה יש בו ארבעה קמצי"ן והם ארבעה ווי"ן וארבעה יודי"ן (כל קמץ הוא פס שהוא ו', ונקודה שהיא י') שהם ס"ד בגי' כמנין חוט"ם עם המלה. ותכוין בנקוד זה כי מן החוטם הזה. נמשך חיות גדול אל זו"ן, כי מחד נקב ימינא נפיק רוחא לז"א לעוררו אל הזווג. ומנקב שמאלי נפיק רוחא אל נוקביה לעוררה גם היא אל הזווג, אמנם התעוררות הזוה ע"ד הנז', יהיה לנקבה לעתיד לבא, שתתעורר מעצמה ע"י האי רוחא דנקב שמאלי, אבל עתה צריך התעוררות נשמות הצדיקים אליה. והנה ב' רוחין הנז' ימין ושמאל רמוזים בנקוד הנז', כי הנה ארבע נקודות קמץ"ן שבכל שם מהשלשה הנז' הוא בגי' ס"ד ותכוין כי בו רמוז שם ס"ג, עם בחינתו שהוא ס"ד, ומזה מתעורר רוחא אל ז"א, ואח"כ תכוין באופן אחר, כי הנקוד הנז' שהוא בגי' ס"ד ועם כללותו הוא ס"ה, כמנין אד"ני שהיא הנקבה לרמוז כי מן הנקוד הזה נמשך רוחא דחיי עד נוק' דז"א,

ד' קמצי"ן גי' ס"ג ע"ה - רמוז לרוחא דחיי לז"א. ד' קמצי"ן ע"ה גי' אדני - רמוז לרוחא דחיי לנוק'

אד"ני

יוד הי ואו הי

אח"כ תכוין בפנימיות החוטם הזה שהוא ס"ג כנז"ל והוא באופן זה כי ה"י ראשונה של שם זה במלואה הוא בנקבא דפרדשקא ימינא. ומה שהוא ה' על י' הוא לפי שכל זה הוא בבחי' מ"ן וה"י אחרונה של ס"ג היא נוק' דפרדשקא שמאלא והוא"ו היא המחיצה המפסקת בין ב' הנקבים הנז' נשאר אות יוד והוא בחי' תרי"ן רוחין דגניזין בתרי"ן נוקבין אילין כי אות י' היא רוחא דגניז בנקב ימינא בתוך אות ה"י ראשונה וממנו נמשך החיות אל ז"א לעוררו אל הזווג וב' אותיות ו"ד של מלוי אות יו"ד הנז' שגם הם במספרם י' הוא גנוז בנקב שמאלי תוך ה"י אחרונה, וממנו נמשך חיות אל נוק' דז"א לעוררה אל הזווג.

שם ס"ג של פנימיות החוטם עם רוחא דחיי לז"א ולנוק'

הי ואו הי

ותכוין להניחם החצוניות והפנימיות באופן זה עד שתכוין בזווג הפה של עתיקא,

הוספת המידור: יכוין חיצוניות הפה דא"א **יוד, יוד הא, יוד הא ואו.** גימ' פה

ואז תכוין לעשות הזווג של הפה דעתיקא באופן זה תחלה תכוין כי פנימיות רוחא של הפה הזה הוא שם ס"ג ותחברוהו עם שם אהי"ה ותזווגם יחד

יוד הי ואו הי אהיה

יוד א הי ה ואו י הי ה

ותכוין שהם בגימ' **אחה"ע** שהם אותיות של הגרון שהיא הנקבה כנודע.

הוספת המידור: יכוין להמשיך מפנים דא"א מחוורתני דב' הפנים ב' מ"ב דע"ב לגרום יחוד חיך וגרון

יהוה יוד הי ויו הי יהוה יוד הי ויו הי

יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד יוד ויו דלת. הי יוד. ויו יוד ויו. הי יוד

ואח"כ תכוין באותיות **גיכ"ק** שהם מן החיך שהוא הזכר (הכמה) ואח"כ תחברם יחד עם **אחה"ע**

(בינה) **אגחיהכעק** ותכוין שהם בגי' **רי"ו** עם הכולל,

ואח"כ מזה הרי"ו יוצאים שלשה מוצאות האחרים בסדר הזה,

תחלה אותיות **דטלנ"ת** של הלשון שהוא כנגד יחוד אבא ואמא **יאההיחה ע"י** הדעת הנק' לשון. ואח"כ אותיות השיניים שהם **זשפר"ץ** כנגד יחוד **יאהלההים** שהם חמשה גבורות, והם אותיות השיניים הנז"ל. ואח"כ אותיות **בומ"ף** שהם בשפתיים, והם סוד יחוד **יאהדונהי** שהוא יחוד החצון כנגד הפה הנעשה מחבור השפתים. ותכוין באלו השלשה מוצאות הנז' שהם שלשה שמות יה"ו שהם בגי' ס"ג כמו השם שממנו יצאו שהוא פנימיות הפה כנז"ל, והנה שלשה שמות הנז' יהיו במלוי שם ס"ג **יוד הי ואו** וכל שם מאלו הוא בגי' **יאההיחה** עם כללותם נמצא כי תמיד אנו מחברים שמות יהו"ה ואהי"ה (דע"ה שה"ס חיך וגרון שהוא סוד אבא ואמא שהם המקור לכל הנז' אבל...)

דטלנ"ת יחוד יאההיחה זשפר"ץ יחוד יאהלההים בומ"ף יחוד יאהדונהי

יוד הי ואו גי' יאההיחה יוד הי ואו גי' יאההיחה יוד הי ואו גי' יאההיחה

והנה כאשר שלשה שמות אלו יוצאים מן הרי"ו הנז' ונמשכים (מהגרון) עד הפה, אז הם חוזרים ומתהווים בבחי' **הבל** היוצא מן הפה, אלא שעדיין אינם יוצאים לחוץ אלא נמשכים עד הפה, ולכן צריך לכוין בשלשה שמות הנז' שהם עת' במלוי יודי"ן, **יוד הי ויו** וכל אות ואות מהם נקוד בשתי נקודות שהם שב"א קמ"ץ. ותכוין כי שתי אותיות **הי ויו** שבכל שם מאלו השלשה הוא בגי' **הבל** לפי שהם בחי' **הבל** היוצא מן הפה כנז"ל. וכן נקוד כל אות ואות מהם שהוא שב"א קמ"ץ שהם שלשה יודי"ן ו' אחת שהם ג"כ בגי' ל"ז ועם כללותם הם כמנין **הבל** לסבה הנז',

יוד הי ויו יוד הי ויו יוד הי ויו

ותכוין לחבר ג' שמות אלו בפה של עתיקא. ולכן תכוין עתה כי בחי' הפה הזה הוא מלוי דרבע דשם מ"ה העולה בגי' ק"ל וכשתסיר מ"ה נשאר כמנין פ"ה כנז"ל בתחלת הדרוש. שזה הוא חצוניות הפה הזה. **יוד, יוד הא, יוד הא ואו.**

גם תכוין אל פנימיותו שהוא שם ס"ג כנז"ל ועם כ"ב האותיות היוצאות מהגרון כנז' יהיו בגי' פה.

יוד הי ואו הי אזהע גיכק דטלנ"ת זשפר"ץ בומ"ף גימ' פה

אח"כ תכוין להוציא שלשה שמות הנז' (ג' יה"ו) מן הפה ולחויץ בסוד הבל היוצא מן הפה ויהיו בבחי' אור מקיף, כנודע, כי כל הבל הפה הוא אור מקיף, אמנם אל תמשיך כלם לחויץ כי הוי"ה אחת מקובצת משלשתם נשארת בפנים בפה וזה עניינם, י' מיה"ו הא', ה' מיה"ו הב', וה' מיה"ו השלישי, ושאר האותיות יוצאות לחויץ בסוד הבל. ואלו הם ה"ו מיה"ו הא', י"ו מיה"ו הב', י' מיה"ו הג'... וכלם מנוקדות בשב"א קמ"ץ... ולכן תכוין להוציאם בסוד הבל היוצא מן הפה שהוא אור מקיף,

תוך הפה מיה"ו הא' מיה"ו הב' מיה"ו הג'
 יוֹד הֵי וֵינ
 חויץ לפה הֵי וֵינ יוֹד וֵינ יוֹד

ומלביש את בחי' החוטם הנז"ל דבחי' הצונותו ופנימיותו שירדו עתה, (אורותיהם) ונמשכו עד כאן במקום הזה – מחויץ הפה של העתיקא,

אֱהִיָּה אֱהִיָּה אֱהִיָּה חיצוניות החוטם

הֵי וְאֵן הֵי פנימיות החוטם

ונמצא כי בחי' החוטם נעשו אור פנימי (ח) מתלבש בתוך הבל הפה הזה שהוא אור מקיף אליו.

ועתה תכוין לזווג ג' מיני זווגים שהם יהו"ה אחי"ה, הו"ה אלהי"ם, יהו"ה אדנ"י ותתחיל תחלה לזווג הזווג הא' שהוא באבא ואמא ותכוין שב"א ואמא (הם) יהו"ה אחי"ה אח"כ תכוין להוריד שתי אותיות היי ויי של יה"ו הא' של הבל הפה המקיף, מנוקד כלו בשב"א קמ"ץ כנז' ותורידם ותמשיכם בשם החי"ה שהוא אבא כדי לעורר אותו אל הזווג ולכן תכוין שגם זו החי"ה שבאבא נקודה עתה כל אות ממנה בשב"א קמ"ץ ג"כ כמו ההבל הנז', ואח"כ תכוין להוריד מן פנימיות זה ההבל שהוא בחי' חיצוניות החוטם. ותכוין להוריד שם אחי"ה הא' שבשלשתם המנוקד כלו בקמ"ץ כנז"ל ותמשיכיהו באימא בשם אחי"ה שבה לעוררה גם היא אל הזווג, ואז תכוין שגם זה האחי"ה דאימא נקוד כלו בקמ"ץ,

מהבל הפה הֵי וֵינ מחיצוניות החוטם אֱהִיָּה
 לאבא יְהוָה לאמא אֱהִיָּה

ואח"כ תכוין בשם הי ויי של יה"ו הא' שהוא הבל הפה, ותכוין כי יש בו ב' בחי' של הבל. אחד הוא באותיותיו עצמם שהם בגי' הבל. וכן בנקודם שהם שב"א קמ"ץ בכל אות מהם (כל נקודה הוא י' ופם של הקמ"ץ הוא ו') שהם ג"כ עם כללותם בגי' הבל הב' (היינו הבל הב' של יהו הא') כנז"ל, ותכוין כי מן שני הבלים אלו נמשך התעוררות לאו"א שהם יהוה אחי"ה (דע"ה ואעפ"י שאותיות היי ויי נתלבש באבא ולא באי' הוא ע"ד לקיחת הז"א מוחין חלקו וחלקה ואח"כ נתן לנזק' חלק) הנז' כדי שיזדווגו יחד,

מניקוד הבל אותיות הבל הֵי וֵינ
 לאבא יְהוָה לאמא אֱהִיָּה

ואח"כ תכוין להעלות נשמת הצדיק שהוא שתרצה בסוד מ"ן, ותכוין לעורר (המקום שבאותו אבר) של אדה"ר שבו נאחו ותלוי נשמה זו, ותחבר נשמתך ג"כ עם נשמתו כנז"ל בתחלת היחודים,

ב. יכוין לדבק ולקשר היה שלו עם היה של א יכוין לדבק ולקשר נשמתו עם נשמת הצדיק לעורר מ"ד דאבא

יהוה

ע"י שם ע"ב

יוד הוי ויו הוי

אהיה

ע"י שם ס"ג

יוד הוי ואו הוי

ויקבל על עצמו ד' מיתות ב"ד (הוספת הסידור)

פקילה י א א יוד הוי ויו הוי ע"ג

שריפה ה ד ה יוד הוי ואו הוי ס"ג

הרג ו ז י יוד הא ואו הא מ"ה

הנק ה י ה יוד הה וו הה ז"ן

ואז תחבר ותשלב ב' שמות אבא ואמא יחד כזה איהיהיהיה

ואח"כ תכוין לזווג הזווג הב', ותכוין יהוה ואלהים. ואח"כ תמשיך אותיות יוד ויו מן יהו הב', של הבל הפה המקיף, מנוקד כלו בשב"א קמ"ץ, ותורידהו עד שם יהוה שבת"ת (ו"א) ואז תכוין שגם הוי"ה זו ננקדת בשב"א קמ"ץ כל אות ממנה. וזה כדי לעורר אותו אל הזווג. ואח"כ תכוין ג"כ להמשיך גם מן פנימיות זה ההבל שהוא בחינת פנימיות החוטם. ותכוין להוריד מן אות י' שבנקב החוטם הימיני כנז"ל עד הוי"ה זו שבת"ת (ו"א) כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להוריד מן פנימיות זה ההבל. שהוא בחי' הצוניות החוטם. ותמשיך שם אהי"ה הב' המנוקד בקמ"ץ אל שם אלהים. ואז תכוין לנקד שם אלהים הזה כלו בקמ"ץ ג"כ. ואח"כ תכוין להמשיך ג"כ מפנימיות החוטם. מן אותיות ו"ד שבנקב שמאלי עד שם אלהים זה. לעורר את הנקב' גם היא אל הזווג כנז"ל בתחלת הדרוש.

רוחא דחיי משמאל החוטם וד

חיצוניות החוטם אהיה

לרחל אלהים

רוחא דחיי מימין החוטם י

הבל היהו הב' יוד ויו

לז"א יהוה

ואח"כ תכוין להעלות רוח הצדיק ורוחך (ובסידור הוסיף גם נפש) עמו

ב. יכוין לדבק ולקשר רוח שלו עם רוח של הצדיק לעורר מ"ד דז"א א. יכוין לדבק ולקשר נפשו עם נפש הצדיק לעורר מ"ן דנוק'

יהוה

ע"י שם מ"ה

יוד הא ואו הא

אלהים

ע"י שם ב"ן

יוד הה וו הה

ואז תחברם יחד שתי [שמות] אלו כזה אילהיהיה

אח"כ תכוין לזווג זווג שלישי, ותכוין שהם יהו"ה אדנ"י. ותכוין להמשיך אות יו"ד מן יה"ו השלישי. של הבל הפה המקיף. המנוקד כלו בשב"א קמ"ץ כנז"ל. ותמשיכהו עד שם החו"ה הנז'. ותכוין כי גם היא ננקדת עתה כלה בשב"א קמ"ץ כל אות ואות כדי לעוררו אל הזווג ואח"כ תכוין להמשיך לו ג"כ מפנימיות שבתוך זה ההבל שהוא בחי' פנימיות החוטם מן אות י' שבנקב ימיני שבחוטם של הו"ה זו כדי לעוררו אל הזווג. ואח"כ תכוין להמשיך מפנימיות שבתוך זה ההבל מבחי' החצונית של החוטם. והיא שם אהי"ה השלישי. המנוקד כלו בקמ"ץ כנז"ל. וזה תמשיכהו בשם אדנ"י הנז'. ותכוין שינקד גם הוא כל אות ואות בקמ"ץ. ואח"כ תכוין להמשיך ג"כ מפנימיות החוטם מן שתי אותיות ו"ד שבנקב שמאלי של החוטם ותורידהו עד שם אדנ"י כנז'. כדי לעוררו אל הזווג.

רוחא דחיי מימין החוטם	י	רוחא דחיי משמאל החוטם	ו
הבל היהו' הג'	י	חיצוניות החוטם	א
ליעקב	י	לרחל	א

(אם תרצה תעלה מ"ן ומ"ד ותייחד זו"ן עיין באמצע עמוד הבא) ואם תרצה לחבר זה היחוד. עם זה היחוד הב' שנבאר עתה בעה"ת באופן זה. כי כשתגיע להורדת אהי"ה השלישי לשם אדנ"י אז תכוין ביחוד הזה והוא: יחוד ד' הנה שם אהיה שרשו הוא בכינה. והוא מתחלף בשם בוכו באבג"ד כנודע. ותחברם ותשלכם כזה אבהויכהו וכבר ידעת כי שם בוכו הוא שיעור מדת המלכות, ועיין במה שביארתי בפיו' התפלות של "בכל ובידך כח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל" (ד"ה א' כ"ט) גם ידעת איך ה"ד של אהי"ה שהיא הכינה נמשכים חמשה אצבעותיה בסוד חמשה אותיות של מנצפ"ך למטה. וממנה נעשים סוד מ"ן שבמלכות. כמבואר בפסוק ונתתם חמישית לפרעה (בראשית מ"ז) והנה תכוין כי שם בוכו והוא בגי' ידך לרמוז שאלו השמות הם סוד הורדת כח מ"ן אל המלכות. כדי שתוכל היא אח"כ להעלות מ"ן. ותכוין להורידם בסוד ה"ד של הכינה במלכות, ואחר שחברת ב' שמות הנז' אבהויכהו תכוין הם בגי' נ"ו. (א"ש עם הכולל) ר"ל כי ב' שמות אלו אתה ממשיך אותם בתחלה בג' מוחין שבמלכות. כדי שירד כח מן ג' מוחין שלה אל המ"ן שלה. ועי"כ יהיה כח במ"ן שלה לעלות. וסוד מ"ן שלה הוא שם ב"ן

יוד ה"ה וו ה"ה ועם ג' מוחין [והכולל] חרי נ"ו כמספר ב' השמות הנז"ל [ע"ת]

ואח"כ תכוין כי ב' שמות אלו אבהויכהו הם בגי' נדב וז"ס פסוק "הבכור נדב" (במדבר ג') כנודע כי נדב ואביהוא ואליהו הם סוד המ"ן. וכמו שנבאר בע"ה.

ואח"כ תכוין כי חמשה אותיות ראשונות של שלוב שני שמות הנז"ל הם אותיות אביהו של אביהוא ונשארים עתה ג' אותיות כהו והם בגי' אל מן אליהו וחסירים עתה אות א מן אביהו ואותיות יהו מן אליהו

ותכוין לחבר האלף של אליהו ותשלם באביהוא ותחבר יה"ו של אביהוא באליהו והרי כל שלשה שמות נדב ואביהוא ואליהו רמוזים כאן

אח"כ תכוין ב' שמות הנז"ל שיש במלואם כ"ב אותיות כזה

אלף הה יוד הה

בית ואו כאף ואו

והם פוד אותיות איהו (גימ' כ"ב) שהיו חסירים מן אביהוא ואליהו
ואלו הם פוד כח הכ"ב אותיות שנותנת הבינה למלכות.

אחר כך תכוין לחלק חבור ב' שמות הנז"ל לד' חלקים כזה **אב הו יכ הו** ותקדם
אָב ותכוין שאלו הם **א"ב** מן **אבגיתין** ונקוד זה בגי' כ"ו כמנין שם יחיה
הו הח' מתחלפת בצ' בא"ת ב"ש. והרי **וצ** של **שקוצית** ונקודם בגי' נ' שערי בינה.
יכ והם ב' אותיות משם **נגדיכש** ונקודם הוא בגי' ל' כמו האותיות עצמם.
הו ואות הה' מתחלפת בא"ת ב"ש בצ' של **אבגיתין** והוא"ו היא מתחלפת ב(הילוף
אותיות של) אח"ם בט"ע באות ר' של **קרע שטן** ונקודם הוא בגי' כמו האותיות עצמם
עם כללותם. (א"ש כי ב' פתחין הם ב' ווי"ן והם בגי' י"ב וכן ה"ו עם הכולל הם י"ב)

ותכוין אחר כך להעלות עתה מ"ן ולקבל מ"ד

א. להעלות נפשו ונפש הצדיק

ליחוד ולמ"ן

אֲדָנִי

ע"י שם יוד **הה וו הה**

ב. להעלות רוחו ורוח הצדיק

ליחוד ולמ"ד

יְהוָה

ע"י שם יוד **הא ואו הא**

ותכוין לכלול הכל (מ"ן ומ"ד) בשם יוד **הה וו הה**

ולחבר יעקב ורחל **יֵאֱהָוֵהוּ**

ותכוין כי שתי אותיות ו"ד הנמשכים אליה מן נקב החוטם השמאלי כנז'
נעשים עתה צורת אות ה' להורות כי נתעברה מן זוג הזה.

ה

(דע"ה הזווג שקודם זה הוי"ה ואלהי"ם הם ישראל ולאח והם נק' זוי"ן הגדולים שהם עצמם נק' רוח
בערך כללות האצ"י, וזה הזווג הג' הם יעקב ורחל שהם נק' נפש בערך הכולל ולכן ב' הזווגים היו
בבחי' נ"ר שלו ושל הצדיקים כידוע)

יחוד 'החיוורת' (שערוה"ק דף מה).

ענין היחוד בקצרה (לשון המל"ק)

להמשיך הארות מ"ג חיוורת

(הם אורות היוצאים מגולגלתא - כתר דאריך אנפין - והם ג' שמות הויה במילוי יודין - ע"ב)

אל י"ג נימין

(הם אורות היוצאים מקרומא דאוורא - מוחין שבתוך כתר דא"א, והם בצורת שער הראש - והם י"ב יודין, ועוד אחד הכלול מ"ב יודין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג יודין)

ואל י"ג תיקוני דיקנא

(הם אורות היוצאים ממוחא סתימאה - חכמה דא"א, והם בצורת שער זקן - והם י"ב ויין ועוד אחד הכלול מ"ב ויין פרטיים לעצמו. סה"כ י"ג ויין)

וג' הארות נמשכים - הארת אותיות. הארת נקודות. הארת טעמים.

והנימין מכסין את פני אריך אנפין, ועכשיו מכוונים לסלקם לצדדין ולחברם שם עם שער הדיקנא ועי"ז מתגלים פני א"א ויוצאים ממנו הארות גדולות ונעשה 'עת רצון' ונמשכים השפעות עליונות בכל העולמות.

הוא היחוד העליון מאד בי"ג תיקוני דיקנא עילאין דאריך... וכל רצונו של

מורי זללה"ה שזה היחוד יהיה יותר מורגל אצלי בקביעות לעשות ובה

אשיג מאד (שער היחודים פ"ז)

סדר היחוד (מסידור הרש"ש)

עיקרו הוא מר"ח אלול עד יוה"כ (והוא מסוגל בזה החדש כי בו נפתחים שרשי י"ג מדות הרחמים די"ג תיקוני דיקנא). ואמנם הוא טוב מאד, בכל עת ובכל שעה בכל השנה כולה. והעיקר הוא בליל שבת אחר הסעודה קודם חצות לילה. או בלילי החול אחר חצות לילה. כי אז הוא עיקר עת רצון. גם הוא טוב להשתטחות על קברי צדיקים והוא המובהר כי על ידו מתעוררים כל המצחים וכו'. וכונת יחוד זה הוא להאיר מן י"ג חוורת דרישא חוורא. (אריך אנפין) מדרגה אחר מדרגה עד ז"א. לעוררו אל זווג עם נוקביה. יחוד זה להמשיך מן [דעת ד]עתיק עד ז"ן לזווגם ולהמשיך לך הארה שתשיג בסודות.

ואלו הג' ע"ב הם החיוורת גולגלתא דאריך אנפין הנמצאים מאור חוזר דנצה הוד דעתיק יומין המתלבש בתרין אודנין ובתרין עיינין דאריך אנפין, (ואחר התלבשותם באריך אנפין יוצא הארתם לחוץ מגולגלתו ונקרא אור חוזר) ומהם נמשכים ומאירים לי"ג נימין (י"ג הארות בצורת חבילות שער היוצאים מ-)דאורא (דא"א) ולי"ג תיקוני דיקנא (י"ג הארות בצורת דיקנא של א"א) ולעיינין (של ז"א, לבסוף)

י"ג חירותי דא"א הם ג' ע"ב שיש בהם י"ב יודין, וט' ווין, ג' דלתין וו' ההין.
ותכוין כאילו אתה רואה ג' ע"ב

יְהוָה הֵאֱלֹהֵינוּ הֵאֱלֹהֵינוּ הֵאֱלֹהֵינוּ

אלו הם י"ב נימין דרישא תנינא אוירא הנמשכים מכה אור חוזר דנצח הוד דעתיק
ותמשיך ותאיר בהם מי"ב יודין דחיוורתני.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

נימא הי"ג הכוללת תמשיכנה מהי"ב יודין הראשונים אחר שהאירו לעיניך.

ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה ה

ויכווין להמשיך ולהאיר מט' ווין דחיוורתני לתיקוני דיקנא דא"א, ויתחברו אלו הט'
ווין עם ג' ווין אשר שם בג' קס"א של מלבושיהם ויהיו י"ב תיקוני דיקנא

יְהוָה הֵאֱלֹהֵינוּ הֵאֱלֹהֵינוּ הֵאֱלֹהֵינוּ

אֵלֹהֵינוּ הֵאֱלֹהֵינוּ הֵאֱלֹהֵינוּ

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

תיקון הי"ג ונקח תמשיכהו מהי"ב תיקונים הראשונים

ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו ו

להמשיך מג' דלתין דג' שמות ע"ב דחיוורתני נקודות לי"ב נימין.

יְוָדֵי אֱלֹהֵי וַיְוָדֵי אֱלֹהֵי וַיְוָדֵי אֱלֹהֵי

הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ

להמשיך מג' דלתין עצמם נקודות לנימא הכוללת.

הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ הּ

להמשיך ולהאיר מג' החין ראשונות דג' שמות ע"ב דחיוורתני,
נקודות לי"ב תיקוני דיקנא

יְוָדֵי אֱלֹהֵי וַיְוָדֵי אֱלֹהֵי וַיְוָדֵי אֱלֹהֵי

וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ

להמשיך ולהאיר מג' החין שניות דג' שמות ע"ב דחיוורתני, נקודות לתיקון חי"ג

יְוָדֵי אֱלֹהֵי וַיְוָדֵי אֱלֹהֵי וַיְוָדֵי אֱלֹהֵי

וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ וּוּ

להמשיך ולהאיר מג' דלתין דג' שמות ע"ב דחיוורתי טעמים לי"ב נימין

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

וְהוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

להמשיך ולהאיר מג' דלתין עצמם טעמים לנימא חי"ג הכוללת

וְהוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

להמשיך ולהאיר מג' החין ראשונות טעמים לי"ב תיקוני דיקנא דא"א

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

וְהוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

להמשיך ולהאיר מג' החין שניות דג' שמות ע"ב דחיוורתי, טעמים לתיקון י"ג

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

וְהוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

והנה מהז"ת דעתיק המתלבשים ברישא דא"א אינם נגלים רק בחי' נהי"ם, והחג"ת אורותיהם סתומים. והנהי"ם הם מתלבשים – מלכות בחו"טמו, יסוד במצחא, נצח והוד בתריין אודנין ותריין עינין, גם אלו הנגלים אינו תדיר כי הנימין מכסים עליהם בפנים.

ולכן יכוין עכשיו לסלק ולחבר הנימין ויתחברו בפאות דאריך לגלות הארת פנים דאריך לדיקנא
 דידיה, ויתקשרו אלו הנימין בדיקנא דא"א ויאירו בדיקנא אור גדול.
 וכשמסתלקים הנימין מעל פני א"א אז יוצא אור גדול מנהי"ם דעתיק המתלבשים במצחא דא"א
 ובעיינין ובחוטמא ועי"ז יתחברו הנימין עם תיקוני דיקנא, ויאירו היודין בוויין.
 ונקודות היודין יתחברו בנקודות הוויין ויאירו בהם אור נוסף גדול מלכים לעבדים.
 וכן טעמי היודין שהם זכרים יתחברו עם טעמי הוויין שהם נקבות ויאירו בהם.

י"ב נימין דשערי מתחברים עם י"ב תיקוני דיקנא

יך
 נימא הי"ג עם תיקון הי"ג
 יך

נקודות י"ב נימין דשערי מתחברים עם נקודות י"ב תיקוני דיקנא

יך
 נימא הי"ג בתיקון הי"ג
 יך

טעמי י"ב נימין דשערי מתחברים עם טעמי י"ב תיקוני דיקנא

יך
 נימא הי"ג בתיקון הי"ג
 יך

ואחר שהמשכת האור הגדול הזה תכוין להמשיך כמו שכתוב בתפילה שלפניך

תפילה אחר היתוד (בדמעות שלישי אם הוא בחול)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתתגלה עתה על ידי עת רצון העליון ותאיר ברצונך בכל העולמות אשר בראת, ותשפיע עלי הארה לשוב בתשובה שלימה לפניך, ותפתח לי שערי חכמה בינה ודעת (חכמיאל שמיאל עזריאל) לידע ולהבין סודות צפוני תורתך הקדושה כדי שנעבוד אותך עבודה זכה ותמה בלב שלם, ותרצה עינותינו, ותעננו. ותחון אותנו במתנת חנם בעת רצון זאת שהיא התעוררות רצון העליון – מצחא דאריך אשר גנוז בתוכו יסוד דעתיק.

(ע"י שאני מכוין להמשיך מסוד או"ע מאור העליון מבינה דעתיק אחר שנמשכו והאירו י"ב יודין דחיוורתו לי"ב נימין, והמ' ווין למ' תיקוני דיקנא, אנו ממשיכים ומאירים להם בנקודות ומעמים מהאותיות הנשארות בזה)

ולהמשיך אור הבינה דעתיק דרך חוץ, עד המצחא דא"א, ששם גנוז יסוד דעתיק, ויוצא אורו לחוץ, והאור של הבינה שבחוץ יכנס לפנים, ויפגעו זה בזה, ויאירו אור גדול. וירד האור ההוא עד מצחא דאו"א ויאיר שם אור גדול. וירד האור ההוא עד מצחא דז"א, ויאיר שם, ועי"ז אתכפיין הדינים אשר שם, וירד האור ההוא עד העינים דז"א, ועי"ז יהיה בו כח להסתכל במצחא דעתיק ויקבל אור גדול משם.

מחכמה דעתיק

לבינה דעתיק

אהיה

למצחא דאריך

אהיה

למצחא דאו"א

אהיה

למצחא דז"א

יהיה

ותכוין להמשיך אור מן חכמה דעתיק אל אהיה הא' שבבינה דעתיק ששם גנוז חכמה דעתיק.

ותמשיך האור אל אהיה השני שבמצחא דא"א שבתוכו הדעת דא"א ובתוכו היסוד דעתיק.

ואח"כ תמשיך הארה זאת אל אהיה הג' שהוא במצחא דאו"א.

ואח"כ תוריד האור הזה עד מצחא דז"א שבתוכו הדעת דז"א ובתוכו יסוד דאו"א ושם יש שם הויה:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שעל ידי המשכת האור הנזכר שהמשכתי שתתגלה החכמה וסודותיה בהויה הזאת, וימשך אלי מזאת ההויה ידיעה וגילוי סודות התורה שיודיעוני מן השמים.

ותכוין כי אלו המצחים הנז' הם בסוד יסוד ודעת שהם ספירות המורים על הזיווג.

לכן תכוין שע"י כח אור המצח העליון שהמשכתי יזדווגו זו"ן. **יאהדוניה**

סוד יהודי האותיות

כשעלה ברצונו ית' לברוא את העולם להיטיב לברואיו צמצם הקב"ה את עצמו (שענין עולם הוא העלם אלוקות, והעבודה, לגלות שוב את אורו ית"ש בעולם, ובתחילה היה הכל מלא מאורו ית' ע"כ הוצרך לצמצם מקום) ולהיכן צמצם את עצמו, שמעתי מפי מורי ז"ל שצמצם עצמו בתוך האותיות התורה שבהם ברא את העולם, ואמר שזה הפירוש 'כביכול ב"ה' ר"ל ע"י כב' אתוון יכול הקב"ה להיות בזה העולם, והצדיק העוסק בתורה לשמה בקדושה הוא ממשיך את הבורא ב"ה ויתעלה בתוך האותיות של התורה (נוע"א וירא)

ובדרושי המלבוש (דרושים שאמר האר"י הקדוש לתלמידו הראשון מהר"י פרוג, ומהרח"ו לא ביאר מאלו הדרושים כי אם ברמיזה אחת. והם עוסקים בעולמות אשר למעלה מעולם האצילות) נתבאר שאחר שצמצם השי"ת את אורו הגדול נשאר עדיין רשימו (רושם) של אורו ית' שם' ומהארה זו נעשו אותיות התורה והם א' ב' ג' וכו' לפי הסדר זה תחת זה, אך עדיין היה אור גדול ולא יכל העולם להתקיים, ע"כ קיפל הקב"ה חצי הלבוש, והעלאו למעלה, ונעשה ב' שורות אותיות זה ליד זה א-ל, ותחתו ב-ם ותחתו ג-נ וכו' וזה סוד צירוף א"ל ב"ם, והם י"א צירופים כנגד י"א ספירות (ובהם כלולים הרבה צירופי אותיות בסוד רל"א שערים, ויש עוד סדרי אותיות כגון א"ת ב"ש וכו', וכן אח"ם בט"ע וכו' אי"ק בכ"ר וכו' ועוד ואכמלה"ב) ובאלו הצירופים ברא הקב"ה את העולם שכל דבר שבעולם יונק מאלו הצירופים בסדר, ובשינוי, בחילוף, ובתמורה, כל דבר לפי מעלתו וקדושתו מתהווה מאותיות אחרות.

ובספר הקדוש **ספר יצירה** נתבאר מהלך צירוף האותיות בסוד 'אש רוח מים' והאיך נמצאים ב'עולם שנה נפש' ונחלקים לאותיות אמ"ש והם שורשי העולם, ולמטה מהם אותיות בג"ד כפר"ת, והם בחינות ההנהגה בהסד ודין, ולמטה מהם אותיות הו"ז חט"י לנ"ם עצ"ק שהם י"ב גבולי אלכסון הכוללים כל פרטי העולם ואכמלה"ב.

וצדיקים הקדושים היו מתקשרים בקדושת האותיות ובאור הגנוז בהם ועי"ז היו זוכים לכל הקדושות וההשגות אלוקות והדביקות. וכן היה דרכו בקודש של **הבעש"ט** הק' בהתקשרות לאותיות עצמן, כדאיתא **בתולדות יעקב יוסף** בענין תורה לשמה, לשם האות. והבן. (ואפשר זהו חידושו באהבת כל אחד מישראל בסוד ס' ריבוא אותיות לתורה, כל אחד לעצמו קדוש, גם בלי צירוף אות אחרת, היינו בלי משמעות לעצמו, והבן.)

ובאוהב ישראל (פר' ויצא) כתב וז"ל ק: כל אות מאותיות התורה שהם כ"ב אותיות אשר המה נראים קטנים בכתבתן אכן בשרשן הרמה בקודש אין לשער ולהעריך גודל מהותם ואיכותם של כל אות, והם עולמות הקדושים והטהורים, ובכל אות יש אלפי אלפים רבבות נשמות אשר כל אחד ואחד (מתפרט) בסוד נפשין רוחין ונשמתין, וע"י היו הקדמונים הק' משתמשים בשמות הק' בקדושה ובטהרה כי הם מדבקין את עצמן להאותיות הק' בסוד נפשין בנפשין רוחין ברוחין נשמתין בנשמתין, ועי"ז היו יכולים

לפעול להמשיך הדבר אשר היו צריכים, וכ"ז היה בקדושה ובטהרה ובכוונה שלימה באימה וביראה.

בזוה"ק (תקו"ז ח.) אתוון כסוסוון וטעמים ונקודות כמתג ורסן לאותיות וקשה וכי לא מצא הזוה"ק להמשיל האותיות כי אם לסוסים וצ"ל דה"פ כמו שע"י סוסים נמשכת מרכבה של בשר ודם כן נתן הקב"ה כח באותיות שמי שילמוד אותם בדחילו ורחימו יהיה נמשכת לו המרכבה של מלך מלכי המלכים הקב"ה. (הקדמת סידור כתר נהורא)

התורה נתלבשה באותיות ג"כ עד"ז שאותיות התורה שרשן למעלה מעלה מבחי' התורה. דאורייתא מחכמה נפקת והאותיות שרשן למעלה בבחי' כתר. ואותיות מלשון אתא שהוא לשון המשכה. שהאותיות הן המשכות שבהן ועל ידן נמשך להיות התורה.. והענין כי הנה כתיב כאשר יאמר משל הקדמוני והוא התורה שהתורה נקראת בשם משל הקדמוני...שכולם אינן רק בחינת משל לקדמונו של עולם. דהיינו אור א"ס ב"ה ממש שלמעלה מעלה מבחי' וגדר השתלשלות לא בבחי' ממלא ולא בבחינת סוכב רק שהתורה נמשכה משם ע"י בחינת אותיות והמשכות. וע"ז ארז"ל דוד הע"ה היה מחבר תורה של מעלה בהקב"ה. דהיינו שהמשיך אותיות התורה מאוא"ס ב"ה ממש. ועז"נ אשר יעשה אתם האדם כו'. לעשות אותם. שעשיית התורה היא ע"י האדם. וכמארז"ל מעלה אני עליכם כאלו עשאוני. וזהו ותורה אור שהתורה מאירה אוא"ס ב"ה ממש. (תורה אור לבעל התניא מב:)

בכל אות מאותיות הא"ב ישנו אור הויה ב"ה, ואפשר לעלות ע"י האור שמתגלה באותיות עד השגת בחי' עונג ותענוג אלוקי ועד בחי' אוא"ס ממש. והוא כאשר יעמיק ויחקוק (ישהה מחשבתו בהם מאד) באורות האלוקים עולה למדרגות גבוהות ביותר ולפיכך אפשר שיעמוד האדם ויתעכב אצל האות בלבד עד שיעלה נפשו ע"י כך. והכלל בזה הוא שיכווין באור של אותו אור עד שירגיש בנפשו בחי' מנוחה אמיתית וביטול גמור, כגון שאומר התיבה 'ברוך' יכווין לאמ כל אות ואות עד שיגיע להרגשת מנוחה ועונג באור הויה ב"ה. (וזהו אור החכמה של עולם זה) ואח"כ יכנס לבחי' יגיעה (השתוקקות גדול לקדושה והארה זו) בבחי' אש דבינה, ושוב יחזור לבחי' מנוחה בחי' מים, ושוב לבחי' אש, עד שיגיע לבחי' השראה שהיא דרגת הכתר (ים החכמה ס"ז)

ידביק מחשבתו באור אין סוף שבתוך האותיות שהוא אור פני מלך היים והוא כלל גדול בתורה ובתפילה גם מסוגל לבטל הדינין (כתר שם טוב צד')

כל כוחנו שיש לנו בזמן הגלות לעלות למקום הרמה, הוא ע"י כ"ב אותיות התורה שנקבע בפינו כי ההשתוקקות שאנו משתוקקין להאותיות על ידם אנו עולים להסולם עד שעולים למדריגה הגונה. (מאור עינים ויצא)

(המשך הקדמה ליחודים) **שורש היחודים**

תכלית עבודת היחודים שיהיה לאדם מוחין קדישין ליחד בכל עת לבורא כ"ע, להרים המחשבה ולטהרה בעת שעוסק בגשמיות ובכל מעשיו יתרומם ויתמהר ויתדבק למעלה. והבעש"ט הק' לימד שבכל מאכל ומאכל יכווין בכוונות פשוטות כגון שאוכל י' חתיכות וכווין לאות י' של שם הוי"ה וכשאוכל אח"כ עוד ה' חתיכות וכווין לה' של שם הוי"ה וכו' ואפי' שם המאכל יכווין בשמות הקדושים הדומה לו (גימטריאות וכו') כגון מה דאיתא באר"י הקדוש 'לחם' ג' הויות, 'מים' ט' יודין של עסמ"ב, אורז - אורז, וכגון מה דאיתא מהרה"ק מבארדיטשוב שאמר על 'שופים' - 'פלאמין' - 'פלאמען צום באשעפר'. והסתכל הרה"ק מרוזין על הגרעין - ואמר "איין קער' צום באשעפר". וכן עזה"ד תן לחכם ויחכם עוד) לידבק בה' בכל עת ולסלול נתיבות לאל חי מכל מה ששומע רואה מרגיש וחושב וכלשון ספה"ק 'תומר דבורה' "ישתדל בצורך הדיוט ויכוין ברמיזתו ומובטח הוא שיעשה למעלה כיוצא בו אחר שיהיה בקי בסודות"

בכל פעולה אפשר ליחד יחודים למי שמכיר ויודע שכח הפועל שבו והפעולה

עצמה הכל מחשי"ת (לקוטי אמרים לרבי צדוק הכהן. ט"ז)

ליקוט קצר מספה"ק בענין יחודים בכל דבר

יחודים במעשה

כל אשר תמצא ירך לעשות בכחך עשה וגו', כי ענין חנוך מט"ט שהיה מייחד קודשא בריך הוא ושכינתיה על כל תפירה הוא כך דהמחשבה נק' א"ס, הוי', והמעשה הוא אדנ"י, וכאשר מחבר המעשה עם המחשבה בעת עשיית המעשה נק' יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. וז"ש כל אשר תמצא ירך לעשות בכחך עשה, ר"ל כי המחשבה נק' חכמה כח מה, ותעשה המעשה בכחך, שהיא המחשבה, לחבר שניהם שהוא יחוד קב"ה ושכינתיה. (כתר שם טוב צב)

צריך האדם לעשות לעצמו נתיבות ושבילין שגם בעניני העוה"ז יהיה בהם בדביקות ית"ש. (אור לשמים ראה) ושכינתיה איתקשטת בקישוטין דלא הוו על ידי יחודים מכל ההוה שבעולם ובכל תנועה ודיבור ליחד יחודים כל אחד לפי השגתו ושורש נשמתו ובזה ממשיך ניצוצין מארור לברוך (אוצר חיים קאמארנא ראה)

וכשאדם מוצא בכל עניני הגשמיות את הקב"ה אשר מלוא כל הארץ כבודו אזי עושה שם יחוד כביכול ב"ה וב"ש והוא בחי' דרך אשר מורה על יחוד... ולכן צוה השי"ת לאכול ולשתות ולהתענג בשבת, כי בשבת נתייחד הכל, וזהו שער הפנימיות הפונה קדים, פי' "זה השער לה' צדיקים יבואו בו" לקשר כל עניני הגשמיות לשרשם מצד הפנימיות שיש בו. (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

יחודים בדיבור

"לכן אמור" שהאמירה שלך יהיה לבחי' סוד ה' רומז לחכמה, הגם שאתה מדבר עם בנ"א תראה לעשות לעצמך שבילין ומדריגות שתהיה מקושר למעלה להמשיך מסוד ה' (אור לשמים פנחס)

בכל דבריו וסיפוריו עם בנ"א יש יחוד ע"י שמדבר מקרב אליו בסוד ו' (של שם הוי"ה) כורע לגבי ה' (אחרונה של שם הוי"ה כידוע בכוננת הכריעות בתפילה) והוא סוד שכתוב בזוה"ק (ח"א קנז): אברהם דיבר אל עפרון תחלה שאר דברים היינו כדי שיתקרב אליו ואחר שהתקרב אליו יכול להעלות אותה המדרגה, ויש כמה תפילות שיכול להתפלל ע"י סיפורי דברים על דרך הנ"ל והוא שמצינו סיפורי דברים שנכתבו בתורה כמו "ואומר אל ארתחשסתא וכו' (עיי"ן ר"ה ג:) והבן (דגל מחנה אפרים ליקוטים)

ישמע חכם ויוסף לקח והעיקר להבין שהש"י בכל מקום ובכל עסקיו אפי' גם בסיפורי דברים יוכל להרגיש הבורא ית"ש כמו בלימודו ותפילתו וכן בכל עניני הגשמים.. ועל כל אדם שידע שהש"י הוא בכל דבר פרטי ויתנהג כנ"ל אז הוא רפואה מתוקה בלי שום סינוף ויערב לו ויבושם לו (תולדות יעקב יוסף)

יחודים במחשבה

יש כמה מיני יחודים שאדם יכול לייחד קוב"ה בכל מדרגותיו, וכשאין יכול לדבר ולהתפלל אז במחשבתו ייחד בסוד "לך דומיה תהילה". (דגל מחנה אפרים ליקוטים) כי האדם הוא סולם מוצב ארצה לעשות מעשה ארציות בגשמיות, וראשו מגיע השמימה שבראשו יכוין מחשבתו למעלה השמימה לקשרה המעשה עם המחשבה שבזה נעשה יחוד למעלה... שיש לייחד כל המדרגות ע"י הדעת כנודע וגם סוד השינה יש בו יחוד בסוד הקטנות.. לזה וירא ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי לייחד ע"י הדעת. איברא באמת מוכרח הוא שישכח ולא ידע לייחד שאם ידעתי לא ישנתי לא היה נקרא שינה והבן (תולדות יעקב יוסף ויצא)

ענין העלאת המחשבות - המידות שנתבאר בריבוי גדול בספרי החסידות בפרט בספה"ק 'מאור עינים' בקצירת האומר. **בתולדות יעקב יוסף איתא כאשר יתן על לב על גלות השכינה שבהיא ניצוץ השכינה המלוכש בתוך כיעור הקלי' הזה אזי יתחרד חרדה גדולה ואז יתפרדו כל פועלי און ונעשה יחוד יראה עם נורא ונתברר הניצוץ הק' ונתחבר למעלה אל החיות (זוה סוד הכנעה ואח"כ יזכה להבדלה והמתקה כידוע למבינים)**

כל מידה שמתעוררת באדם או מחשבה שנכנסת למה האדם כקנאה תאוה כבוד וכו' צריך לדעת שהשכינה הק' המסתתרת בבי"ע (עולמות בריאה יצירה עשיה) נמצאת בתוך המחשבה הזאת, וצריך להדבק באמונה הזאת ולגלות את האל מסתתר בשפירר חביון בעומק מחשבה זאת ועי"ז לגלות יחודו ית"ש יותר ויותר. ובכל מידה ומידה שמתעורר אם יתגבר להאמין שהכל אלוקות גמור יתגלה הארת זה הניצוץ, ועי"ז יוכל להתענג על ה' מתוך זה.

והכלל הוא שטוב ה' לכל ובכל התעוררות מדה שאינה טובה הוא גילוי מאת השי"ת שרוצה להכניס אותו בדביקות עמוק יותר. והנה כל מחשבה היא ניצוץ שבא אליו לקבל תיקון, וצריך לכווין בשם שמחיה את אותו ניצוץ ולהעלותו, ולמשל כשמתעוררת איזה תאוה צריך לחשוב בשם תחסד שהוא הוי"ה בניקוד סגול שהוא ענין אהבת ה',

ולחשוב שרוצה עתה ליכלל יותר ויותר באהבת השי"ת, עד שנמצא משתמש עם ההתעוררות להתקרב להשי"ת,

וכן בענין הקנאה ששייכת למידת היסוד יחשוב בשם הויה בניקוד שורוק ויחשוב שרוצה להתקשר ביותר הזק בהשי"ת שזהו ענין היסוד – התקשרות.

וכן בכל שאר המידות יוכל האדם לעורר את הנקודה האלוקית שבמידה הזאת ע"י המידה והמחשבה הרעה שנתעוררה בו וע"י שיאמין בפנימיות המחשבה הוא הניצוץ הק' ויכווין בשם המתאים עם הרגשת הלב של אותה מדה בקדושה. וע"י השמות הק' הורגים ומכניעים את הקל' ולכן כשיש לאדם מחשב"ז ובלבולים צריך לשרוף את המחשבות ע"י השמות והיחודים הק' (ליקוטי ים החכמה)

יחודים בכל

כשנשמת הצדיק יורדת מעולם העליון עולם החיבור עולם היחוד, לעוה"ז שהוא עולם הפירוד בחי' חרון אף, "ויפגע במקום" בכל מקום פוגע במקום, בהשי"ת, ע"י שמשגיח בכל דבר על הניצוץ הק' שמחיה אותו כי לולא זה כלא היה, עי"ז הוא פוגע בהשי"ת בכל דבר, וכתוב "השמים שמים לה" היינו עולם היחוד, "והארץ" הוא עולם הפירוד "נתן לבני אדם" לחברם, זהו כל פעל ה' למענהו למען ה-ו, "ויחלום והנה סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" שמניחין הארציות ומשגיחין רק על הרוחניות והפנימיות מכל דבר.. וכשמשגיחין בעוה"ז רק על הפנימיות נעשה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה" וזהו דכתיב "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם" דאיך יכולין להיות דבוק באמת להשי"ת, אך כשמשגיחין בכל דבר רק על החיות האלוקית שמחיה ומהוה את הדבר הזה זהו דביקות אמיתי, וזהו "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום" כשאתם משגיחין על חיות של הדברים (עירין קדישין להרה"ק מרוזין ויצא)

צריך להתמיד מאד באמונה הטהורה והברורה שכל מה שרואה יש לו סוד ושורש רוחני, וכל דבר מכוון כנגד איזה בחינה בעולמות העליונים, ומאידך להתמיד באמונת היחוד של בחי' סובב כל עלמין, דהיינו שאין שום מציאות בלעדיו ית"ש כלל ואין עוד מלבדו והוא דרך התקשרות לאור ה' הסובב כל עלמין...

בתחילה בבחינת חיצונית העולמות בחינת ו"ק, וזה ע"י המשכת כל מחשבה ודמיון ולחברו לאלוקות. ואח"כ בפנימיות העולמות... (ליקוטי ים החכמה)

מיד שרואה האדם בחיזו דהאי עלמא דבר שמסתיר ומונע ממנו את אור השי"ת, (או איזה ראייה אסורה ח"ו) צריך הוא לחשוב מיד במציאות הבורא ובשמות הק' ולהכלל באור העליון ובזה נמתק הכל (ים החכמה ויחי ס"ח)

השי"ת רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים כי לפעמים אדם הולך ומדבר עם ב"א ואינו יכול ללמוד וצריך להיות דבוק בהשי"ת במחשבתו ולייחד יחודים וכן כשהולך בדרך ואינו יכול ללמוד ולהתפלל כדרכו וצריך לעבוד באופנים אחרים (צוואת הריב"ש ג)

כמה כוונות חשובות שאפשר לכוונם בכל עת

כוונת הליכת ד' אמות בארץ ישראל

(שער מאמרי רז"ל להאריז"ל כתובות קי"א.)

א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן עוה"ב כו' יש במצוה זאת ב' כוונות האחת ברחל. והב' (כנגד) לאה. כי כל אחת משתייהם נקראת ארץ ישראל.

כוונה האחת שהיא ברחל, היא שתכוון כי רגלי ז"א שהם נצח והוד שבו הם מהלכים ברחל (היא הארץ) וממשיכים לה על ידי הליכה זו תרין מוחין שבה שהם חכמה בינה, הנמשכים (לה) מנצח הוד דז"א כנודע. והם נעשים לה מן המוחין דז"א אשר מצד אימא (לז"א יש ב' בחינות מוחין – מצד אבא מוחין דחכמה, ומצד אמא – מוחין דבינה) מנצח הוד שבה שמתלכשים תוך נצח הוד דז"א כנודע. ותכוין כי ב' המוחין שבה (של הנוק' – רחל) הנעשים לה ע"י נצח הוד דז"א הם ב' שמות י"ה במלוי יודין כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י והם בגימט' ע' כמנין הליכה.

כוונה הב' שהיא בלאה, באופן אחר כי הנצח וההוד המהלכים בה הם תרין פירקין עילאין דנצח הוד (נצח הוד מתחלקים לג' חלקים, וזה מדבר בחלקם העליון) שיש באימא, ש(מתפשטים) בתוך חכמה ובינה דז"א, משא"כ ברחל שהכוונה היתה בנצח הוד עצמם דז"א.

עוד יש שנוי אחר כי שם היו שני מוחין בלבד דמצד אימא (המתפשטים בז"א ואח"כ בנוק') כנ"ל ונרמזו במלת הליכה. אבל בלאה הוא המשכת ד' מוחין וכלם מצד (מוחין ד) אבא (המתפשטים בז"א) כמו שנבאר. האמנם לפי שאינם מאירים בה ד' מוחין אלא באמצעות אימא המלכשת אותו כנודע לכן צריך לכוין במלוי האחרים דהוי"ה דס"ג דאימא שהם בגי' קס"ו (יוד. יוד. הי. יוד. הי. ואו. יוד. הי. ואו. הי.) וכשתסיר מהם רבוע האותיות הפשוטות שהם בגי' ע"ב ישאר המלוי בגי' צ"ו (וד. וד. י. וד. י. או. וד. י. או. י.) כמנין מהלך. נלע"ד עם הכולל. וזהו כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן העוה"ב.

ואמנם היות שם ארץ ישראל שדברו בה רז"ל בלאה הוא לפי שעיקר שם זה הוא בלאה לפי שז"א נק' ישראל, ולמעלה מן החוזה יוצאת לאה לבדה מאחורוי, ולכן נקראת על שמו א"י. אבל רחל יוצאת למטה מן החוזה מאחורוי, וגם יעקב יוצא שם לפניו דז"א, ולכן אין לה שם א"י בפרטות כמו בלאה.

ונבאר עתה ענין ד' מוחין דאבא המאירים בה כנ"ל אשר הם סוד הליכת ד' אמות בא"י שארז"ל. וצריך תחילה שתעיין במה שביארנו בפ' שופטים במצות ולא ירבה לו נשים כי משתי המלכיות דאבא ואמא המתלבשות תוך רישא דז"א (נצח, הוד, יסוד, ומלכות של אבא ושל אמא נכנסים ומתפשטים תוך חב"ד של ז"א. ומהמלכיות הנכנסים בו) נעשה ד' בחינות הנקרא לאה, (והם עומדות סמוך למוחין דז"א אשר בתוכן מוחין דאבא ואמא. ועמידתן הוא) אחת ביסוד

דאבא, ושנים ביסוד דאימא, ואחת באחורי הדעת דז"א בסוד קשר תפילה של ראש. והשתים (מהם) הם ההארות של מלכות דאבא, והשתים מלכות דאימא. וזה סדרם אבא אימא אבא אימא. וההארות ד' מוחין דז"א (שהם מצד אבא נמשכות (ומאירות בהם. והם ד' מוחין – חכמה, בינה, חסדים, וגבורות דדעת) והנה בלאה ראשונה הסמוכה עם יסוד דאבא שם מאירים כל ד' מוחין דאבא, ובלאה הב' נסתלקה הארת חכמה דאבא, ובלאה הג' נסתלקה הארת בינה דאבא. ובלאה הד' נסתלקו הארת עיטרא דחסד דאבא, ואין שם רק הארת עיטרא דגבורה דאבא. והנה כל אלו הד' הם מוחין דאבא ואין לנו עתה עסק במוחין דאימא. והנה אעפ"י שהם ד' מוחין דאבא (שהם בבחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנודע, עכ"ז נודע כי כללות כל אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין (יוד הי ויו הי) ו(ע"כ) כולם נקראים בחינת הוי"ה דיודין, ונודע כי מלוי הויה דיודי"ן הוא בג' מ"ו כמנין אמ"ה (יוד הי ויו הי) ואלו הם סוד ד' אמות הנז' שהם הארות ד' מוחין דאבא, אשר דרך כללותם הם הוי"ה דיודין כנז', והשורש שלהם נשאר בתוך מוחין דז"א, והארתם לבד ושהם המלויים שלהם הם היוצאים ומאירים בד' בחי' לאה הנז', לכן אין אנו רומזים אלא למלוייהם בלבד שהם ד' פעמים מ"ו כמנין אמה. ועוד טעם אחר כי מלוי בגי' אלהים שהוא דין והנקבה גם היא דינין ולכן אינו יוצא אליהם רק המלוי לבדו שהוא דין.

והנה נתבאר טעם למה נק' אמה שהוא ע"ש ההארה בעצמה היוצאת שהיא מלוי דע"ב מ"ו כמנין אמ"ה. עוד טעם ב' בערך המקבל כי הנה הם ד' בחי' לאה נקבות וכל אחת נקראת אמה אימא ואל תקרי ד' אמות אלא ד' אימות. עוד טעם ג' בערך המקום שמשם יוצאים והוא כי אעפ"י שכל ד' לאות האלה נעשים משתי מלכיות דאז"א כנ"ל עכ"ז כלם נקראים ע"ש אימא עלאה ולכן נקראים אמות לשון אימות והוא כי לולי שנכנס' מלכות דאבא תוך אימא (וכך הם נכנסים בז"א) לא היתה מצטיירת שם אותה ההארה הנק' לאה ולכן נקראים כלם על (שם אותה האר' הנקר' לאה) – אימא אמנם נק' אמות ולא אימות לרמוז כי שם אהי"ה הוא בבינה ויש בו מ"א אותיות כמנין א"ם בפשוטו ובמלוי ובמלוי מלוי והנה הם ד' בחי' א"ם ולכן נקראים ד' אמות:

כוונה א' להמשיך מב' פרקין עילאין דנצח הוד דז"א לחכמה ובינה דרחל

יוד' ה' יוד' ה' גימ' הליכה

כוונה ב' להמשיך מוחין דאבא שבז"א – ד' מילוי ע"ב – לד' בח' לאה היוצאות

מיסוד דאבא	מאבא שבאימא	מיסוד דאימא	מאחורי ז"א
יוד' ה' ויו ה' ה'	יוד' ה' ויו ה' ה'	יוד' ה' ויו ה' ה'	יוד' ה' ויו ה' ה'

כוונת תורה לשמה (בקיצור בלשון המלקט)

כוונת תורה לשמה למתק דיני לאה שהיא בחינת עלמא דאתכסיא סוד המחשבה בחינת אותיות התורה המכסים על אור הגנוז לצדיקים. ולאה היא בחי' אות ה' עילאה של שם הויה והכוונה להמשיך לה מיסוד דאבא הגנוז תוך ז"א. וע"כ רומזים כל ספירותיה בציור אות ה' והארה זה היא הארת החכמה שבו נמצא הארת אוא"ם ב"ה כידוע בסוד "כולם בחכמה עשית" והוא ענין הביטול להשי"ת שרק כך שורה השי"ת באדם כידוע. והארכנו בגליון מיוחד על זה עיי"ש

הריני לומד ליקבה"ו, להשלים ולתקן אילן ואדם העליון ולקשר נשמתי למעלה

חכמה **הי** בינה **הא** דעת **הה** עם **ה** גי' **לאה** (לז')

חסד **ה** גבורה **הך** תפארת **ו** עם **ה** גי' **יאההויהה** (מז')

שניהם יחד הם – **יוד** **הי** ו**יו** **הי** (מו') **יוד** **הי** ו**או** **הי** (לז')

יפוד – הה פעמים הה

חוד – הא פ' הא

נצה – הי פעמים הי

הה **הה** **הה** **הה**

הא **הא**

הי **הי** **הי** **הי**

הה **הה** **הה** **הה**

הא **הא**

הי **הי** **הי** **הי**

הה **הה** **הה** **הה**

הא **הא**

הי **הי** **הי** **הי**

סה"כ גימ' **שפ"א**, ועם מ"ו **יוד** **הי** ו**יו** **הי** ול"ז **יוד** **הי** ו**או** **הי**

גימ' **'מדת'** גימ' **אלף אלף אלף** 'מדת אורות' – הנמשכים

ללאה מתורה (תרי"א) שהוא 'יסוד דאבא' – למתק אותה

ונשאר מספר קס"ז מ'תורה' והוא אחוריים דשם ס"ג – שביסוד דאמא,

יוד, **יוד** **הי**, **יוד** **הי** ו**או**, **יוד** **הי** ו**או** **הי**.

אמא לוקחת **'קפו'** ולאה **'מדת'**

סה"כ גימ' **'תורה'** – הארת יסוד דאבא,

כוונת אמן

- לחבר **א**. ת"ת דז"א שהוא **א** עם כתר דנוק' שהוא **א** (מאדני). **ב**. יסוד דז"א שהוא **ב** עם דעת דנוק' שהוא **ב**. **ג**. הכל היוצא מיסוד דז"א בין נצח הוד והוא בציוור ׀ עם גוף דנוק' שהיא **ג**.
- א**. ע"י הארה מיסוד דאימא המתלבשת בז"א. וזהו יחוד א' **יְאֱהֲדוּנָהּ** ז"א עם הנוק', ומתחברים אהור באהור. (ובחזרת הש"ץ שהם כבר פכ"פ מכוונים גם פכ"פ וגם ברשימו שבאהור)
- ב**. יכוין שעולים ומקבלים מוחין של חב"ד ע"י נה"י דאימא והם ג"פ שם ס"ג מס' קפ"ט. וזה הכונה **יְאֱהֲדוּנָהּ** עם הניקוד גימ' קפ"ט
- ג**. יכוין 'ארך' אורות, וזהו **יְאֱהֲדוּנָהּ** שגם אותיות האחרונות מנוקדות, וסה"כ עם הניקוד והכולל גימ' 'ארך' והיינו שעולים לאריך אנפין' ואריך אנפין הוא ש"ע נהורין **אלף למד אלף למד** ד. ועכשיו חוזרים זו"ן פנים בפנים והוא ב' שם מ"ה גי' **יְאֱהֲדוּנָהּ**

באמן דקדיש אדני קודם. ובברכות ההויה קודמת
יְאֱהֲדוּנָהּ אֵיךְ הַזוּיָה

יוד הא ואו הא – יוד הא ואו הא
ד. זו"ן פנים בפנים – צ"א

יְאֱהֲדוּנָהּ אֵיךְ הַזוּיָה
אלף למד – אלף למד
עליה ג. לפנים דאריך אנפין – אר"ך

יְאֱהֲדוּנָהּ אֵיךְ הַזוּיָה
יוד ה' ואו ה' יוד ה' ואו ה'
יוד ה' ואו ה'
עליה ב. לנה"י דאימא – קפ"ט

יְאֱהֲדוּנָהּ אֵיךְ הַזוּיָה
עליה א. הארה מיסוד דאימא – צ"א
עה

א
ת"ת ז"א – כתר נוק'

ב
יסוד ז"א – דעת נוק'

ג
בין נו"ה ז"א – ת"ת נוק'

שמעתי מאאמו"ר זלה"ה
בשם מרן הבעל שם טוב זלה"ה
שיחוד 'הויה אדני' לא יוכל לפטור עצמו שום בר ישראל
מלייחד והוא אפילו פחות שבפחותי ערך שוא
רק מכונה בשם ישראל, ויש לו נקודת דת יהודית,
חייב עליו לייחד שמות אלו בשילוב

יֵאֱהָדוּנָהּ

והוא אפילו הולך בשוק יעלה על מחשבתו
בכל עת ובכל שעה יחוד הקדוש הזה הנ"ל
שהוא דייקא סוד 'שויתי ה' לנגדי תמיד' עכל"ק
(תהילים בן ביתי להרה"ק ר' אליעזר צבי מקאמארנא קמ"א ח')

הנה אנו צריכים לייחד השני שמות 'הויה ואדני'
ואז נקרא שמו ית' אדון וע"י שאנו מייחדים שמו ית'
אנו גורמים וממשיכים החסדים והרחמים לעולם.
(נועם אלימלך וישב)

יו"ל במ"ד ע"י מכון

יחידה ליחידך'

פעיה"ק ירושלים תובב"א

להערות תרומות והפצה 0548480872